

Ο γ κ η σ τ ό ς

Περιοδική Ανεξάρτητη Έκδοση Ποικίλης Ύλης • Τεύχος 1ο • Ιανουάριος 2008 • Τιμή 0,001 Ευρώ

Αγαπητοί φίλοι και φίλες,
η εφημερίδα «Ογχηστός», είναι μια αμυδρή πινελιά στο σύγχρονο κάρδο ζωγραφικής των απέραντων τοπικών πολιτισμικών αναγκών. Εκφράζει την εναρκτήριο προσπάθεια συγκερασμού των πηγαίων προθέσεων, των αυθόρμητων επιδιώξεων, των ανεξάρτητων οραμάτων και των ακαθόριστων προσδιορισμών τριών ίσως γενεών. Σκοπεύει να ενημερώσει κριτικά για το παρελθόν, να διεισδύσει κυνικά στο παρόν και να οροθετήσει ρομαντικά το μέλλον. Επιδιώκει να δημιουργήσει μια σταθερή πλατφόρμα για ένα διευρυμένο κοινωνικό διάλογο, πάνω στον οποίο θα διατυπώνονται σκέψεις, προβληματισμοί, στοχασμοί από όλους τους πολίτες. Στοχεύει να

μετεξελιχθεί σε ένα μέσον αυθόρμητης διευθέτησης ζητημάτων, που άπτονται της καθημερινότητας και έχουν κεντρικό πυρήνα τον άνθρωπο, το περιβάλλον, τον πολιτισμό, την κοινωνία.

Επιπλέον, θέλει να γνωστοποιήσει τις μορφές και τα πρόσωπα, που δεν αγκιστρώνονται συμφεροντολογικά στη Βοιωτική κοινωνία, αλλά την τροφοδοτούν ανιδιοτελώς και την εξελίσσουν. Αποσκοπεί να ανακαλύψει τις πολιτιστικές νόρμες, που αναδύονται μέσα από τις κοινωνικές δίνες τις οποίες προκαλούν οι ανθρώπινες συμπεριφορές· τις τελευταίες, επιθυμεί να τις προσδιορίσει και να τις γνωστοποιήσει στο κοινό, κινητοποιώντας έτσι και κάποιες άλλες κερματισμένες δυνάμεις, προς το παρόν ανεκδήλωτες, αλλά πάντα εγρήγορες.

Αγαπητοί αναγνώστες και αναγνώστριες,

το συγκεκριμένο περιοδικό φυλλάδιο ποικίλης ύλης, που φέρει το διακριτικό τίτλο «Ογχηστός», θα ακολουθήσει μια σταδιακή πορεία βελτίωσης και διεύρυνσης, οριζόμενης από τις αντικειμενικές αναγκασιότητες και διαγραφόμενης από τις συλλογικές αξιώσεις. Ακριβώς σε αυτό το σημείο θα σας ζητήσουμε να συνοδοιπορήσετε με αυτό το έντυπο, γιατί ουσιαστικά θα αποτελέσει ένα δικό σας άμεσο εργαλείο και θα είναι ένα δικό σας έμμεσο κτήμα. Δε θα είναι τίποτα περισσότερο, αλλά και τίποτα λιγότερο.

Χρησιμοποιήστε το λοιπόν.

Από την έκδοση,
Ιωάννης Κ. Μήτρον

Στο Μαυρομάτι αντρώνεται

ένας μελλοντικός Ολυμπιονίκης;

Γράφει ο Θοδωρής Γ. Ξυδώντας

Μας ακούγεται περίεργα, ίσως γιατί δεν έχουμε συνηθίσει σε τέτοιου είδους ακούσματα, ίσως γιατί θεωρούμε τα μέλη της κοινωνίας μας πολύ ταπεινά και όχι ικανά να μεγαλουργήσουν και να βρεθούν στο βάθρο των πρωταθλητών.

Κι όμως είναι πραγματικότητα!!

Ένας νεαρός του χωριού μας, κάνει υπερήφανους τους Έλληνες στα Βαλκάνια, γνωστούς και υπερήφανους τους Μαυροματαίους στους στίβους της χώρας μας και αν όλα πάνε όπως έχουν προγραμματιστεί, ο Σπύρος, ένας από τους ΔΕΚΑ καλύτερους ακοντιστές του Κόσμου με επίδοση 75,45 μέτρα θα είναι μέσα στην ομάδα των Ελλήνων ακοντιστών που θα αγωνιστούν το καλοκαίρι του 2008 στους Ολυμπιακούς Αγώνες του Πεκίνου.

Αυτός ο νεαρός είναι ο **Σπύρος Λεμπέσης του Χρήστου και της Ασημίνας** Λεμπέση και είναι Αθλητής στην ρίψη Ακοντίου.

Έχει ύψος 1,92μ, βάρος 94 κιλά, ηλικία 21 ετών και είναι απόφοιτος Γενικού Λυκείου (από συγκυρίες δεν είναι φοιτητής).

Ο Σπύρος από μικρή ηλικία ασχολούνταν με το ακοντισμό ίσως έχοντας σαν πρότυπο τον θείο του Γιώργο που έκανε και αυτός ρίψεις ακοντίου. Ο Σπύρος για πρώτη φορά στα 15 του χρόνια έλαβε μέρος σε πανελλήνιους μαθητικούς αγώνες στον ακοντισμό σαν αθλητής της Αθλητικής Γυμναστικής Ένωσης Βοιωτίας (Α.Γ.Ε.Β.) με προπονητή τον γυμναστή στίβου και πρώην πρωταγωνιστή στις ρίψεις ακοντίου Ξυδώνα Θοδωρή. Συνδύασε μάθηση και άθληση, κουράστηκε, αμφιταλαντεύθηκε, συγχροούστηκε με τον εαυτό του, προχώρησε όμως μπροστά πίστεψε σε αυτό που έκανε και έχοντας συνεχείς υποστηρικτές τους γονείς του άρχισε να γράφει ιστορία:

2003

-Κω

ΔΙΕΘΝΗΣ ΣΥΝΑΝΤΗΣΗ

ΕΛΛΑΔΟΣ – ΚΥΠΡΟΥ

Κατέλαβε την τρίτη θέση με 53 μέτρα

2004

-Καστοριά

Πανελλήνιοι Μαθητικοί Αγώνες

Κατέλαβε την δεύτερη θέση με 63 μέτρα

2006

-Ο.Α.Κ.Α. Αθήνα

Κατέλαβε την τρίτη θέση στους Πανελλήνιους Αγώνες Εφήβων με 66,80 μέτρα

-Τρίπολη

Βαλκανικοί Αγώνες

Πρώτος Βαλκανιονίκης με 69,30 μέτρα

-Άργος

Πανελλήνιο Πρωτάθλημα Νέων

Πρώτος Πανελληνιονίκης Νέων με 72,50 μέτρα

2007

-Διεθνές Meeting Θεσσαλονίκης

Έριξε 68,50 μέτρα

-Θεσσαλονίκη

Πανελλήνιο Πρωτάθλημα Νέων

Τρίτος Πανελληνιονίκης με 72,02 μέτρα

-Ο.Α.Κ.Α. Αθήνα

Πρωτάθλημα Ανδρών

Τέταρτος Πανελληνιονίκης με 75,45 μέτρα και ένας από τους δέκα καλύτερους του κόσμου. Ξίζει να σημειωθεί μία άκυρη ρίψη στα 78 μέτρα

2008;

Το 2008 θα είναι η χρονιά του με ρίψεις πάνω από 80 μέτρα, που είναι και το όριο των Ολυμπιακών Αγώνων του Πεκίνου κατά την άποψή μου ως προπονητής.

Είναι ένας άτυχος αλλά πολύ πεισματάρης αθλητής.

Άτυχος, γιατί από καθαρή ατυχία δεν έλαβε μέρος το 2006 στο Παγκόσμιο Πρωτάθλημα Εφήβων στο Πεκίνο και το 2007 στο Πανερωπαϊκό Πρωτάθλημα Νέων Ανδρών στο Debreen της Ουγγαρίας.

Πεισματάρης, γιατί δεν το έβαλε κάτω, αλλά αντίθετα πείστωσε περισσότερο και υποσχέθηκε στον εαυτό του να πιάσει το όριο των 80 μέτρων με καθαρά μέσα και Μαυροματαίικο πείσμα.

Πράγματι ενώ αγωνιζόταν στην κατηγορία Εφήβων και Νέων ανταγωνιζόταν Άνδρες. Και το 2008 συνεχίζει σαν νέος να τους ανταγωνίζεται.

Είναι σημαντικό να αναφέρουμε πως είναι, ένα από τα είκοσι τέσσερα μέλη που θα αριθμεί η ομάδα «Λονδίνο 2012» την οποία συγκρότησε η ΕΠΥΑ βάσει της ηλικίας των αλλά και των προοπτικών που έχουν ώστε να φθάσουν σε υψηλό επίπεδο στους Ολυμπιακούς Αγώνες του 2012 σύμφωνα με την εφημερίδα Goal News.

Ευχόμαστε στο Σπύρο να παραμείνει γερός και πεισματάρης και σύντομα να τον δούμε στους Ολυμπιακούς Αγώνες για να κάνει υπερήφανη την Ελλάδα και το χωριό μας.

Ευχόμαστε επίσης στους γονείς του κουράγιο και να είναι σίγουροι πως οι προσπάθειές τους και οι κόποι τους θα βρουν ανταπόκριση στο γιο τους Σπύρο.

Η ΑΡΧΑΙΑ ΠΟΛΗ «ΟΓΧΗΣΤΟΣ»

- Η **Ογχηστός**, ή ο Ογχηστός, ήταν πόλη της σημερινής Δυτικής Βοιωτίας, που βρισκόταν στην νότια όχθη της Λίμνης Κωπαΐδος, 500 μ. δυτικά της Στενής Μαυρομματίου Θηβών. Ιστορικά ανήκε στην αρχαία Αλιαρτία Χώρα (από το 1400 π.Χ. και μετά.). Σήμερα υπάγεται στο Δήμο Θεσπιέων (Δημοτικό Διαμέρισμα Μαυρομματίου). Αλιαρτία εκκαλείτο η χώρα που υπάγονταν στον Αλιάρτο, οι δε πόλεις που την αποτελούσαν ήταν οι πιο κάτω:

1.- Ο Α λ ί α ρ τ ο ς: (πρωτεύουσα της Χώρας). Υπήρξε μέλος του Κοινού των Βοιωτών. Ιδρύθηκε από τον *Αλιάρτο*, γιο του *Θεοράνδρου* και εγγονό του *Σίσυφου*.

2.- Ο Ο γ χ η σ τ ό ς: Ήταν κέντρο αμφικτιονίας και κέντρο λατρείας του Ποσειδώνος.

3.- Ο Μ ε δ ε ώ ν: Πόλη (στη Δαύλωση), παρά το *Φίκιον* ή *Φοινίκιον* (Φαγιάς σήμερα). Κατά τον Όμηρο «*ευκτίσμενο πολίεθρον - καλοχτισμένη μικρή πόλη*».

4.- Η Ω κ ά λ ε ι α – Ω κ α λ έ α: Μεταξύ Αλιάρτου και Αλαλκομενών, επί ομώνυμου ποταμίου. Ο κάτοικος, *Ωκαλεύς*.

- Ήταν έδρα του Παμβοιωτικού Αμφικτιονικού Συνεδρίου: Ακόμη, ήταν Κέντρο Λατρείας του Ποσειδώνος, όπου συνέρχονταν οι κάτοικοι των πόλεων της Αμφικτιονίας και τελούσαν ανθηρές εορτές και ιππικούς αγώνες προς τιμήν του Θεού.

- Είχε εμπορικές σχέσεις με τα Μέγαρα: Σύμφωνα με μια παράδοση των Με-γαρέων, τα Μέγαρα, που πρωτύτερα είχαν την ονομασία Νίσσα, πήραν το όνομά τους από τον *Μεγαρέα*, τον γιο του *Βασιλιά της Ογχηστού* *Ιππομένους* και της *Οινόπης*. Ο Μεγαρεύς, ο ο-

ΤΑΚΗ ΑΡΓΥΡΙΟΥ – ΘΗΒΑΙΟΥ
Ιστορικός Ερευνητής

ποίος είχε πάει να βοηθήσει τον *Βασίλεα της Νίσσης Νίσσο*, που πολεμούσε κατά του *επιδρομέως βασιλέως της Κρήτης Μίνωος* κατ' άλλους φρονέθηκε αλλά, μάλλον νυμφεύθηκε την κόρη του *Νίσσου* *Ιφινόη*, τον διαδέχθηκε στο θρόνο, μετονόμασε την πόλη σε Μέγαρα και όταν πέθανε άφησε ως διάδοχο του τον *Ιπλόθεο*.

- Ο **πυρετός της Ογχηστού:** Ο *Ηρακλείδης ο Κριτικός*, ο οποίος έζησε στους Ελληνιστικούς χρόνους (323–30 π.Χ.), στο έργο του «Περί των εν Ελλάδι πόλεων» λέει: «Ιστορούν οι Βοιωτοί τα κατ' αυτούς υπάρχοντα ίδια ακληρήματα, λέγοντες ταύτα: την μεν *αισχροκέρδειαν* κατοικείν εν Ωρωπώ, τον *φθόνον* εν Τανάγρα, την *φιλονικίαν* εν Θεσπιάς, την *ύβριν* εν Θήβαις, την *πλεονεξίαν* εν Ανθηδόνι, την *περιεργείαν* εν Κορωνεία, εν Πλαταιαίς την *αλαζονείαν*, τ ο ν π υ ρ ε τ ό ν εν Ο γ χ η σ τ ώ, την *αναισθησίαν* εν Αλιάρτω». Μικρός ο συγγραφέας είχε ταλαιπωρηθεί απ' αυτόν τον πυρετό. Όπως και πολύς κόσμος, τότε.

- **Αν ποτέ βρεθεί κανείς στην αρχαία Ογχηστό**, ως σχηματίζει στο μυαλό του, με την φαντασία του, κατά χρονολογική σειρά, ιστορικές σκηνές σαν τις πιο κάτω:

1400 π.Χ.- Κτίση της πόλεως της Ογχηστού, από τον Μινύα Ογχηστό (είχε έλθει από την Ιωλλό, μαζί με τους άλλους Μινύες της Δυτικής Βοιωτίας), ο οποίος για να τιμήσει τον πατέρα του, τον Ποσειδώνο, ανήγειρε τον Ιερό Ναό του Ογχηστίου Ποσειδώνος και πιο πάνω, επί υψώματος, που δεσπόζει του Θηβαϊκού πεδίου προς Ανατολάς και του Κωπαϊδικού προς Δυσμιάς, εφύτευσε το «Αγλαόν Άλσος»

Συνεχίζεται στο επόμενο φύλλο

Θέμα Ζωής

Του Κωνσταντίνου Μπαμπούλα

Κατά τον Αισχύλο....

...τους πρώτους ανθρώπους, που ξεπετάχτηκαν από την γη και άρχισαν να αυξάνονται και να πληθύνονται, τους Αυτόχθονες ήρθε ο Προμηθέας να δει και τι να δει! Αυτοί ήταν σαν να βλέπανε και να μη βλέπανε, σαν να ακούγανε και να μην ακούγανε, όμοιοι με μορφές ονείρων.

Δεν γνώριζαν τίποτα, απλούστατα έτρωγε ο ένας τις σάρκες του άλλου.

Και ενώ ο Τιτάνας ήθελε να τους προσφέρει σαν Δώρο τη φωτιά, το μετάνιωσε, γιατί είπε: «Αυτοί θα καούν έτσι όπως είναι χωρίς μνήμη, χωρίς, κρίση, χωρίς λόγο».

Έτσι έφτιαξε, από τον ανθό της πάντεχνης φωτιάς του και τους έδωσε, τα γράμματα και τους αριθμούς Εκείνοι, σαν νήπιοι, παίζοντας με τα πύρινα γράμματα σχημάτιζαν λέξεις μέσα στις οποίες φώλιαζε ο λόγος, όπου ακόμα και σήμερα συντελούνται τα πάντα.

Έτσι λοιπόν για αρχή συγκρότησαν τον λόγο. Στο όνομα του λόγου, άρχισαν να κινούνται λογικά. Σύμφωνα με αυτόν έκαναν τις επιλογές τους, διάλεγαν, έκαναν τους υπολογισμούς τους, έβρισκαν τις αναλογίες και έτσι άρχισαν να αποκτούν Λογική. Στο τέλος και ενώ ο λόγος ήταν και είναι κοινός, μερικοί, άρχισαν να πιστεύουν πως τάχατες είχαν ιδιαίτερη φρόνηση.

Έτσι ο ένας από λόγου - του, έγινε Ε λόγου - του δηλαδή ΑΥΤΟΣ, αυτεξούσιος Όπως εσύ αγαπητέ

αναγνώστη, από λόγου - σου, γίνεσαι Ε λόγου - σου δηλαδή ΕΣΥ, ή όπως εγώ από λόγο - μου, γίνομαι Ε λόγου - μου δηλαδή ΕΓΩ.

Ο Προμηθέας πλήρωσε την απερισκεψία του απέναντι στους θεούς.

Ήρθε, η ώρα να πληρώσουμε την δική μας απερισκεψία απέναντι στην Φύση;

Φύση δεν είναι τίποτα άλλο από την πραγματική σύσταση των πραγμάτων, και περιβάλλον ο χώρος που μας περιβάλλει όπως ευτυλογικά ορίζει η λέξη. Είναι το σπίτι μας, είναι ο Αέρας που αναπνέουμε και δεν αντέχουμε πάνω από τρία λεπτά χωρίς αυτόν, το Νερό που πίνουμε και αποτελεί τα τρία τέταρτα του σώματός μας και η Γη που την διαμορφώνουμε και μας διαμορφώνει.

Ανθρωπος και Φύση είναι έννοιες αλληλένδετες που συνυπάρχουν, δεν ανταγωνίζονται.

Το ΕΓΩ, ΕΣΥ, ΑΥΤΟΣ δεν χωράνε σε ζητήματα που αφορούν στο περιβάλλον, ούτε το ΘΑ.

Η ελπίδα διαφαίνεται στο ΕΜΕΙΣ και στο ΤΩΡΑ.

Περιβάλλον: Αέρας - Νερό - Γη

Αέρας, αποτελεί το φυσικό περιβάλλον μέσα στο οποίο ζούμε. Έρχεται σε επαφή όχι μόνο με την εξωτερική επιφάνεια του σώματος μας αλλά και με το εσωτερικό του, μέσω της αναπνευστικής λειτουργίας. Η σπουδαιότητά του για τη ζωή φαίνεται από το γεγονός ότι ο άνθρωπος δεν μπορεί να ζήσει χωρίς αέρα περισσότερο από 3-5 λεπτά. Ο αέρας επιδρά στον οργανισμό με τα χημικά του συστατικά, οξυγόνο, άζωτο κλπ και με τους φυσικούς του χαρακτήρες, θερμοκρασία, υγρασία, κίνηση, ακτινοβολίες.

Συνέχεια στη σελίδα 2

Το Πολιτιστικό Αναπτυξιακό Κέντρο Δήμου Θεσπιέων (Π.Α.Κ. Δήμου Θεσπιέων) με έδρα την Άσκη Βοιωτίας

Το Πολιτιστικό Αναπτυξιακό Κέντρο (ΠΑΚ) Δήμου Θεσπιέων, με έδρα την Άσκη, αποτελεί μία καινοτόμο προσέγγιση στον χώρο του Πολιτιστικού Τουρισμού, ως βασικού στοιχείου διαφοροποίησης της παραγωγικής δραστηριότητας, με σκοπό την βιώσιμη ανάπτυξη.

Ο Δήμος Θεσπιέων πλήττεται από την αποβιομηχάνιση και την φθίνουσα πορεία του αγροτικού εισοδήματος. Η παρακμή αυτή λογίζεται ως φαινόμενο λογικό από την σκοπιά του βιομηχανικού αναπτυξιακού μοντέλου. Οι εικόνες όμως αυτής της ερήμωσης δεν έπαυσαν και δεν παύουν να προκαλούν φόβους και ανησυχίες.

Η ποιότητα του τοπίου, οι σχέσεις γεωργίας-περιβάλλοντος-ιστορικών μνημείων, επιδρά στους τρόπους με τους οποίους αναπτύσσεται η οικονομική δραστηριότητα. Η χώρα έχει ανάγκη να ανακτήσει τη σχέση της με το ωραίο και την Ησιόδεια αντίληψη του καλλιεργητή, της καλλιέργειας, του πολιτισμού.

Η Ελληνική ύπαιθρος έχει ιστορική ανάγκη μιας δημιουργικής επανάστασης στις μορφές και στην ουσία στα περιεχόμενα. Το μέλλον θα κριθεί από τους πρωταγωνιστές της. Η ιδέα του ΠΑΚ Δήμου Θεσπιέων είναι σαφές ότι απευθύνεται κυρίως προς τους νέους ανθρώπους.

Κυρίως ο νέος αγρότης πρέπει να βγει από την κοινωνική υποβάθμιση και την περιθωριοποίηση όπου τον κατέταξαν. Αγρότης σημαίνει έκφραση, καλλιέργεια, γι’ αυτό και καλλιεργητής. Αυτό το έκφρασε μέχρι σήμερα καλύτερα από όλους ο Ησιόδος από την Άσκρα της Βοιωτίας.

ΠΑΚ Δήμου Θεσπιέων λοιπόν. Πολιτιστικό Αναπτυξιακό Κέντρο, με έδρα την Άσκη, γενέτειρα του Ησιόδου, στους πρόποδες του Ελικώνα, του ιερού όρους των Μουσών,

Σκοπός του ΠΑΚ Δήμου Θεσπιέων είναι η συστηματική οργάνωση, ανάδειξη και διαφύλαξη της φυσικής και πολιτιστικής κληρονομιάς του Δήμου Θεσπιέων με γνώμονα τη αναβάθμιση της περιοχής, την δημιουργία τουριστικού προϊόντος, και την προστασία του περιβάλλοντος και της γεωπολιτισμικής κληρονομιάς.

Το ΠΑΚ Δήμου Θεσπιέων συμβάλλει στην συστηματική καταγραφή. αξιοποίηση και ανάδειξη όλων των πόρων τουριστικής εκμετάλλευσης ορθολογισμένα και σύμφωνα με τους κανόνες δεοντολογίας. Συνάπτει συμφωνίες και συνεργασίες με ιδρύματα, οργανισμούς, συλλόγους της Ελλάδας και του εξωτερικού, με στόχο τη διάδοση του έντυπου και ηλεκτρονικού πληροφοριακού υλικού που θα αναπτύσσει για την προβολή του Δήμου Θεσπιέων.

Διοργανώνει και υλοποιεί εθνικά και διεθνή συνέδρια, ημερίδες και συναντήσεις με στόχο την προώθηση και την προς τα έξω προβολή του Δήμου Θεσπιέων.

Προβάλλει την περιοχή και τις τουριστικές δραστηριότητες που προσφέρονται στην περιοχή στους tour operators και τους μάντζερ των τουριστικών γραφείων του εξωτερικού.

Μελλοντικά το ΠΑΚ Δήμου Θεσπιέων θα επιδιώξει συνεργασία και με τον ιδιωτικό τομέα, όταν η επιτυχία και η αναγνώριση του έργου του καταστήσει δυνατή την εκδήλωση ενδιαφέροντος από άτομα και επιχειρήσεις, οι οποίες θα κριθούν ικανές να συνεισφέρουν στο έργο του ΠΑΚ, και να επεκτείνουν την ανταγωνιστικότητά του. Το ΠΑΚ Δήμου Θεσπιέων θα πρωτοστατήσει στην Ανασύλωση της Στοάς των Μουσών, στην κατασκευή υπαίθριου θεάτρου στον Ελικώνα, στην ίδρυση διεθνούς Μουσείου Οίνου στην Άσκη.

Μέσω αυτών των δραστηριοτήτων του ΠΑΚ Δήμου Θεσπιέων θα ενισχυθεί σημαντικά μια θετική στάση: Είναι η έξοδος από τις πόλεις και η εγκατάσταση στην ύπαιθρο νέων ανθρώπων, νέων αγροτών, συνταξιούχων, πρώην μεταναστών και νέων επαγγελματιών. Αυτοί αποτελούν ένα μέρος των υποκειμένων, των ανθρώπων, των πρωταγωνιστών ενός νέου αναγεννητικού κύκλου της υπαίθρου.

Η κατανόηση αυτής της κατάστασης, αυτών των δεδομένων, αποτελεί σήμερα υποχρέωση για την τοπική αυτοδιοίκηση, του κατοίκους του Δήμου Θεσπιέων, ιδιαίτερα για τους νέους. Η διαδικασία μιας τέτοιας κατανόησης συνιστά αφ’ εαυτής πολιτικό γεγονός. Πολιτικό γιατί η τοπική αυτοδιοίκηση πρέπει να αποκτήσει συνείδηση του ρόλου της στην σημερινή Ευρώπη των Περιφερειών, και του εικοστού πρώτου αιώνα. Πολιτική γιατί η τοπική κοινωνία θα πρέπει να αντιπαραταχθεί με αυτοπεποίθηση σε ό,τι καταφανώς ανούσιο και επιβλαβές επιβάλλουν τα ποικίλα πρότυπα της μαζικής κοινωνίας.

ΟΔΥΣΣΕΑΣ ΚΑΡΒΟΥΝΗΣ, Νομικός, Μέλος ΠΑΣΟΚ Δημοτικής Οργάνωσης Θεσπιέων

ΜΕ ΑΦΟΡΜΗ ΤΗΝ ΕΚΠΑΙΔΕΥΤΙΚΗ ΜΕΤΑΡΡΥΘΜΙΣΗ....

Με αφορμή την πρόσφατη εκπαιδευτική μεταρρύθμιση, την Αναθεώρηση του άρθρου 16 του συντάγματος, τις φοιτητικές κινητοποιήσεις και τις μαθητικές καταλήψεις, μια βαθύτερη προσέγγιση του «κοινωνικοπολιτικού γίγνεσθαι» δε θα ήταν χωρίς σημασία.

Σήμερα παρατηρείται μια συρρίκνωση του δημόσιου χώρου. Η μόνη και αποκλειστική εμπλοκή με τα κοινά εξαντλείται στην ελλιπή και αποσπασματική ενημέρωση μέσω μιας παραπλανητικής και αποχανωτικής τηλεόρασης καθώς και στη συμμετοχή των πολιτών κάθε τέσσερα χρόνια στις εκλογές, όπου συμμετέχουν κόμματα επαγγελλόμενα απλά τη διαχείριση της εξουσίας και των δημόσιων υποθέσεων. Κόμματα που αποδεχόμενα το μοντέλο ενός άκρατου νεοφιλελευθερισμού, υπηρετούν μια πολιτική χωρίς ψυχή και ενδιαφέρονται μόνο για την πλαστή ευημερία των αριθμών χωρίς να νοιάζονται για την αυξανόμενη υπονόμευση των κοινωνικών δικαιωμάτων, για τους κινδύνους της τεχνολογίας, για τις επιπτώσεις της ανάπτυξης και για τις υπαρξιακές ανάγκες και αγωνίες του σημερινού ανθρώπου.

Μια γενιά των 700 ευρώ παλεύει να βρει τον βηματισμό της στις δύσκολες ατραπούς της εργασιακής ανασφάλειας και ενός αδηφάγου καταναλωτισμού.

Το δημόσιο σχολείο διατρέχει μια προοιούσα μορφή απαξίωσης από την κορυφή της εκπαιδευτικής πυραμίδας μέχρι την βάση. Τείνει να χάσει το διαπαιδαγωγικό του ρόλο ως φορέα διαμόρφωσης ήθους παρέχοντας ένα σύνολο τυποποιημένων γνώσεων εργαλειοακού χαρακτήρα. Δεν εκπαιδεύει τους νέους στον τρόπο λειτουργίας των σύγχρονων κοινωνικών και πολιτικών θεσμών και μηχανισμών.

Σε μια περίοδο επιβολής του ιστορικού αναλφαριθμητισμού, αποδόμησης των συλλογικών αναπαραστάσεων, κρίσης της πολιτικής, μαρasmus της οικογενειακής ζωής, εξαφάνισης της γειτονιάς και αμφισβήτησης ενός υπερβατικού συστήματος αξιών, ένα κενό δημιουργείται, μεγεθύνεται και περιμένει να πληρωθεί.Η συλλογική αγωγή, και η ιστορική συνείδηση που δεν πλάθονται όπως θα έπρεπε στο σχολείο, διαμορφώνονται από τα media τα internet café, τα mole, τα fast food, τα κινητάδικα και τα φροντιστήρια.

Οι σημερινοί νέοι συναντώνται στους ναούς του καταναλωτισμού, σμίγουν στην τύρβη της αγοράς, αντί για τους χώρους άθλησης, το Δημοτικό Γυμναστήριο, τον πολιτιστικό σύλλογο, το

συνοικιακό κινηματογράφο, τη Δημοτική Βιβλιοθήκη.

Ταχύτατοι υπολογιστές, έξυπνες κάμερες πολλών pixels, κινητά τελευταίας γενιάς, mp3, ένα ανελέητο κύμα πληροφοριών μας κατακλύζουν ανεβάζοντας σε δυσθεώρητα ύψη τις δυνατότητες επικοινωνίας μας.

Πτυχία, τίτλοι σπουδών προσόντα, δεξιότητες συνοδεύουν τους προσοντούχους απόφοιτους των πανεπιστημιακών ιδρυμάτων. Πού είναι όμως η ενέργεια του φιλοσοφικού στοχασμού, ο τόπος του επιχειρήματος, του συγκροτημένου λόγου, της κριτικής σκέψης; Πώς θα κατοχυρωθούν τα ιστορικοκοινωνικά πλαίσια αναγωγής για την ανάλυση των αναρίθμητων εικόνων, την ιεράρχηση των ειδήσεων, την ταξινόμηση και το φιλτράρισμα των πληροφοριών και τη σύνθεσή τους σε γνώση;

Μια γνώση που παραγόμενη στα εκπαιδευτικά ιδρύματα θα είναι ικανή να αποτελέσει τη δύναμη και την αμφοιβήτηση του ενεργού πολίτη. Ενός ενεργού πολίτη που ενδιαφέρεται για την σφαίρα των δημοσίων υποθέσεων και επωμίζεται την ευθύνη για το πρόταγμα ενός καλύτερου μέλλοντος.

Στην εποχή της υπερεξειδίκευσης, της υποβάθμισης των κλασικών σπουδών, της ιστορικής λήθης, ποια πολιτεία θα πιστέψει το «Ήθος ανθρώπω δαίμων» και τα λόγια του Ευριπίδη «Όλβιος όστις της Ιστορίας έσχεν μάθησιν», ώστε να υψώσει το πιο συναρπαστικό μάθημα, την Ιστορία στο βάθρο που της ανήκει;

Από την άλλη προς τα πού θα στρέψουν τη γνώση και την έρευνα τα δεκάδες ιδιωτικά πανεπιστήμια που σε λίγο χρόνο θα κατακλύσουν το εκπαιδευτικό γίγνεσθαι;

Πρωταγωνιστικό ρόλο στην αντιμετώπιση όλων αυτών των ζητημάτων δεν μπορεί παρά να παίζει μόνο μια πολιτεία στηριγμένη στη παιδεία. «Πολιτεία που δεν έχει σαν βάση την παιδεία, είναι μια οικοδομή χτισμένη στην άμμο», έγραφε ο Αδαμάντιος Κοραΐς.

Μια παιδεία όμως που παρέχεται σε ένα δημόσιο σχολείο με την ουσιαστική στήριξη της πολιτείας, το οποίο θα πρέπει να εκσυγχρονιστεί αν δε θέλει να καταρρεύσει εκ των έσω και που θα έχει σαν σκοπό να προάγει το κριτικό πνεύμα, να διαπαιδαγωγεί και να ενισχύει την ιστορική αυτοσυνειδησία και την πολιτισμική ιδιοπροσωπία των νέων ανθρώπων.

Κώστας Ι. Αργυρίου
Εκπαιδευτικός

Θέμα Ζωής

Συνέχεια από τη σελίδα 1

Η ρύπανση του αέρα με δηλητηριώδη συστατικά και ακτινοβολίες, αποτελεί σημαντικό παράγοντα αρνητικής επίδρασης στην υγεία.

Νερό, πηγή ζωής, ενέργειας και καθαρισμού.

Πως περιγράφεις στ’ αλήθεια το νερό;

Όσο δύσκολο είναι να το κρατήσεις στη χούφτα σου, άλλο τόσο δύσκολο είναι να μιλήσεις για αυτό. Μια χημική ένωση που δεν έχει ούτε χρώμα ούτε γεύση ούτε μυρωδιά. Έχει όμως το χρώμα, τη γεύση και το άρωμα της ζωής. Ο άνθρωπος είναι κατά τα περίπου τρία τέταρτα νερό και χωρίς αυτό δεν ζει περισσότερο από τέσσερις μέρες.

Η ποσότητα του νερού στη Γη είναι σε γενικές γραμμές σταθερή εδώ και εκατομμύρια χρόνια, δεν αλλάζει, οι απαιτήσεις μας αλλάζουν καθώς και η ασέβειά μας προς αυτό. Το νερό δεν χάνεται, αλλάζει μορφές, (αέριο, υγρό, στερεό) όμως ακόμα και αν δεν χάνεται, μολύνεται εύκολα αφού χαρακτηρίζεται ως οικουμενικός διαλύτης και τότε είναι για μας χαμένο.

Γη, η μητέρα των ανθρώπων, των θεών και των αγαθών.

Κατά την Ορφική Θεογονία γεννήθηκε μαζί με τον Ουρανό και τον Ωκεανό με τη μεσολάβηση του έρωτα.

Κατά τον Ησίοδο είναι ένα από τα τρία πρωταρχικά στοιχεία: Χάος, Γαία, Έρως.

Γεννά με τη σειρά της τον Ουρανό, τα βουνά, το πέλαγος, τον Πόντο.

Είναι η θεά από την οποία προέρχεται όλη η ζωή και σ’ αυτήν επιστρέφει, η θεά που ανακνώνει τη ζωή και το θάνατο. Η γη, μήτρα ζωής και πολιτισμού, προσεγγίζεται σαν πηγή πλούτου .

Το έδαφος διαμορφώνεται από τον άνθρωπο και επιδρά με τη σειρά του σ’ αυτόν και στις δραστηριότητές του, στην κοινωνία και την επικοινωνία του.

Χρησιμοποιείται σαν ύλη και αντανάκλα στον πολιτισμό του.Η προσέγγιση αυτή της γης και η εκμετάλλευσή της προσδιορίζεται ως ανάπτυξη.

Τι είναι ανάπτυξη; Είναι η επιχειρηματική δραστηριότητα του ανθρώπου πάνω στο φυσικό περιβάλλον.

Επιχειρηματικότητα; Η ανάπτυξη παραγωγικών διαδικασιών.

Παραγωγή; Η δημιουργία αγαθών ή υπηρεσιών που μπορούν να ικανοποιήσουν αμέσως ή εμμέσως ανθρώπινες ανάγκες.

Παραγωγικοί τομείς: Πρωτογενής - Δευτερογενής - Τριτογενής

Πρωτογενής τομέας: το σύνολο των παραγωγικών διαδικασιών πάνω στο φυσικό περιβάλλον, γεωργία, κτηνοτροφία, α-

λεία, υλοτομία, εξόρυξη

Δευτερογενής τομέας: το σύνολο των παραγωγικών διαδικασιών από την μεταποίηση του πρωτογενούς τομέα οικοτεχνία, βιοτεχνία, βιομηχανία

Τριτογενής τομέας: οι πάσης φύσεως υπηρεσίες μεταφορές, εμπόριο, τράπεζες

Ανάπτυξη – Επιχειρηματικότητα - Παραγωγή, λέξεις που έχουν πολλές σημασίες ανάλογα με τη σκέψη που τις ζωντανεύει και τις χρησιμοποιεί. Οι λέξεις είναι εργαλεία, φτάνει, προηγουμένως, να εξηγήει ο χρήστης τις προθέσεις του. Έτσι, νοιώθω την ανάγκη να αναλύσω τη χρήση τους για τη συνέχεια.....

Πως θα έχουμε πάντα καθαρό αέρα, φυσικό νερό και γόνιμη γη;

Το κλειδί είναι η γνώση.

Στόχος μας είναι - μέσα από τη γνώση - η ευαισθητοποίηση του κόσμου σε ζητήματα φυσικής και πολιτιστικής κληρονομιάς.

Γνώση και συμπεριφορά προσανατολίζουν στην αξία των αξιών, τον ΑΥΤΟΣΕΒΑΣΜΟ.

Βοιωτία και επιχειρηματικότητα - Πραγματικότητα και προοπτικές,στη κοινωνία, στην οικονομία, στο πολιτισμό, στο περιβάλλον.

ΟΓΧΗΣΤΟΣ

Περιοδική Ανεξάρτητη Έκδοση Παιδείας Ύλης

Τεύχος 1, Ιανουάριος 2008 Τιμή 0,001 Ευρώ

ΙΔΙΟΚΤΗΤΗΣ ΚΑΙ ΕΚΔΟΤΗΣ:

Ιωάννης Κ. Μήτρου

Ερυθραίας 49, Πολύγωνο-Αθήνα, ΤΚ 11363,

τηλ. 6948 525362, 210 8252542

ΣΥΜΒΟΥΛΟΣ ΕΚΔΟΣΗΣ: Νικόλαος Ι. Δημητρίου

ΥΠΕΥΘΥΝΟΣ ΥΛΗΣ: Ιωάννης Βικτ. Πόκας

ΔΙΕΥΘΥΝΤΡΙΑ ΣΥΝΤΑΞΗΣ:

Παναγιώτα Μιχ. Καλογήρου

ΣΕ ΑΥΤΟ ΤΟ ΤΕΥΧΟΣ ΣΥΝΕΡΓΑΣΤΗΚΑΝ:

Δημ(Τάκης) Π. Αργυρίου, Κώστας Ι. Αργυρίου,

Αλέξανδρος Βίτσης, Νικόλαος Ι. Δημητρίου,

Ελένη Ι. Δρίτσα, Κώστας Ι. Δρίτσα,

Παναγιώτα Μιχ. Καλογήρου, Οδυσσέας Σωτ. Καρβούνης,

Νώντας Γ. Κρεμμύδας, Γεώργιος Χ. Μεγάλος, Ιωάννης Κ.

Μήτρου, Κώστας Ι. Μπαμπούλας, Θεόδωρος Γ. Ευδώρας,

Χρήστος Στυλ. Πελώνης, Ιωάννης Βικτ. Πόκας,

ΥΠΕΥΘΥΝΟΣ ΤΥΠΟΓΡΑΦΕΙΟΥ: Ν.Γ.Παπαδόπουλος,

Ε. Γιάνναρη 5, Κ. Πετράλωνα, 11853, Αθήνα,

τηλ. 210 3468268 – Fax 210 3467155

Βιολογικά προϊόντα

Τα διατροφικά σκάνδαλα των τελευταίων ετών έχουν περιορίσει ασφυκτικά τις ποιοτικές επιλογές των καταναλωτών. Η αβεβαιότητα για αυτό που τρώμε είναι σήμερα περισσότερο έντονη από ποτέ. Σε μια εποχή λοιπόν που τα υγιεινά τρόφιμα αποτελούν είδος προς εξαφάνιση, η βιολογική γεωργία έρχεται να δώσει τη λύση για ποιότητα στο καθημερινό μας τραπέζι.

Επιχειρώντας να δώσουμε έναν ορισμό στα βιολογικά προϊόντα, μπορούμε να πούμε ότι, όσον αφορά στα γεωργικά προϊόντα, είναι αυτά που καλλιεργούνται με την χρήση λιπασμάτων και φυτοπροστατευτικών προϊόντων φυσικής προέλευσης και όχι με τη χρήση συνθετικών ορμονών, χημικών και άλλων ανόργανων λιπασμάτων, παρέχοντας έτσι, προστασία στο περιβάλλον, στον παραγωγό και κατ’ επέκταση στην υγεία του καταναλωτή. Στη βιολογική κτηνοτροφία ελέγχεται η διατροφή των ζώων, που δεν επιτρέπεται να έχει υποστεί χημική επεξεργασία, και απαγορεύεται η οποιαδήποτε χρήση χημικών σκευασμάτων στους χώρους διατροφής τους.

Τα βιολογικά προϊόντα κερδίζουν συνεχώς έδαφος σε όλο τον κόσμο και αποτελούν την προτίμηση κάθε συνειδητοποιημένου καταναλωτή που επιθυμεί την υγιεινή διατροφή και την προστασία του περιβάλλοντος.

Η βιολογική γεωργία, αποτελεί μια εναλλακτική πρόταση φιλικής γεωργίας προς το περι-

βάλλον και τον άνθρωπο. Η προτίμηση των βιολογικών προϊόντων δεν αποτελεί μόνο μια συνειδητοποιημένη καταναλωτική επιλογή, αλλά συνιστά και μια διαφορετική αντίληψη με κέντρο της το σεβασμό προς τη φύση και την ποιότητα ζωής. Η βιολογική γεωργία βοηθάει την «αποτοξίνωση» του περιβάλλοντος από τα τοξικά δηλητήρια με τα οποία η συμβατική καλλιέργεια έχει επιβαρύνει το οικοσύστημα.

Η βιολογική γεωργία στηρίζεται στην εκμετάλλευση των φυσικών πόρων και στην παραγωγή γεωργικών προϊόντων μέσα από φυσικές διαδικασίες που διατηρούν μακροπρόθεσμα την οικολογική ισορροπία, όπως τη γονιμότητα του εδάφους. Η χρήση φυσικών λιπασμάτων, κατάλληλη επιλογή φυτικού και ζωικού υλικού, η χρήση ανανεώσιμων πηγών ενέργειας, και η καταπολέμηση ασθενειών με βιολογικές μεθόδους αποτελούν ορισμένα από τα στοιχεία εκείνα που συμβάλλουν στην προστασία του περιβάλλοντος.

Οι τιμές των βιολογικών προϊόντων είναι υψηλότερες από αυτές των συμβατικών τροφίμων. Αυτό συμβαίνει κυρίως διότι οι διάφορες τεχνικές που χρησιμοποιούνται μέχρι να παρ-χθεί το τελικό προϊόν είναι ιδιαίτερα δαπανηρές. Ακόμη, η απόδοση των βιολογικών καλλιεργειών είναι σχετικά μικρή διότι η καλλιέρ-

γεια γίνεται με φυσιολογικούς ρυθμούς και δεν υπάρχουν φαινόμενα «υπερπαραγωγής», όπως συμβαίνει στη συμβατική γεωργία. Τέλος, είναι σημαντικό ότι η καταναλωτική αγορά των βιολογικών προϊόντων σε ορισμένες χώρες, όπως η Ελλάδα, δεν είναι ακόμα πολύ ανεπτυγμένη, με αποτέλεσμα να διατηρούνται ακόμη οι τιμές σε υψηλά επίπεδα. Ένας ακόμη λόγος που δικαιολογεί τις υψηλές τιμές των προϊόντων αυτών, είναι γιατί, τα βιολογικά προϊόντα έχουν μεγαλύτερη θρεπτική αξία, σε σχέση με τα συμβατικά. Πιο συγκεκριμένα, έχουν μεγαλύτερη περιεκτικότητα σε φυσικά σάκχαρα, μέταλλα, ιχνοστοιχεία και μικρότερη περιεκτικότητα σε νερό. Επίσης διαθέτουν μεγαλύτερη περιεκτικότητα σε βιταμίνες και αντιοξειδωτικές ουσίες. Η γεύση τους είναι περισσότερο ολοκληρωμένη και μεστή ενώ διατηρούν σε μεγάλο βαθμό τα αρώματα τους.

Πολλοί καταναλωτές αναρωτιούνται αν το προϊόν που αγοράζουν είναι όντως βιολογικό. Βάσει των διεθνών προτύπων πιστοποίησης, όλα τα προϊόντα βιολογικής καλλιέργειας και εκτροφής, ελληνικά και εισαγόμενα, οφείλουν να φέρουν την αντίστοιχη ένδειξη (βιολογικής καλλιέργειας), το σήμα του οργανισμού που τα πιστοποιεί, τον αριθμό πιστοποίησής τους, την ονομασία του προϊόντος, και την περιοχή-χώρα προέλευσης. Γενικά, για να είμαστε σίγουροι ότι καταναλώνουμε βιολογικά προϊόντα, πρέπει αρχικά να τα αναζητάμε στα σωστά σημεία της αγοράς. Τέτοια σημεία είναι οι βιολογικές λαϊκές αγορές που λαμβάνουν χώρα σε

ορισμένες περιοχές και πιστοποιημένα καταστήματα τα οποία εμπορεύονται μόνο βιολογικά προϊόντα και ελέγχονται από τους αρμόδιους φορείς. Επίσης, μπορούμε να τα αναζητήσουμε σε επώνυμα σούπερ μάρκετ τα οποία έχουν συγκεκριμένα σημεία, μόνο με βιολογικά προϊόντα. Τέλος, παρατηρείται μια αξιοσημείωτη τάση του καταναλωτικού κοινού, το οποίο δείχνει ενδιαφέρον για την βιολογική γεωργία, στο να επισκέπτεται βιολογικά αγροκτήματα, να ενημερώνεται από τους παραγωγούς, ακόμα και να προμηθεύεται προϊόντα, απ’ ευθείας από τον παραγωγό. Αυτή η σχέση παραγωγού-καταναλωτή είναι ιδανική, αρκεί ο παραγωγός να φέρει τα αποδεικτικά πιστοποιητικά της καθε καλλιέργειας, να έχει σωστή συνείδηση και να σέβεται τον καταναλωτή. Η πραγματική εικόνα της αγοράς και πώλησης βιολογικών προϊόντων σήμερα είναι σε ένα αρκετά καλό επίπεδο, αλλά όχι στο επιθυμητό. Η ελλιπής ενημέρωση (μερικές φορές και λανθασμένη) και η κερδοσκοπία ορισμένων ασυνειδήτων, οι οποίοι εκμεταλλεύονται την εμπιστοσύνη και την άγνοια του καταναλωτή έχουν συμβάλει στην «αργή» ανάπτυξη της εμπορίας των προϊόντων αυτών στην χώρα μας.

Του
Κωνσταντίνου
Ι. Δρίτσα και της
Ελένης Ι. Δρίτσα
Βιοπαραγωγού

Αυτό το προλογικό σημείωμα έχει μια ιδιαιτερότητα ξεχωριστή: είναι το προοίμιο ή προπάθεια το προμήνυμα μιας φιλόδοξης όσο και αναγκαίας προσπάθειας, μιας οργανωμένης παρέμβασης στην κοινωνία που ζούμε. Η πρωτοβουλία για την ίδρυση της εφημερίδας, ενσωματώνει δημιουργικά την ωριμότητα της απόφασης, την επίγνωση της ευθύνης και την σταθερή προοπτική μιας γόνιμης όσο και ανοδικής πορείας.

Η νέα εποχή με τις «επικίνδυνες ταχύτητες» επιβάλλει ταχύτατες προσαρμογές, αποτελεσματικές διορθωτικές κινήσεις, ισχυρές αντιστάσεις αλλά και άνοιγμα στην καινοτομία, μέσα από καινούργιους δρόμους κοινωνικής παρουσίας και αποδοχής.

Να το πούμε με λόγια απλά: Τα πράγματα δεν είναι εύκολα. Ίσως σήμερα είναι πιο δύσκολα από άλλες ιστορικές περιόδους, λόγω κυρίως της ανεξέλεγκτης δράσης ισχυρών δυνάμεων με υλικούς και μόνον στόχους. Ο πολιτισμός ως τρόπος ζωής κλυδωνίζεται. Έτσι, εκτός των άλλων, έχει αντιστραφεί η σχέση ύλης και ανθρώπου με αποτέλεσμα η ύλη, στις απειλητικές της μορφές, από μέσο ικανοποίησης πραγματικών αναγκών ζωής και βελτίωσης του βιοτικού του επιπέδου, να έχει εξελιχθεί σε ι-

σόβιο καταναγκασμό, μέσα σε συνθήκες κλιμακούμενης αλλοίωσης του φυσικού και κοινωνικού του περιβάλλοντος.

Η επίγνωση αυτής της πραγματικότητας προβάλλει ως πρόκληση όχι μόνο για όλους μας -που εξ ορισμού βρισκόμαστε στον αντίποδα- αλλά και για κάθε σκεπτόμενο άνθρωπο. Και η πρόκληση αυτή μετατρέπεται σε δράση με ρεαλισμό και αυτοπεποίθηση, με λογισμό και όραμα.Ο άνθρωπος, ο ενεργός πολίτης, ο εργαζόμενος ανυψώνεται όταν δείξει ότι δεν φοβάται την αλήθεια, δεν περιορίζεται στο ρόλο του μοιρολάτρη και του αρνητή των πάντων, αλλά βγαίνει μπροστά, αντλώντας δύναμη από τις ρίζες του, τις αναλλοίωτες αξίες και αρχές, που γονιμοποιούν σκέψεις, ιδέες, προτάσεις και καταξιώνουν τον ίδιο, συμμετέχοντας ενεργά στη συλλογική προσπάθεια.

Τους συμβολισμούς της πρώτης «απόπειρας» θέλησα να μοιραστώ μαζί σας.Πρόταση, στάση ζωής η ελευθερία με ευθύνη και η δικαιοσύνη με κοινωνική αλληλεγγύη.

Η συνειδητοποίηση από όλους μας των δεδομένων της νέας εποχής μέσα από συλλογικές διεργασίες, που απελευθερώνουν δημιουργικές δυνάμεις, αποτελεί όρο «εκ των ουκ άνευ» για μια αξιόπιστη και δημιουργική πορεία.

Το έχουμε πει αρκετές φορές: έχουμε όλοι μας πολύ δρόμο να διανύσουμε. Αλλά η στασιμότητα ισοδυναμεί με παρακμή και αποδυνάμωση του ρόλου μας. Η ακινησία με παροπλισμό και αυτοκατάργηση.

Χρειαζόμαστε όχι απλώς περιφρούρηση, αλλά κυρίως ανάπτυξη του ζωτικού χώρου, με όρους συμμετοχής, μεταρρυθμίσης, διεκδίκησης, προόδου και αλληλεγγύης.

Ο εμπλουτισμός και η συνεισφορά διαφορετικών απόψεων και προτάσεων όχι μόνον ισχυροποιούν τον προβληματισμό μας, αλλά συγχρόνως ενισχύουν την αποτελεσματικότητα των επιλεγμένων κάθε φορά δράσεων όσο και την κοινωνική τους αποδοχή.

Εύχομαι από τα βάθη της καρδιάς να ευοδωθεί η προσπάθειά σας αυτή, για το καλό του τόπου μας.

Καλή δύναμη και καλό κουράγιο.

Μεγάλος Γεώργιος
Προϊστάμενος Γραφείου
Πρωτοβάθμιας Εκπαίδευσης Βοιωτίας

Έχει ενδιαφέρον η πολιτική (στην τοπική αυτοδιοίκηση);

Πολλές φορές και ιδιαίτερα από την εποχή που ασχολούμαι με την «εφαρμοσμένη» πολιτική τα τελευταία χρόνια, έχω ακούσει την ίδια ερώτηση. «Αξίζει να ασχολείται κανείς με την πολιτική;» η απάντηση είναι ανεπιφύλακτα, ναι. Η δικαιολόγηση της απάντησης όμως είναι όντως δύσκολη.

Αναζητώντας τα δυνατότερα επιχειρήματα, σχεδόν πάντα, για να γίνει κανείς περισσότερο πιστευτός, καταφεύγει στην αρχαία Ελλάδα. Ο Περικλής στον Επιτάφιο, για να τονίσει την υπεροχή των Αθηναίων έναντι των Σπαρτιατών για τους πολίτες της κάθε πόλης αναφέρει: «...όποιος δεν ασχολείται με την πολιτική δεν είναι φιλήσυχος πολίτης αλλά μάλλον άχρηστος...».

Ισχυρό επιχείρημα για την ενασχόληση με την πολιτική.

Ας περιοριστώ όμως στη τοπική αυτοδιοίκηση.

Επειδή η αυτοδιοίκηση αποτελεί θεσμό πρωτογενούς λαϊκής εξουσίας, δεν μπορεί ούτε να ποδηγετείται ούτε να χειραγωγείται είναι θεσμός βαθύτατα πολιτικός, αλλά αυτοτελής και αυτοδιοικούμενος, άρα και αυτοπροσδιοριζόμενος.

Οι μεν τοπικές κοινωνίες έχουν δικαίωμα να επιλέγουν ακηδεμόνευτα τους εκπροσώπους τους, οι δε πολίτες έχουν επίσης δικαίωμα να διεκδικούν με ίσους όρους την τιμή να διοικήσουν τις τοπικές κοινωνίες. Το «αφ’ υψηλού» χρίσμα ή η «άνωθεν ευλογία», έχουν συνήθως ως κριτήριο την εύνοια, η οποία δεν στηρίζεται σε αντικειμενικά και αξιοκρατικά κριτήρια, όπως είναι η ικανότητα, η εντιμότητα, η κοινωνική καταξίωση, η εργατικότητα, στοιχεία τα οποία αποτελούν τις προϋποθέσεις για την ευδοκίμηση μιας δημιουργικής και αποτελεσματικής αυτοδιοίκησης.

Δυνάμεις οι οποίες εμφορούνται από αυτές τις γενικές αρχές υπάρχουν σε όλους τους πολιτικούς χώρους και μπορούν χάριν του κοινού τοπικού συμφέροντος, υπερπηδώντας κομματικούς φράκτες, να συνυπάρξουν σε κοινή δημοτική δράση με γνώμονα το συμφέρον της κοινωνίας.

Η ευθύνη για όλα τα παραπάνω βαρύνει όλους μας. Ας μη δεχθούμε κηδεμόνες και κομματικούς παιδονόμους, ενηλικιωθήκαμε πλέον.

ΧΡΗΣΤΟΣ ΣΤ. ΠΕΛΩΝΗΣ

«ΚΑΠΟΔΙΣΤΡΙΑΣ II» ΣΥΝΕΝΩΣΕΙΣ Ο.Τ.Α. Α’ ΒΑΘΜΟΥ

Η πρώτη προσπάθεια για τη δημιουργία ισχυρών αυτοδιοικητικών μονάδων στη χώρα μας θεσμοθετήθηκε το 1998 με την εφαρμογή του γνωστού πια «Καποδιστρία», ο οποίος επαναχάραξε τα όρια των δήμων και κοινοτήτων της χώρας. Πριν την εφαρμογή του «Καποδιστρία» οι δήμοι και οι κοινότητες ανέρχονταν στις 6.000, ενώ μετά ο αριθμός τους μειώθηκε στους 1033. Πέρασαν δέκα χρόνια και είναι πλέον βέβαιο ότι οι τοπικές κοινωνίες είναι πιο ώριμες για να δεχθούν πιο αποτελεσματικές συνενώσεις.Η σημερινή κεντρική εξουσία θεωρεί ότι οι ισχυροί δήμοι θα προκύψουν καταρχήν από εθελοντικές συνενώσεις για τις οποίες θα δοθούν και συγκεκριμένα οικονομικά κίνητρα που περιμένουμε να εξειδικευθούν .

Οι περισσότεροι εκπρόσωποι της Αυτοδιοίκησης συμφωνούν ότι οι σημερινές ανάγκες υπαγορεύουν την μείωση μεν των ΟΤΑ αλλά την δημιουργία ισχυρών φορέων Αυτοδιοίκησης, οι οποίες πρέπει να έχουν στη διάθεσή τους, ενισχυμένες αρμοδιότητες σε τομείς όπως η υγεία, η παιδεία, η πρόνοια, η ασχολήση, αλλά και τους αναγκαίους πόρους για να μπορούν να σχεδιάζουν, να προγραμματίζουν, να υλοποιούν πολιτικές και προγράμματα για την τοπική ανάπτυξη, την εξυπηρέτηση του πολίτη, την εξασφάλιση της κοινωνικής συνοχής.

Οι ΟΤΑ πρέπει να γίνουν πιο λειτουργικοί χρήσιμοι και αποτελεσματικοί για τους πολίτες και ταυτόχρονα να μπορούν να επιτελούν ουσιαστικό ρόλο στην ανάπτυξη της περιοχής που εντάσσονται και ανήκουν.

Οι Δήμοι Αλιάρτου, Θεσπείων, Βαγίων και Αχραιφνίας αποτελούν το Γεωγραφικό Κέντρο του Νομού μας και έχουν μεταξύ τους πολλά κοινά χαρακτηριστικά .

Σε μας όλους (Δήμαρχοι, Δημοτικά Συμβούλια, τοπικά συμβούλια και δημότες) εναπόκειται να αποφασίσουμε για την περιοχή μας, διότι διαφορετικά θα επιτρέψουμε σε άλλους να αποφασίσουν για εμάς.

Θεωρώ ότι όλοι μας γνωρίζουμε τι πρέπει να πράξουμε και όλοι μαζί θα αποφασίσουμε για την περιοχή μας.

Ο ΔΗΜΑΡΧΟΣ ΑΛΙΑΡΤΟΥ
ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΣ ΒΙΤΣΗΣ

Τα « ΘΕΣΠΙΑΚΑ» ήταν η πρώτη εφημερίδα που κυκλοφόρησε στην περιοχή μας, από τον Γεώργιο Χ. Δελλή. Το πρώτο τεύχος κυκλοφόρησε τον Μάιο του 1993 και το τελευταίο πέντε χρόνια μετά. Τα «ΘΕΣΠΙΑΚΑ» ήταν μια πολύ αξιόλογη προσπάθεια που επέτυχε πολλά, κυρίως βοήθησε στην δημιουργία του μνημείου των 700 Θεσπείων στις Θερμοπύλες. Ανέδειξε και πρόβαλλε πολλά θέματα του τόπου μας, ασχολήθηκε δε, με όλα τα χωριά του σημερινού Δήμου Θεσπείων. Αξίζει να αναφέρουμε ότι το πρώτο φύλλο που δημοσιεύουμε εδώ ασχολείται με ένα θέμα που ακόμα ταλανίζει τον τόπο, διότι δεν έχει λυθεί. Η αναφορά μας στα «ΘΕΣΠΙΑΚΑ» έρχεται να θυμίσει αλλά και να τιμήσει την τόσο αξιόλογη αυτή προσπάθεια για να αποκτήσει η περιοχή μας μια φωνή αξιόπιστη, δυναμική, ελεύθερη αλλά και δίκαιη.

ΝΙΚΟΛΑΟΣ ΛΕΟΝΤΑΡΙΤΗΣ

ΕΝΟΡΙΑΚΟ ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΟΥ ΚΕΝΤΡΟ ΠΡΟΦΗΤΗ ΗΛΙΑ ΛΕΟΝΤΑΡΙΟΥ ΘΕΣΠΙΩΝ

Δεν έχουν περάσει καλά-καλά δυο χρόνια από την ημέρα της θεμελίωσης και το νεοαναγειρόμενο ΕΝΟΡΙΑΚΟ ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΟ ΚΕΝΤΡΟ ΠΡΟΦΗΤΗ ΗΛΙΑ ΛΕΟΝΤΑΡΙΟΥ ΘΕΣΠΙΩΝ (Ε.Π.Κ.ΠΡ.Η.) βρίσκεται στα επιχρίσματα.

Ομολογουμένως οι ρυθμοί με τους οποίους προχώρησε ένα τόσο μεγάλο έργο, για τα οικονομικά μεγέθη μιας τόσο μικρής ενορίας, είναι θαυμαστοί. Τα αδύνατα όμως τοις ανθρώποις , δυνατά παρά τω Θεώ, ακόμη έχω στα αυτιά μου την αποστροφή του τόσο αγαπητού σε όλους μας Παπαγιάννη Αθανασίου -εφημέριου της ενορίας μας- λίγο μετά την θεμελίωση, όταν όλοι αναρωτιόμασταν πότε και πως θα τελειώσει αυτό το έργο: « Θα το τελειώσει ο Προφήτης, εκείνος είναι μπροστά». Είναι αλήθεια ότι αν εξιστορήσουμε το πώς φτάσαμε ως εδώ πρόκειται για θαύμα. Αν το μεγαλύτερο θαύμα του Θεού είναι η φύση και του ανθρώπου η τέχνη, τότε το θαύμα των Λεονταριτών είναι το Ε.Π.Κ.ΠΡ.Η., διότι αποτελεί και ένα στολίδι, ένα κόσμημα για το χωριό μας.

Το Ε.Π.Κ.ΠΡ.Η. αποτελείται από Υπόγειο, Ισόγειο Αίθουσα 105 τ.μ. που θα χρησιμοποιείται για πολιτιστικές και άλλες εκδηλώσεις της ενορίας μας και άλλων φορέων του χωριού, επίσης θα στεγάσει δανειστική βιβλιοθήκη και το πρώτο όροφο 75 τ.μ. που θα είναι το προεσφυτερείο. Πολύ σημαντική για τις ανάγκες του χωριού μας, θα είναι η λειτουργία τράπεζας (συσσιτίου) στους ανήμπορους γέροντες, στους χώρους του Πνευματικού Κέντρου και η εξασφάλιση –μελλοντικά- ιερέα με την παροχή στέγης (προεσφυτερείο).

Πρέπει να πούμε ότι οι συντονισμένες ενέργειες του Εκκλησιαστικού Συμβουλίου και οι πολλοί και άξιοι δωρητές μας, μας κάνουν να αισιοδοξούμε ότι το καλοκαίρι θα κάνουμε τα εγκαίνια. Μπράβο στο εκκλησιαστικό συμβούλιο και ιδιαίτερα στον πρόεδρό του Παπαγιάννη, συγχαρητήρια στους πολλούς μικρούς και μεγάλους δωρητές μας. Βεβαίως πρέπει να σταθούμε και στον οβολό των ενοριτών μας που πολύ βοήθησε το έργο.

ΝΙΚΟΛΑΟΣ Ι. ΔΗΜΗΤΡΙΟΥ

Οι συντονισμένες ενέργειες όμως του Εκκλησιαστικού Συμβουλίου και οι πολλοί και άξιοι δωρητές μας, μας κάνουν να αισιοδοξούμε ότι το καλοκαίρι θα κάνουμε τα εγκαίνια. Μπράβο στο εκκλησιαστικό συμβούλιο, συγχαρητήρια στους πολλούς μικρούς και μεγάλους δωρητές μας.

Βεβαίως πρέπει να σταθούμε και στον οβολό των ενοριτών μας που πολύ βοήθησε το έργο .

Γνωρίζετε ότι...

•Στο Νεοχώρι, στις 9 Μαΐου 1841, λεπούργησε για πρώτη φορά στην Κοίμηση της Θεοτόκου ο ιερέας Νικόλαος.

•Στο Ερμηόκαστρο, την χρονιά 1866-1867 ο Ιωάννης Δ. Πελώνης από το Μαυρομάτι ήταν ο ένας από τους τέσσερις δασκάλους του χωριού αυτού.

•Στην Παλαιοπαναγιά, τη χρονιά 1866-1877 ο Γεώργιος Μωραΐτης ήταν ο δάσκαλος του χωριού.

Ο ΠΟΛΙΤΙΣΤΙΚΟΣ ΣΥΛΛΟΓΟΣ ΣΤΟ ΜΑΥΡΟΜΑΤΙ

Κατά καιρούς υπήρξαν πολλές προσπάθειες ερμηνείας της πραγματικής σημασίας του όρου «πολιτισμός». Κατά γενική ομολογία είναι το σύνολο των υλικών και πνευματικών δημιουργημάτων του ανθρώπου. Άλλη ερμηνεία υποστηρίζει ότι πολιτισμός είναι «ο βαθμός ανάπτυξης των πνευματικών και υλικών συνθηκών της κοινωνικής ζωής του ανθρώπου». Φυσικά δεν θα σταθώ σε καμία από τις 2 ερμηνείες. Όλοι γνωρίζουμε τη σημασία της πολιτιστικής ανάπτυξης για έναν τόπο. Αλλά δεν αρκεί μόνο να τη γνωρίζουμε, πρέπει να την επιδιώκουμε και να συμμετέχουμε. Με ανιδιοτελείς στόχους, μακριά από προσωπικές φιλοδοξίες και οφέλη.

Ψάχνοντας λοιπόν στο διαδύκτιο, μπορεί να παρατηρήσει κανείς, ότι σε πολλές μικρές τοπικές κοινωνίες της Ελλάδας λειτουργούν και δραστηριοποιούνται πολιτιστικοί σύλλογοι, στελεχωμένοι από άτομα ικανά και δραστήρια που κύριο μέλημά τους είναι η ανάδειξη της τοπικής κοινωνίας στην οποία ανήκουν. Διοργανώνουν εκδηλώσεις (θεατρικές, συναυλίες) εκδίδουν έντυπα, προβαίνουν στη λειτουργία χορευτικών τμημάτων παραδοσιακών χορών, μουσικών τμημάτων και βιβλιοθήκης. Ο ρόλος αυτών των πολιτιστικών συλλόγων είναι αρκετά διευρυμένος. Αποτελούν πραγματικούς φάρους για τη χώρα, και επιτελούν σοβαρή και αθόρυβη εργασία με στό-

χους, ιδανικά και συνήθως κάτω από δύσκολες συνθήκες. Επιτελούν πολύ σοβαρό έργο, που όμως δεν έχει αξιολογηθεί στις πραγματικές του διαστάσεις, ούτε έχει κερδίσει στο βαθμό πού θα έπρεπε την προσοχή, τόσο από τις κρατικές αρχές και το πνευματικό κόσμο, όσο και από τους πολίτες των μικρών τοπικών κοινωνιών της χώρας. Η επιβίωση ενός συλλόγου δεν είναι μέλημα μόνο αυτών που το δημιούργησαν, αλλά είναι ευθύνη όλων αυτών που επωμίζονται τα πνευματικά και κοινωνικά οφέλη από τη λειτουργία του.

Στο Μαυρομάτι κατά το παρελθόν έγιναν σημαντικές προσπάθειες υλοποίησης αυτών των ιδεών με τη δημιουργία πολιτιστικού συλλόγου. Οι προσπάθειες των δημιουργών του ήταν πραγματικά αξιόλογες και φιλότιμες. Αναμφισβήτητα προσέφεραν μια διαφορετική νότα στην καθημερινή ζωή των κατοίκων. Παρ’όλα αυτά δεν παρατηρείται μια διαχρονική συνέχεια. Η πρώτη προσπάθεια δημιουργίας πολιτιστικού συλλόγου στο Μαυρομάτι έγινε το 1975 με πρόεδρο τον Καραμάνο Χρήστο και αντιπρόεδρο τον Λεμπέση Γεώργιο.Το 1980 τον σύλλογο ανέλαβαν ο Οδυσσέας Σωτ. Καρβούνης (πρόεδρος) και ο Πελώνης Στ. Χρήστος (αντιπρόεδρος). Προς τα τέλη της δεκαετίας του 80 ο σύλλογος περιορίζεται

Γράφει ο Γιάννης Βίκτωρα Πόκας

Έθιμα του Δωδεκαημέρου

Με το πέρασμα του χρόνου ο πολιτισμός εξελίσσεται και διαφοροποιείται, οι τομείς, μέσα από τους οποίους εκδηλώνεται, υφίστανται αλλαγές, αλλοιώσεις και αναπροσαρμογές. Η καθημερινότητα των προηγούμενων γενεών μεταφέρεται σε εμάς, τους νεότερους, μέσα από τις αναμνήσεις των, μεγαλύτερων σε ηλικία ανθρώπων. Κάποιοι από τους ανθρώπους, οι οποίοι δεν είναι πια ανάμεσά μας και οι οποίοι γεννήθηκαν στον τέλος του 19ου και στις αρχές του 20ου αιώνα στο Μαυρομάτι και έζησαν εκεί, θυμήθηκαν, αφηγήθηκαν και περιέγραψαν στοιχεία από όλες τις εκφάνσεις της ζωής του χωριού (οικονομική, κοινωνική, επαγγελματική, θρησκευτική κ.α.).

Σύμφωνα με τις μαρτυρίες των ανθρώπων αυτών στη διάρκεια του Δωδεκαήμερου τελούνταν πολλά έθιμα. Την παραμονή των Χριστουγέννων μαζεύονταν παρέες-παρέες, μεγάλοι άνθρωποι, όχι μικρά παιδιά, και πήγαιναν και έλεγαν τα κάλαντα στα σπίτια, τη νύχτα, μέχρι τα ξημερώματα. Έπαιρναν χρήματα, σύκα, στραγάλια, σταφίδες, τζιτζίφια. Αυτοί που έλεγαν τα κάλαντα κρατούσαν ξύλα, στα οποία έβαζαν ένα καρφί για να κρεμάνε το ταγάρι, μέσα στο οποίο τοποθετούσαν ό,τι τους έδιναν. Βέβαια τα ξύλα είχαν και έναν πρακτικό σκοπό· με αυτά απομάκρυναν τα σκυλιά που συναντούσαν. Παλαιότερα κάποιοι πήγαιναν και στα μαντριά, έριχναν με τα όπλα και τους έδιναν ένα αρνί ή ένα κατσίκι.

Την παραμονή των Χριστουγέννων, μαζί με τους καλαντάρηδες, δηλαδή αυτούς που έλεγαν τα κάλαντα, έρχονταν και οι καλικατζάροι. Γι’ αυτό οι νοικοκυραίοι αμέσως μετά τα κάλαντα, έκλειναν την πόρτα, για να μην προλάβουν να μπουν μέσα. Βέβαια επειδή οι καλικατζάροι έμπαιναν και από την καπνοδόχο, διάλεγαν ένα ξύλο χοντρό, το έβαζαν να καίγεται στο τζάκι και το επιτηρούσαν όλη τη νύχτα. Μάλιστα οι γιαγιάδες το χτυπούσαν για να πετάει σπίθες και να μην

πλησιάζουν οι καλικάτσαροι.

Την Πρωτοχρονιά, όποιος πήγαινε να κάνει πόδι, έπρεπε να έχει μια πέτρα, να τη βάλει στο τζάκι και να πει: «όσο βρααίνει η πέτρα, τόσο να βαρύνει η σακούλα του αφεντικού». Είχε επίσης ένα πιάτο με γλυκά, όπως δίπλες, το οποίο του το επέστρεφαν πάλι γεμάτο.

Όλες αυτές τις ημέρες έσφαζαν γουρουνία αλλά ειδικά την Πρωτοχρονιά έσφαζαν έναν κόκορα και με το αίμα του έκαναν σταυρό στην πόρτα απ’ έξω.

Τη βασιλόπιτα την έφτιαχναν με σκέτο ζυμάρι και έβαζαν μέσα αγκάθι πουρνarisio, άχυρο, ένα κομμάτι ξύλο και την πεντάρα. Όποιος έβρισκε το αγκάθι, θα πήγαινε να κάνει πουρνάρια, όποιος το άχυρο, θα έβαζε τα άχυρα μέσα στο σπίτι, όποιος το ξύλο, θα πήγαινε να κάνει ξύλα και όποιος την πεντάρα, θα διαχειριζόταν τα οικονομικά του σπιτιού. Τη βασιλόπιτα την έκοβε την ημέρα, στο τραπέζι, ο πατέρας. Πρώτα έκανε ένα σταυρό και έπειτα έκοβε τα κομμάτια. Το πρώτο ήταν για το χωράφι, το δεύτερο για το αμπέλι, το τρίτο για τις ελιές, το τέταρτο για το σπίτι και έπειτα για τα άτομα του σπιτιού, από το μεγαλύτερο έως το μικρότερο.

Την Πρωτοχρονιά έπαιζαν το στριφτό, το οποίο παιζόταν ως εξής: έβαζε ο καθένας κάτω, όσα κέρματα ήθελε. Μετά έστριβε δύο μαζί φράγκα ή δίφραγκα. Αν έρχονταν και τα δύο κορώνα, τα έπαιρνε όλα, αν έρχονταν και τα δύο γράμματα, τότε

τα έχανε όλα. Αν ερχόταν το ένα κορώνα και το άλλο γράμμα, τότε έπαιρνε τα μισά.

Την παραμονή των Φώτων ο παπάς πήγαινε σε όλα τα σπίτια και έκανε αγιασμό με την αγιαστούρα. Τότε έφευγαν και οι καλικατζάροι.

Από όλο το Δωδεκαήμερο μάζευαν τη στάχτη από το τζάκι και μαζί με τον αγιασμό, που έπαιρναν από την εκκλησία τα Θεοφάνεια, την έριχναν στις ελιές για να φύγουν οι καλικατζάροι αλλά και για να κρατήσουν οι ελιές τον καρπό τους.

Από την Πανεπιστημιακή μου εργασία στο μάθημα της Λαογραφίας

Γιούλη Μιχ. Καλογήρου
φιλόλογος

Ογχηστός

ΤΟ ΚΟΙΝΟ ΤΩΝ ΒΟΙΩΤΩΝ

Τρισδιάστατη
απεικόνιση της
χάλκινης ψήφου

Περιοδική Ανεξάρτητη Έκδοση Ποικίλης Ύλης • Τεύχος 2ο • Απρίλιος 2007 • Διανέμεται Δωρεάν

Την παρούσα έκδοση
ενίσχυσαν:

Βαγγέλης Γ.Κώνστας.....	40€
Λεωνίδα Σόλων Μήτρου.....	20€
Γιάννης Σωτ. Ξυδώντας.....	40€
Γεώργιος Τάκη Παπαθανασίου.....	20€
Δήμος Ν. Πελώνης.....	20€
Χρήστος Ντ. Πελώνης.....	20€
Ματθαίος Βικ. Πόκας.....	20€
Γεώργιος Ι.Στρογγυλός.....	20€
Άρης Ι.Τσακίρης.....	30€

Η προστασία των Ευεργετών

Η περίπτωση του
Νικολάου Κ. Σολωμού

σελ. 2

Περιβαλλοντολογικές Ανησυχίες

σελ. 3

• Ο πληθωρισμός
καταβροχθίζει τα όνειρα των
ανθρώπων

• Το Ασφαλιστικό
και οι Μεταρρυθμίσεις

σελ. 4

- Η πολιτική στη
Τοπική Αυτοδιοίκηση
- Θέμα Ζωής
- Η 4ετής θητεία
του Δημάρχου

σελ. 5

• Λαογραφικά
του Μαυροματίου
• Η αρχαία πόλη
της Ογχηστού
• Η επαναδραστηριοποίηση
του πολιτιστικού συλλόγου
Μαυροματίου

σελ. 6

• Η οικοδομική άδεια
του σπιτιού μου

• Αρχιτεκτονική
και
Δημοκρατία

• Το διήγημα της Επιστήμης

σελ. 7

Η «Ογχηστός» και στο εξωτερικό

Η πρώτη έκδοση της εφημερίδας έτυχε μεγάλης αποδοχής από τους ομογενείς του Καναδά, των Η.Π.Α και της Γερμανίας, καθώς αποστάλθηκε ηλεκτρονικά. Τα ευχαριστήρια μηνύματα ήταν πολλά και ενθαρρυντικά για την συνέχιση των προσπαθειών μας. Σύντομα θα είναι εφικτή και η ταχυδρομική αποστολή έντυπου υλικού στους συμπατριώτες μας.

Ι.Β.Πόκας

Ο Βλάχικος Γάμος στα Βάγια Το Φλάμπουρο της Τιμής

Η νύφη με το γαμπρό απομονώθηκαν στην καλύβα τους, η οποία σε λίγο σείοταν σπαρακτικά. Οι συμπέθεροι ανησυχούσαν. Το ματωμένο σεντόνι έδωσε τέλος στην αγωνία τους και αμέσως αναρτήθηκε στο φλάμπουρο. Το φλάμπουρο υψώθηκε και τα χαμόγελα σκορπίσανε. Έπεσαν και οι συνηθισμένοι πυροβολισμοί. «Η νύφη των Βαγίων είναι τιμημένη ...» φώναζε ξαφνικά ο γέρο Δήμος (Βασίλης Παντελόπουλος).

Ο γάμος αναδείκνυε για μια ακόμα φορά την αγνότητα της νύφης· το γλέντι δεν είχε τίποτα να περιμένει και ξεκινούσε άπληστα.

Το παραπάνω ήταν ένα απόσπασμα από το Βλάχικο Γάμο, που τελέστηκε στην κεντρική πλατεία Βαγίων την Κυριακή της Αποκριάς 9 Μαρτίου 2008.

Πρόκειται για ένα έθιμο, το οποίο ήταν συνυφασμένο πάντα με τις ερωτικές συνήθειες αλλοτινών εποχών. Σήμερα δεν μπορεί να υπάρξει, γιατί πλέον τα ζευγάρια ερωτοτροπούν πριν το γάμο. Κάποτε, αλλιώς συνέβαιναν τα πράγματα. Και τα έθιμα διατηρούνταν, διαιωνίζονταν.

Η αναπαράσταση του Βλάχικου γάμου με το απλό και γνήσιο σενάριο του ξεκίνησε στα Βάγια το 1957 από το Χαράλαμπο Χατζίνα και την παρέα του (Παύλος Μέξης, Κώστας Χαρακόπος, Χαράλαμπος Τσέλλος, Νίκος Τσέλλος, Χρήστος Πάλλης, Δημήτρης Πισταράκης, κ.α..) και φυσικά είχε μεγάλη συμμετοχή και επιτυχία. Ο κόσμος το αγκάλιασε.

Ο Βλάχικος Γάμος είναι το αποκορύφωμα της πολιτιστικής ζωής των Βαγίων και μία από τις πιο παλιές και πιο διαχρονικές αποκριάτικες εκδηλώσεις στη Ελλάδα.

Φέτος, με τη σύσταση και την αρωγή

του Πολιτιστικού Συλλόγου «Το Φλάμπουρο της Τιμής» ο οποίος έχει μόνιμο χορηγό το Δήμο Βαγίων και διάφορους επαγγελματίες, υπάρχει διάχυτη αισιοδοξία για αντίσταση και καταπολέμηση της απειλής, που υφίσταται το έθιμο από την εξέλιξη και την αλλοτρίωση.

Ο Δήμος, ο Δήμαρχος και τα μέλη του Συλλόγου (Γιάννης Χατζήνας, Βασίλης Παντελόπουλος, Πέτρος Ρεμπούσκος, Μαίρη Παπαϊωάννου, Άγγελος Μάρκου) προσπαθούν να αναδείξουν και να αναβιώσουν τη μεγαλοπρέπεια του εθίμου, ώστε να υπάρξει στο μέλλον μεγαλύτερο ενδιαφέρον ενδιαφέρον, που εστιάζεται κυρίως στο αποκριάτικο ντύσιμο και στην άμεση συμμετοχή της πλειοψηφίας των κατοίκων στο σενάριο του εθίμου και όχι φυσικά στην απλή παρακολούθηση της τέλεσής του.

Όλη η κοινωνία των Βαγίων και ιδιαίτερα οι επαγγελματίες βλέπουν με καλό μάτι την προσπάθεια αυτή, με αποτέλεσμα να εκδηλώνουν έμπρακτα τη συμπαράστασή τους. Τα ήθη και τα έθιμα άλλωστε, είναι το μοναδικά στοιχεία της ιστορίας του τόπου μας όπου -πολλά από αυτά- διατηρούνται και φρεσκάρονται την

Γράφει ο Γρηγόρης Λ. Παπαβασιλείου

Κυριακή της Αποκριάς. Δεν πρέπει να ξεχνούμε ότι ο συγκεκριμένος Ποιμενικός Γάμος είναι εκείνος, που εδώ και χρόνια διατήρησε ζωντανά και αλώβητα τα οικογενειακά κειμήλια και τα παλιά μας αντικείμενα προφυλάσσοντάς τα από τη βέβαιη φθορά ή την εξαφάνιση.

Πιστεύουμε τελικά ότι ο κόσμος των Βαγίων βλέποντας τις έντονες προσπάθειες του συλλόγου θα σταθεί πλάι του, ώστε να συμβάλλει και κείνος αποφασιστικά στη διατήρηση και τον εμπλουτισμό της εκδήλωσης αυτής.

Συγχαρητήρια και πάλι σε όλους εκείνους, που στηρίζουν αυτήν την προσπάθεια.

ΝΕΟΣ ΑΡΧΙΕΠΙΣΚΟΠΟΣ Ο ΙΕΡΩΝΥΜΟΣ Β΄ ΒΟΙΩΤΙΑΣ

Γράφει ο Ιωάννης Πανταζής

Η ιεραρχία της Εκκλησίας της Ελλάδος εξέλεξε στις 7 Φεβρουαρίου 2008, νέο Αρχιεπίσκοπο Αθηνών και πάσης Ελλάδος το Μητροπολίτη Θηβών και Λεβαδείας Ιερώνυμο Β΄.

Στον ενθρονιστήριο λόγο ο αρχιεπίσκοπος αναφέρθηκε στην ανάγκη επαναπροσδιορισμού των σχέσεων Εκκλησίας-Πολιτείας και στην ανάγκη συνεργασίας τους για την αντιμετώπιση των μεγάλων προβλημάτων της κοινωνίας. Τόνισε τη σημασία συσπείρωσης των κατά τόπους Ορθοδόξων Εκκλησιών γύρω από το Οικουμενικό Πατριαρχείο, ενώ αναφερόμενος στο θέμα της Εκκλησιαστικής Περιουσίας υπογράμμισε ότι πρέπει εκείνο να επανεξετασθεί με ανανεωμένα κριτήρια και όχι με μεθόδους του παρελθόντος. Δίνοντας το μήνυμα ότι θα εργαστεί για την ενίσχυση του συνοδικού συστήματος της Εκκλησίας τόνισε «**Όποιος θέλει να είναι πρώτος πρέπει να μάθει να είναι διάκονος των άλλων ανθρώπων**».

Μετά από διάστημα λίγων εβδομάδων πολλοί είναι εκείνοι που πιστεύουν ότι η εκλογή του Ιερώνυμου εμπεριέχει στοιχεία ριζοσπαστικής καινοτομίας. Μιλούν για την ευκρίνεια και την πνευματικότητα του λόγου του, την απλότητα και ταπεινότητα του χαρακτήρα του, ενώ όλοι οι Έλληνες είναι πεπεισμένοι ότι θα ανταποκριθεί στο δύσκολο έργο του και θα αντιμετωπίσει τις σύγχρονες προκλήσεις.

Για 40 περίπου χρόνια ο Μακαριότατος,

με ορθόδοξο ήθος, εκκλησιαστικό φρόνημα, ταπείνωση, αγάπη, ευαισθησία, ζωντάνια και ανθρωπιά άσκησε την ποιμαντική του διακονία, επιτελώντας τεράστιο κοινωνικό και φιλανθρωπικό έργο στη Βοιωτία.

Η παρουσία του είναι άρρηκτα συνδεδεμένη με την εκπλήρωση του οράματός του για την ανασύλωση και την επάνδρωση των μοναστηριών της περιοχής. Πράγματι, παρέλαβε πολλά ερειπωμένα μοναστήρια, που τα αναστήλωσε και τα ανέδειξε έτσι ώστε να λειτουργήσουν και να είναι επισκέψιμα σήμερα. Δικαιολογημένα λοιπόν χαρακτηρίστηκε ως ο πατέρας των Βοιωτικών μοναστηριών. Λόγω της ευρυμάθειάς του παρήγαγε πλούσιο συγγραφικό έργο με πολλά άρθρα, μελέτες και βιβλία ανάμεσα στα οποία ξεχώρισαν τα «Μεσαιωνικά Μνημεία της Ευβοίας» και η «Χριστιανική Βοιωτία»· πρωτοστάτησε επίσης στη δημιουργία Ερευνητικών Κέντρων Ιστορίας, Πολιτισμού, Περιβάλλοντος, Οικονομικής μετανάστευσης, καθώς και ενός Εθνικού κέντρου Απεξάρτησης στη Βοιωτία. Ήταν ένας άνθρωπος που εκπλήρωσε πολλά.

Ο Ιερώνυμος Β΄ δικαιώθηκε δέκα χρόνια μετά τις αρχιεπισκοπικές εκλογές της 28ης Απριλίου 1998, την παραμονή του ελεήμονα αγίου επισκόπου της Θήβας Ιωάννη του Καλοκτένη. Παραθέτουμε εδώ σχετικό άρθρο του περιοδικού Ευροκλύδων, που δημοσιεύθηκε στα Βοιωτικά Νέα και αφορά το διάλογο μεταξύ του πατέρα Ιερώνυμου και του γέροντα Κωνσταντίνου το Μάρτιο του 2007. Ο διάλογος που διεξήχθη στον Όσιο Λουκά, δίπλα στο κρεβάτι της ασθένειας του γέροντα, συγκλονίζει αυτόν που στα έργα του Πνεύματος πιστεύει:

- Παιδί μου, τώρα που θα γίνεις Αρχιεπίσκοπος ... είτε ο γέροντας με τα μάτια της ψυχής καρφωμένα στο μέλλον.

- Τελείωσαν τώρα αυτά γέροντα ... όχι μόνο τελείωσαν αλλά έχουν περάσει και

δέκα σχεδόν χρόνια, τον διέκοψε ξαφνιασμένος ο π. Ιερώνυμος.

- Δεν τελείωσαν Ιερώνυμε, τώρα αρχίζουν. Σύντομα θα γίνεις αρχιεπίσκοπος. Έτσι θέλει ο Θεός. Όταν γίνεις παιδί μου, τη δόξα του Θεού να επιδιώξεις και τη δόξα των ανθρώπων να μισήσεις. Με την ευχή μου...

Πράγματι τα λόγια του γέροντα επαληθεύτηκαν, αφού ο πρώην Δεσπότης αναδείχθηκε πανηγυρικά ως ο νέος Προκαθήμενος της Εκκλησίας της Ελλάδος τη Πέμπτη 7 Φεβρουαρίου 2008. Αυτή τη μέρα που η Εκκλησία τιμά τον όσιο Λουκά τον εν Στερίω, ο όσιος τίμησε τον Ιερώνυμο Β΄.

Όλοι εμείς οι ευεργετημένοι από την αγάπη του, ευχόμαστε ολόψυχα και μέσα απ' αυτή τη στήλη να ζήσει χρόνια πολλά και να επιτύχει στο δύσκολο έργο του.

Τοπικοί φορείς και
παράγοντες της Βοιωτίας
χαιρετίζουν τη νέα αυτή
προσπάθεια και
εύχονται επιτυχία στο έργο
της νέας εφημερίδας
"Ογχηστός-Το κοινό
των Βοιωτών"

σελ.8

Μπορείτε να στέλνετε άρθρα, σχόλια, παρατηρήσεις, απόψεις, φωτογραφίες στην ηλεκτρονική μας διεύθυνση "ogxistos@yahoo.gr"

Συλλογή ΔΗΜΟΣΙΑΣ ΚΕΝΤΡΙΚΗΣ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗΣ ΛΕΒΑΔΕΙΑΣ

Η Μνημοσύνη των Ευεργετών

► Η περίπτωση του Νικολάου Κ. Σολωμού ή Τσακμάκη

Το παρακάτω άρθρο, οφείλει τη δημιουργία του στο Δημήτριο (Δημητρώ) Γ. Κουμουνδούρο, ο οποίος επέδειξε συνεχές και άκαμπτο ενδιαφέρον για την ενδελεχή διερεύνηση της περίπτωσης του ευεργέτη του Μαυροματίου Νικόλαου Κ. Σολωμού, καθώς επίσης και για την πλήρη αποκατάστασή του μετέπειτα (Το κείμενο στηρίχτηκε σε συνεντεύξεις που πήρε ο γράφοντας από τους εμπλεκόμενους, σε νομαρχιακά έγγραφα, στην κοινοτική αλληλογραφία των ετών 1974-1981, σε σχετικές αποφάσεις των κοινοτικών και δημοτικών συμβουλίων).

Επιχειρώντας να κατανοήσουμε τη σύγχρονη ιστορία του Μαυροματίου, θα χρειαστεί να απομονώσουμε και να προσδιορίσουμε ορισμένες “σταθερές” ασυνέχειες. Μία από αυτές είναι η ευεργεσία, που ως διακριτικός τίτλος μπορεί να αποδοθεί στο συμπατριώτη μας Νικόλαο Κ. Σολωμό· από όσα τουλάχιστον γνωρίζω και με βάση το μέγεθος της προσφοράς του στο μικρό αυτόν οικισμό. Ο συγκεκριμένος πολίτης φέρει το παρωνύμιο Τσακμάκης και είναι ελάχιστα ή καθόλου γνωστός στους νεότερους. Βλέπετε, δεν αναρτήθηκαν ποτέ τιμητικές πλάκες προς τιμήν του και έτσι το όνομά του γρήγορα τοποθετήθηκε στη λήθη.

Με το παρόν άρθρο επιδιώκουμε να φρεσκάρουμε στη συλλογική μνήμη το όνομα του Ευεργέτη, ανασυνθέτοντας ταυτόχρονα τις συνθήκες που τον ανέδειξαν.

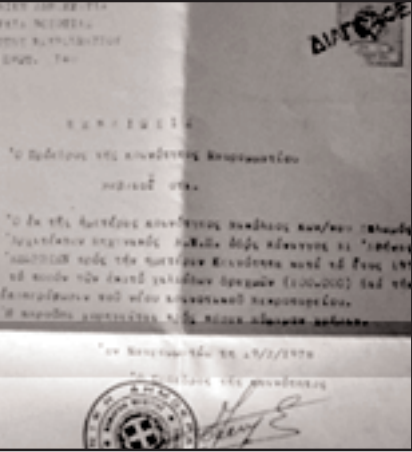
Στο χωριό Μαυρομάτι, ένας ακήρυχτος, αλλά αδυσώπητος και θυελλώδης διπλωματικός πόλεμος είχε ξεσπάσει αμέσως **μετά τις εκλογές του Ιουνίου του 1975**, ανάμεσα στους κοινοτικούς συμβούλους. Ο πόλεμος έμοιαζε να είναι πολιτικός, αλλά ήταν βαθιά κοινωνικός· κατέληξε να γίνει αυστηρά προσωπικός. Η αφορμή δόθηκε και τα αρχικά προσχήματα της κοινοτικής ομόνοιας γρήγορα εγκαταλείφθηκαν, όταν έγινε φανερό, πως οι αποσυνθετικές δυνατότητες του χώματος του παλιού νεκροταφείου είχαν πλέον εξαντληθεί και χρειαζόταν η ανεύρεση ενός νέου χώρου ταφής. Το όλο θέμα ήταν φυσικά θλιβερό· ακόμα όμως πιο θλιβερή θα ήταν η συνέχειά του. Η μία πλευρά των συμβούλων, έντονα επηρεασμένη από την παράδοση και κραυγαλέα υποστηριζόμενη από το Μητροπολίτη Θηβών και Λεβαδείας, επιθυμούσε τη διατήρηση του κοιμητηρίου στη θέση όπου βρισκόταν πάντα, στον περίβολο του ναού της Μεταμόρφωσης του Σωτήρος. Η άλλη πλευρά, που κατείχε την πολιτική εξουσία, προσδοκούσε τη δημιουργία ενός νέου νεκροταφείου σε μια νέα θέση, 200 περίπου μέτρα ΒΔ του ναού (θέση ανεμόμυλος), όπου εκεί υπήρχε ένα τεράστιο οικόπεδο, κατάλληλο για την υλοποίηση αυτής της ιδέας. Χρήματα δεν υπήρχαν και ο τότε πρόεδρος Διογένης Β. Λάμπρου αναζητούσε εναγωνίως λύσεις και τρόπους, ώστε να πραγματοποιήσει την ανέγερση. Η άλλη πλευρά, όπως ήταν φυσικό, του έθετε εμπόδια, πιστεύοντας όμως και κείνη ακράδαντα στο δίκαιο των απόψεών της. Το μέλλον μπορεί να αποκάλυπε το ποιος είχε δίκιο και να δικαιολόγησε τα πάθη της εποχής αλλά το παρελθόν, ιδωμένο ως είχε, άλλα αποκάλυπτε.

Οι λεκτικοί διαξιφισμοί, που ξεκίνησαν **τον Ιούνιο του 1975** μέσα στο κοινοτικό κατάστημα, δεν είχαν προηγούμενο και γρήγορα εξαπλώθηκαν μέσα στα σπίτια, τα καφενεία και την εκκλησία του χωριού. Το ζήτημα απασχολούσε και τους πιο αδιάφορους πολίτες. Οι φωνές των συμβούλων διαπερνούσαν τους παχυλούς τοίχους του κοινοτικού γραφείου και εξακοντίζονταν ανεξέλεγκτα πανταχού, ομοιάζοντας περισσότερο με ανθρώπινα ουρλιαχτά. Στα πρόσωπά των συμβούλων ήταν αποτυπωμένη η ένταση, στις εκφράσεις τους ήταν ζωγραφισμένη η αντιπαλότητα και στην ψυχή τους χαραγμένη η αδιαλλαξία. Το ζήτημα του νεκροταφείου είχε φέρει στην επιφάνεια ένα πολυσχιδές κοινωνικό ρήγμα, που προϋπήρχε και συσχετιζόταν με εμφυλιακές, μετεμφυλιακές και δικτατορικές ζυμώσεις και συμβάντα, με αμφιταλαντευόμενες συγγενικές δυνητικές συμμαχίες, με προσωπικές εμπάθειες και αντιζηλίες· τέλος, συνδεόταν με τις πολιτικές προσδοκίες για την υφαρπαγή των ορφανών πελατειακών σχέσεων, που είχαν ανακύψει και αναφανεί, μετά τον «ξαφνικό» θάνατο του επί σειρά ετών προέδρου Γεωργίου Στάμα Κατσιμίχα

Τον Οκτώβριο του 1975, μετά από ένα βραχύβιο χρονικό διάστημα συνεχών, άκαρπων και φθοροποιών εσωκοινοτικών αντιπαλοθέσεων, ένα τμήμα της πολιτικής ηγεσίας του τόπου, που υποστήριζε τη διατήρηση, ένωσε τα κοινωνικά της ερείσματα να κλονίζονται συθέμελα και την πολιτική της δύναμη να εξασθενεί ραγδαία. Αιτία για αυτήν την

απρόοπτη εξέλιξη, αποτελούσε η αναπάντεχη εμφάνιση στο τοπικό προσκήνιο ενός ανερχόμενου και πολλά υποσχόμενου 37χρονου πολιτικού μηχανικού, που άκουγε στο όνομα Νικόλαος Κ. Σολωμός και ο οποίος προσφερόταν με εγκαρδιότητα να χρηματοδοτήσει το έργο της ανέγερσης του νέου κοιμητηρίου. Ήταν ένας άνθρωπος που αγαπούσε τον τόπο του και με την πράξη αυτήν θα εγκαίνιαζε πολλά. Ασφαλώς και θα άνοιγε ένα δρόμο για την πραγματοποίηση ανάλογων κοινωφελών ενεργειών, ένα δρόμο, που στο μέλλον όμως φρόντισαν κάποιοι να τον κλείσουν ερμητικά.

Οι επακόλουθες ενδοκοινοτικές συννενοήσεις, που εναρμονίστηκαν πρόδηλα με τις προεδρικές ενέργειες και τις ενέργειες Σολωμού, οδήγησαν τους κοινοτικούς συμβούλους στην απόφαση να εγκαταλείψουν τη γραμμή της αδιαλλαξίας περί διατήρησης και να στραφούν σε μια ηπιότερη και ελαστικότερη πρόταση. Η πρότασή τους αρχικά, αποδεχόταν την ίδρυση του νεκροταφείου εκτός περιβόλου της Αγίας Σωτήρας αλλά αποδεσμευόταν από το να υιοθετήσει και την επιλεγμένη θέση οικοδόμησής του κοντά στον παλαιό ανεμόμυλο κατόπιν. Ήταν μια θέση πολιτικής επιβίωσης η οποία κατατέθηκε από τους συμβούλους, όταν και μόνον όταν εκείνοι συνειδητοποίησαν ότι το έργο, που τόσο καιρό κυοφορούσε στη σκέψη του προέδρου, δε θα αργούσε να περάσει στο στάδιο της υλοποίησης, λόγω της παρέμβασης Σολωμού. Αξιοσημείωτο είναι πάντως ότι η συγκεκριμένη αντιπολιτευτική κοινοτική μερίδα δεν άλλαξε δραματικά τα πολιτικά δεδομένα μέσα στο χωριό, αφού απλώς, σε συνδυασμό με την επιμονή των υπολοίπων αντιδραστικών στην πάγια θέση περί διατήρησης, αύξησε προς στιγμήν τα στρατόπεδα σε τρία. Υπολογίσιμη δύναμη θα διέθεταν στη συνέχεια μονάχα τα δύο. Ένα χρόνο μετά, θα επικρατούσε μόνον το ένα. Και μετά το 1980 κανένα. **Στο τέλος, όλοι οι εμπλεκόμενοι κοινοτικοί σύμβουλοι πλην ενός, θα ενταφιάζονταν στο νέο κοινοτικό νεκροταφείο, στον ίδιο χώρο δηλαδή, για τον οποίο τόσο σκληρά είχαν παλέψει μεταξύ τους.**

δρχ., ποσό εξαιρετικά υψηλό για το 1976 αλλά αντιπροσωπευτικό της γενναιοδωρίας του ευεργέτη Νικολάου Κ. Σολωμού. Παρά τις αντιρρήσεις της αποσχιστικής κίνησης των συμβούλων να αποδεχθούν την ευεργεσία του Σολωμού στις αρχές του 1976, η δημιουργία του νέου νεκροταφείου στη θέση Μύλος του Κανέλη ήταν ένα αμετάκλητο γεγονός.

Στην καθοριστική συνεδρίαση του Κοινοτικού Συμβουλίου το Μάιο του 1976, κάποια από τα μέλη του, θορυβημένα από την απρόσμενη τροπή των πραγμάτων και βέβαια για το μάταιο των περαιτέρω αντιδραστικών τους ενεργειών ελίχθηκαν πολιτικά, συναινώντας στην οικοδόμηση του νέου νεκροταφείου σε χώρο εκτός της Αγίας Σωτήρας αλλά υποδεικνύοντας ως καταλληλότερους χώρους ανέγερσης, τις θέσεις Λάζαρος ή Παναγία και όχι Μύλος του Κανέλη, όπως είχε προαποφασιστεί. Ουσιαστικά αντιπρότειναν την κατάργησή του έργου, γιατί στο Λάζαρο η κοινοτική ιδιοκτησία είχε μέγεθος μόλις 500 τ.μ. και η θέση Παναγία βρισκόταν οκτώ (8) χιλιόμετρα έξω από το χωριό. Αλλά η πορεία του έργου, όπως ήδη τονίστηκε, ήταν ένα πο-

τάμι χωρίς επιστροφή. Αρκούσαν γι’ αυτό η ευρηματικότητα ενός προέδρου και η ευεργεσία ενός πολιτικού μηχανικού.

Ο μετέπειτα πρόεδρος Κων/ος Χαρ. Πέτρου αντιμετώπισε τεράστιες δυσκολίες, οι οποίες έφτασαν στο απόγειό τους τον Ιούλιο του 1977 και προέρχονταν από υποχθόνιες προσωπικές παρεμβάσεις για την ανάσχεση της επιτυχημένης, μέχρι τότε, πορείας των εργασιών του νεκροταφείου. Ο νέος πρόεδρος όμως, τις αντιμετώπισε δυναμικά, σθεναρά και αποφασιστικά. **Στις αρχές του 1978** έγινε και κείνος δωρεοδόχος άλλων 100.000 δρχ, από το Νικόλαο Σολωμό, ο οποίος επιπρόσθετα σχεδίασε αφιλοκερδώς και το τοπογραφικό διάγραμμα του νέου νεκροταφείου.

Το 1979 ο Νικόλαος Σολωμός, αντί να γίνει αποδέκτης κάποιου στοιχειώδη σεβασμού από τους “αντιτιθέμενους” συμπολίτες του, εξαιτίας του ευεργετήματος προς εκείνους, ήρθε αντιμέτωπος με τις ανακρίσεις της αστυνομίας γύρω από το «πόθεν έσχες» του ποσού, και το χειρότερο, δέχτηκε απειλές ακόμα και για τη ζωή του. Ένωσε απογοητευμένος και πικραμένος. Οι εφιαλτικές μνήμες του 1963 ξαναζωντάνεψαν για εκείνον, όταν έχοντας επιτύχει στη σχολή αξωματικών, αποβλήθηκε, ύστερα από την ωμή παρέμβαση κάποιων συγχωριανών του, που τον κατήγγειλαν ως άκρως επικίνδυνο στοιχείο, εξαιτίας των πολιτικών του πεποιθήσεων. Η ιστορία, ύστερα από 16 χρόνια επαναλαμβάνόταν με έναν τραγελαφικό τρόπο. Ο Νίκος όμως έδωσε τόπο στην οργή για μιαν ακόμα φορά. Θα ήταν η προτελευταία (Για την τελευταία θα γίνει λόγος σε επόμενο τεύχος).

Στην κοινοτική συνεδρίαση του **Σεπτεμβρίου του 1980** και ενώ το νέο κοιμητήριο είχε την ευτυχία να βρίσκεται στο στάδιο της αποπεράτωσης και την ατυχία να μη φιλοξενεί στην καρδιά του τον περίφημο Μύλο του Κανέλη, ψηφίστηκε ο κανονισμός λειτουργίας του. Συγκεκριμένα, περιλάμβανε 17 άρθρα και προέβλεπε, εκτός των άλλων, τη δωρεάν παραχώρηση προνομιούχων θέσεων ταφής στα τιμώμενα πρόσωπα, στους οπλίτες των τριών όπλων που θα έφεπταν στο πεδίο της μάχης, στους ευεργέτες κ.τ.λ. Διατυπωνόταν επίσης ρητά ότι η κοινότητα, «τιμής ένεκεν θα παρχαωρούσε δωρεάν και άνευ κληρωτίδας, έναν οικογενειακό τάφο εις το δωρητήν του νεκροταφείου», δηλαδή στο Νικόλαο Κ. Σολωμό.

Το καλοκαίρι του 2003 ο Νικόλαος Κ. Σολωμός, που χάρισε την τεράστια αυτή έκταση στην κοινότητα και πήρε τιμής ένεκεν μερικά τετραγωνικά γης για να χρησιμοποιήσει στο μέλλον ως τελευταία κατοικία, έγινε ο πρώτος άνθρωπος, που έχασε και αυτά τα λίγα τετραγωνικά, ύστερα από καταπάτηση, που σημειώθηκε στον οικογενειακό του τάφο. Οι αρμόδιοι δημοτικοί φορείς επέδειξαν εξαιρετική ανοχή ή απάθεια στην αντιμετώπιση του προβλήματος. Ο ευεργέτης Νικόλαος Σολωμός, με λίγα λόγια, δεν προστατεύτηκε. Κρίνοντας εκ του αποτελέσματος τα πράγματα, αναφέρουμε ότι μια μικρής κλίμακας πολιτική παρέμβαση για τη διευθέτηση του προβλήματος σημειώθηκε τον Ιούλιο του 2003, που όμως δεν μετουσιώθηκε σε πράξη. Μόλις το **Νοέμβριο του 2007**, ύστερα από τη σχετική μονομερή εισήγηση του προέδρου του ΔΣ του Δήμου Θεοσπείων κ. Ι. Κυρίκου, λήφθηκε ομόφωνη δημοτική απόφαση, που αποκατάστησε -μέσω επινοήματος- την περιουσία του ευεργέτη.

Ο Νικόλαος Κ. Σολωμός όμως έπαψε να επισκέπτεται το χωριό του, όπως ακριβώς έπαψαν να το επισκέπτονται και άλλοι πολλοί, για παρόμοιους λόγους. Και το κακό της απομάκρυνσης από το χωριό συνεχίζεται μέχρι και σήμερα, χωρίς όμως κάποιος φορέας να έχει ασχοληθεί σοβαρά με αυτό το σημαντικό θέμα.

Τελειώνοντας λοιπόν, θα μπορούσαμε σε μια ευρύτερη πλέον βάση, να θέσουμε ένα ειδικό ερώτημα :

Γιατί να έρθει σήμερα ένας πολίτης και να ευεργετήσει το Δήμο Θεοσπείων; Ποιος φορέας θα του εγγυηθεί ότι θα προστατέψει τον ίδιο και το ευεργέτημά του;

Ιωάννης Ντίνου Μήτρου

Στο Μαυρομάτι
- Βλέπω μια κόρη λυγερή τσιτάκι εφαρμοστό φορεί στο Μαυρομάτι
Ανάβει ολόγυρα φωτιές μες στην καρδιά λαβωματιές αχ φτο το μάτι.
- Αναστατώνει γειτονιά και του χωριού κάθε γωνιά μ’ αυτή τη χάρη
Και λεν χαράς το Μορφονιό τον τυχερό λεβεντιονό που θα την πάρει.
- Το βλέμμα έχει προς δυσμάς που μένει δίπλα ο Κοσμάς και κρυφολιώνει

Την κάνει και καρδιοχτυπά γιατί μιαν άλλη αγαπά και

μαραζώνει.
- Πόνοι και δάκρυα βροχή δεν έχει ο Έρως συνοχή σχεδόν καμία
Άντε να βρεις λογαριασμό με κείνο το συλλογισμό και τη χημεία.

του Αντωνίου Χρ. Δημητρίου

**(της Ένωσης Ελλήνων Λογοτεχνών)
Από την 11η Ποιητική του Συλλογή με τίτλο
Βοιωτική Αμφικτιονία και Ελληνικές Φυλές**

Ο Αντώνης Δημητρίου με τον εκδότη της εφημερίδας των Θεοσπείων Κώστα Λιάκο και τη συντροφιά τους σε γνωστό κοσμικό κέντρο στη Λεβαδεία, ύστερα από τη παρουσίαση του βιβλίου του Γιάννη Λάμπρου, «Η Λιβαδεία».

Περιβαλλοντολογικές ανησυχίες

Σήμερα τα πάντα τρέχουν με γοργούς ρυθμούς, σχέδια καταστρώνονται, αποφάσεις παίρνονται και εμείς μάταια προσπαθούμε να αφουγκραστούμε τις εξελίξεις στο στενό μας περιβάλλον. Μια σειρά θέματα, που μας αφορούν λαμβάνουν χώρα καθημερινά. Θα πρέπει να συνειδητοποιήσουμε ότι δεν μπορούμε να αδιαφορήσουμε προς αυτά, δεν μπορούμε να μείνουμε άπραγοι, ιδιαίτερα μάλιστα, όταν επηρεάζουν την ίδια μας τη ζωή· η μόλυνση δεν έχει σύνορα, δεν έχει στεγανά.

Με το νέο χωροταξικό σχέδιο, που δημιουργήθηκε και θα κατατεθεί σύντομα στη Βουλή για ψήφιση, πάρθηκαν αποφάσεις για την περιοχή μας που αν μη τι άλλο, μας αφορούν άμεσα. Αφορούν τον τρόπο που θα ζήσουμε εμείς και οι επόμενες γενιές τα επόμενα χρόνια. Εμείς, επιλέξαμε να ζήσουμε εδώ, εδώ αναπνέουμε, εδώ είναι τα σπίτια μας, εδώ ονειρευτήκαμε, εδώ μεγαλώσαμε. Όλα έχουν σχέση με τον τόπο μας. **Με το νέο Νόμο κάποιιοι αποφάσισαν για τον τρόπο ζωής μας, χωρίς όμως να μας ρωτήσουν αν πράγματι συμφωνούμε σε αυτό.**

Ο νομός Βοιωτίας έχει αποφασιστεί να γίνει ενεργειακό κέντρο, πράγμα, που σημαίνει ότι θα πρέπει να υποδεχθεί και άλλες μονάδες παραγωγής ενέργειας, που μαζί με την ήδη ΒΙΠΕ Θίσβης συναποτελούν τη λεγόμενη βαριά βιομηχανία. **Καμία άλλη μορφή ανάπτυξης δεν προβλέπεται για τη Βοιωτία παρά μόνον η βιομηχανική.** Τα παραδείγματα του βιομηχανικού μοντέλου ανάπτυξης είναι χαρακτηριστικά : Μεγαλόπολη Πτολεμαΐδα Οινόφυτα, Καβάλα, Ελευσίνα. Όλες αυτές οι πόλεις αργοπεθαίνουν. Και μαζί πεθαίνουν και οι άνθρωποί τους. Η ευρύτερη περιοχή των Οινόφυτων και της Θήβας πίνει καρκινογόνο νερό, ενώ η Μεγαλόπολη μαστίζεται από καρκίνο.

Στη περιοχή μας έχει σχεδιαστεί να δημιουργηθούν μονάδες παραγωγής ρεύματος με λιθάνθρακα, ενώ στο ίδιο σχέδιο περιλαμβάνονται μονάδες στο Αλιβέρι, στη Λαρύμνα, στο Μαντούδι και μια μονάδα συμφερδόντων Μυτιληναίου στα Άσπρα σπία. Οι βιομηχανίες αυτές θα διοχετεύσουν στην ατμόσφαιρα τεράστιες ποσότητες διοξειδίου του άνθρακα, οξειδία του αζώτου, βαριά τοξικά μέταλλα (υδράργυρο, αρσενικό, μόλυβδο) καθώς και ραδιενεργά στοιχεία (ουράνιο, θόριο). Και, όπως λέει χαρακτηριστικά ο διευθυντής της ΔΕΗ, το διοξείδιο του άνθρακα, που το πίνουμε και στα αναπνευκτικά, θα μπορούμε πλέον ευχάριστα και να το αναπνέουμε. Πώς μπορούμε αλήθεια να εμπιστευθούμε τη ΔΕΗ, όταν λειτουργεί με τέτοια κριτήρια;

Στη Χαϊρώνεια, στα Άσπρα σπία, στη Θήβα και τη Θί-

σβη θα κατασκευαστούν τέσσερις (4) μονάδες παραγωγής ρεύματος με φυσικό αέριο, το οποίο θεωρείται και το λιγότερο ρυπογόνο, γιατί εκλύει στην ατμόσφαιρα 350 γρ. CO2/kwh ποσότητα μικρότερη σε σχέση με τον λιθάνθρακα που απελευθερώνει 750 γρ CO2/kwh. Το χαρακτηριστικό πρόβλημα με τις μονάδες αυτές είναι ότι η ψύξη των μηχανών τους χρειάζεται πάρα πολύ μεγάλες ποσότητες νερού (υπολογίζεται 1,000,000 κυβικά μέτρα), το οποίο θα απελευθερώνεται ξανά στο περιβάλλον με αυξημένη θερμοκρασία (50 έως 60 βαθμούς) επηρεάζοντας άμεσα την χλωρίδα και πανίδα της περιοχής. Μην εκπλαγούμε λοιπόν, αν δούμε πράγματα αλλόκοτα στο κάμπο της Κωπαϊδας. Ήδη στον Ελικώνα οι ανεμογεννήτριες ξεπηδούν σαν τα μανιτάρια και ενώ είμαστε υπέρ των αεναλλακτικών μορφών ενέργειας δεν είναι δυνατόν να μην υπάρχουν δεσμευτικοί

κανόνες, που να προστατεύουν και να φροντίζουν το δάσος. Τα σχέδια για τοποθέτηση ανεμογεννητριών ακόμη και σε εθνικούς δρυμούς, μαρτυρούν το μέγεθος της επερχόμενης λαίλαπας.

Ήδη ο **Κορινθιακός Κόλπος** αντιμετωπίζεται με τους κανόνες της ανοιχτής θάλασσας πραγμα που συνεπάγεται περισσότερες και μεγαλύτερες βιομηχανικές μονάδες, περισσότερα πλοία, μεγαλύτερη μόλυνση. Ο νομός μας, θα πρέπει να παράγει σύμφωνα με το νέο χωροταξικό σχεδιασμό, το 45% της ενέργειας που χρειάζεται η

Γράφει ο
Δήμος Ν. Πελώνης

Κάθε φορά που ένα γεγονός ταράζει τα ήρεμα νερά της καθημερινότητας και τα φώτα της δημοσιότητας πέφτουν πάνω του, τότε αρχίζουμε να συνδέουμε πρόσωπα, καταστάσεις, τόπο και χρόνο. Κι αυτό κρατάει πολύ λίγο και σπάνιες φορές γίνεται κίνητρο πραγματικό που θα γεννήσει το ενδιαφέρον μας και λίγο πιο μακριά.

Η εκλογή του Μακαριότατου Ιερωνύμου έριξε για λίγες μέρες φως στη γενέτειρά του τη Βοιωτία και κάποιοι, έστω προσωρινά, αναρωτήθηκαν που είναι αυτές οι πόλεις η Θήβα και η Λιβαδειά, τότε εμφανίστηκαν για πρώτη φορά στην Ιστορία, τι έχουν γράψει στις σελίδες της και τι αξιόλογο έχουν να παρουσιάσουν σήμερα.

Κι αν κρίνετε αυτή την άποψη υπερβολική ή ριζικά διαφωνείτε μ' αυτήν, αναρωτηθείτε τι γνωρίζουμε εμείς οι ίδιοι οι Βοιωτοί για τον τόπο μας και πολύ περισσότερο, τι γνωρίζουμε για τη Ορεσιτιάδα, την Παρραμυθιά, το Καστελόριζο, την Ίμβρο και τη Τέμεδο, ή τη Μακεδονία, που τελευταία είναι και το κύριο θέμα συζήτησης. Και εγώ η ίδια απόρησα, γιατί όταν το περασμένο καλοκαίρι βρέθηκα στη λίμνη Κερκίνη και ρωτήθηκα από πού είμαι, στην απάντησή μου «είμαι από τη

Λιβαδειά», μου είπαν κι εκείνοι «α, από δω κοντά είσαι κι εσύ.» Και εννοούσαν βέβαια τη Λιβαδιά των Σερρών, με τους χίλιους κατοίκους και αγνοούσαν την πρωτεύουσα ενός Νομού. Δεν ήταν αγράμματοι ούτε αλλοδα-

ΣΑΝ ΠΑΡΑΜΥΘΙ ΚΑΙ ΣΑΝ ΙΣΤΟΡΙΑ

ποί. Νομίζω ήταν άνθρωποι σαν όλους εμάς που έχουμε εγκλωβιστεί στα καθημερινά, στις ελάχιστες ανησυχίες, στα ανύπαρκτα ενδιαφέροντα, έτσι που να λέμε «τι μας νοιάζει για τους διπλανούς, τους συγχωριανούς, τους συμπατριώτες, και όλους τους άλλους. Και κυρίως τι μας νοιάζει για το χθες;»

Τα βέβαιο όμως είναι ότι με τις παρಾಮικρές «ενοχλήσεις» των γειτόνων μας εξαγριωνόμαστε και τότε ξαφνικά θυμόμαστε την εθνική μας ταυτότητα, μας πιάνει υστερία να φάχουμε τις ρίζες μας και όλοι διεκδικούμε την ελληνικότητά μας. Και το χειρότερο, σ'αυτή τη διεκδίκηση είναι ότι θυμόμαστε και την ιδιαίτερη καταγωγή μας την Αρβανίτικη, τη Βλάχικη, τη Σαρακατσάνικη, την Καμπήσια, την Καραγκούνικη κ.ο.κ.

Δεν ξέρω τι φτάνει πραγματικά, αν φτάνει τα σχολεία μας, η παιδεία μας, η νοοτροπία μας ή κάποιοι άλλοι μας παρασύρουν σ' αυτή την αδιαφορία και την άγνοια. Προ-

σωπικά πιστεύω, και νομίζω θα συμφωνήσετε μαζί μου, ότι η εθνική ταυτότητα δεν καλλιεργείται και δεν ωριμάζει από τη μια μέρα στην άλλη. Χρειάζεται χρόνο και «Σύνεση» για να περάσει από τη μια γενιά στη άλλη, να σμιλευτεί, να μορφοποιηθεί και να ταυτιστεί με την ύπαρξή μας. Και επί πλέον χρειάζεται να στηριχτεί σε δυο παράλληλες και γερές βάσεις, την Ιστορική γνώση και τη Συλλογική Μνήμη. Νομίζω καταλαβαίνετε γιατί αυτές οι τελευταίες λέξεις γράφτηκαν με κεφαλαίο, όπως και η λέξη «Σύνεση» λίγο πιο πάνω.

Αν ένας λάος αγνοεί ή περιχαρακώνει την Ιστορία του μοιάζει με δέντρο που δεν έχει έδαφος ν' απλώσει τις ρίζες του. Αν χάσει τη Συλλογική του Μνήμη, δεν έχει νερό για να ποτίσει αυτό το δέντρο. Αν δεν έχει Σύνεση στην ιστορική του σκέψη, τότε δημιουργεί καταιγίδες που καταστρέφουν τα κλαδιά και τα φύλλα του. Κι έτσι έχει φτάσει στο τίποτα...

Αν αναρωτιέστε τι σχέση έχει αυτό το κήρυγμα περί Ιστορίας με τα γεωγραφικά δεδομένα που αναφέραμε, απλά σκεφτείτε ότι τα γεγονότα γίνονται πάνω σ' ένα χώρο, σ' ένα τόπο και σ' ένα συγκεκριμένο χρόνο. Για ν' αρχίσει λοιπόν κάποιος να σκαλίζει το χθες, πρέπει να εστιάσει σ' ένα χώρο, να τον ψηλαφίσει

με τα δάχτυλα της φαντασίας του πάνω στο χάρτη του μυαλού του. Αυτό είναι το ΠΟΥ; Μετά θ' αγγίξει το ΠΟΤΕ; Μετά το ΠΩΣ; και το ΠΟΙΟΣ; Αυτές είναι οι τέσσερις μαγικές λέξεις της Ιστορίας που αρχίζουν από Π. Και ευτυχώς τελευταία προστέθηκε και η λέξη ΓΙΑΤΙ; Θεωρώ αυτό το ΓΙΑΤΙ κινήτρια δύναμη για όλα τα προηγούμενα, αυτό που γεννάει απορίες και ανοίγει καινούριους δρόμους που μας προκαλούν να τους εξερευνήσουμε. Αν περνώντας από τη πλατεία του χωριού μας αναρωτηθούμε ΓΙΑΤΙ υπάρχει αυτό το άγαλμα εδώ και ΓΙΑΤΙ στον απέναντι λόφο υπάρχει αυτό το κάστρο, έχουμε κάνει το πρώτο βήμα. Όσο φάχουμε στο χθες για τον τόπο μας, τόσο περισσότερο τον αγαπάμε και φροντίζουμε να έχει ένα καλύτερο αύριο. Κι όσο καλύτερα γνωρίζουμε τον δικό μας τόπο, τόσο περισσότερο ενδιαφερόμαστε και για τους γειτονικούς και μαθαίνουμε να σεβόμαστε το χώρο και τους ανθρώπους του.Κι έτσι σιγά σιγά φτάνουμε από το κοντινό στο μακρινό, από το απλό στο δύσκολο και από την ιστορία του χωριού μας και του νομού μας, στη ευρύτερη ιστορία της πατρίδας μας και την παγκόσμια. Έτσι πιστεύω θα ειληψουν και οι άνθρωποι που ρωτάνε τι καλό μπορεί να βγει

από έναν «άχρηστο» τόπο, π.χ σαν τη Βοιωτία, όπως με ρώτησε τελευταία μια κυρία με ιδιαίτερες γνώσεις στη γαλλική. Στη γαλλική βιβλιογραφία, μου είπε, η λέξη Βοιωτός σημαίνει βάρβαρος, απολίτιστος και άχρηστος. Της απάντησα ότι το γνωρίζω, αλλά υπάρχουν και άλλες απόψεις, πολύ διαφορετικές, που ευτυχώς καταγράφονται από την Ιστορία. Όσο για το τι καλό μπορεί να βγάλει ένας τόπος, μπορεί σήμερα να είναι ένας άξιος Αρχιεπίσκοπος, όπως ο Ιερώνυμος, χθες και αύριο κάποιοι άλλοι, γιατί τον τόπο τον κάνουν οι άνθρωποι με το ανοιχτό τους μυαλό και την ευέλικτη νοοτροπία τους. Αυτό, ακριβώς, είναι η Σύνεση, που αναφέραμε πριν και η οποία όταν δεν υπάρχει, η Ιστορία γράφεται μισή και λανθασμένη. **Μια φορά κι έναν αληθινό καιρό λοιπόν, ήταν οι Βοιωτοί... Συγκαταικούσαν σχεδόν και συνυπήρχαν με τους Αθαμάνες.** Και ύστερα...

Γράφει η Βενετία Κατσιφή

ΟΓΧΗΣΤΟΣ

Περιοδική Ανεξάρτητη Έκδοση Πουκίλης Ύλης
Τεύχος 2ο, Απρίλιος 2008, Διανέμεται Δωρεάν

ΙΔΡΥΤΗΣ - ΕΚΔΟΤΗΣ :

Ιωάννης Ντ. Μήτρου

Ερυθραίας 49, Πολύγωνο-Αθήνα, 11363,
τηλ. 6948 525362, 210 8252552

ΣΥΜΒΟΥΛΟΣ ΕΚΔΟΣΗΣ :

Νικόλαος Ι. Δημητρίου

ΥΠΕΥΘΥΝΟΣ ΥΛΗΣ :

Ιωάννης Βικτ. Πόκας

ΔΙΕΥΘΥΝΤΡΙΑ ΣΥΝΤΑΞΗΣ :

Παναγιώτα Μιχ. Καλογήρου

ΥΠΕΥΘΥΝΟΣ ΤΥΠΟΓΡΑΦΕΙΟΥ:

Γεώργιος Ζώρζος

Μεσολογγίου 10, Αθήνα,
τηλ. 210 3301500

Τα ενυπόγραφα άρθρα δεν εκφράζουν κατ' ανάγκη τη
θέση της εφημερίδας.

ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΔΗΜΟΚΡΑΤΙΑ
ΝΟΜΟΣ ΒΟΙΩΤΙΑΣ
ΔΗΜΟΣ ΘΕΣΠΙΕΩΝ
ΕΝΙΑΙΑ ΣΧΟΛΙΚΗ ΕΠΙΤΡΟΠΗ
ΓΥΜΝΑΣΙΟΥ-ΛΥΚΕΙΟΥ ΘΕΣΠΙΩΝ
ΤΗΛ: 2262065202

ΘΕΣΠΙΕΣ 14-03-2008

Αριθμ. Πρωτ : 3

ΕΥΧΑΡΙΣΤΗΡΙΟ

Η Ενιαία Σχολική Επιτροπή Γυμνασίου - Λυκείου Θεσπιών ευχαριστεί θερμά τους:

▪ Μπουφίδη Βασίλη

▪ Οικογένεια Γεωργίου Χαρ. Σελιανίτη

▪ Αλεξάνδρα Σελιανίτη σύζ. Χρήστου

▪ Οικογένεια Κώστα Χαρ. Σελιανίτη

▪ Ελένη Καφανάκη

▪ Ντίνα Καρυώτη

▪ Οικογένεια Χρήστου Σπ. Σελιανίτη

για την προσφορά - δωρεά των 700 € προς την Σχολική Επιτροπή του Σχολείου

μας, προκειμένου να εμπλουτίσουμε την βιβλιοθήκη μας.

Η δωρεά έγινε εις μνήμην του Σπύρου Χρ. Σελιανίτη.

Ο ΠΡΟΕΔΡΟΣ
ΤΗΣ ΣΧΟΛΙΚΗΣ ΕΠΙΤΡΟΠΗΣ
ΔΟΜΒΡΕΝΑΙΟΣ ΙΩΑΝΝΗΣ

Ο πληθωρισμός καταβροχθίζει τα όνειρα των ανθρώπων

Πριν από κάποιες μέρες, ενώ έχω γυρίσει μετά από μια κοπιαστική και αγχωτική μέρα, σκέφτηκα να χαλαρώσω στον καναπέ που βρίσκεται απέναντι ακριβώς από μια τηλεόραση, η οποία τη στιγμή αυτή έδειχνε «Ειδήσεις» σε κάποιο μεγάλο κανάλι και ακούω με έκπληξη τον παρουσιαστή να λέει δυνατά και με πολύ έντονο ύφος τα εξής:

«Διεθνής ανησυχία από την άνοδο του πληθωρισμού! Στο 3,9% εκτοξεύτηκε το Νοέμβριο ο πληθωρισμός, πολύ πάνω από το όριο του 2% που επιβάλει το Σύμφωνο Σταθερότητας και Ανάπτυξης».

Τι είναι όμως Πληθωρισμός ; Από πού προέρχεται ; Πώς μας επηρεάζει ;

Ας πάρουμε τα πράγματα από την αρχή. Ως **πληθωρισμός ορίζεται η τάση για συνεχή άνοδο του γενικού επιπέδου των τιμών**. Συνεπώς, πληθωρισμός δε σημαίνει ένα υψηλό επίπεδο τιμών, αλλά ένα συνεχώς ανερχόμενο επίπεδο τιμών. Η ποσοστιαία μεταβολή του επιπέδου των τιμών (ή του δείκτη τιμών) μέσα σε μια ορισμένη χρονική περίοδο ονομάζεται ρυθμός πληθωρισμού. Έτσι, όταν λέμε ότι ο ρυθμός πληθωρισμού είναι 5%, εννοούμε ότι το επίπεδο των τιμών του τρέχοντος έτους είναι 5% υψηλότερο από αυτό του προηγούμενου έτους.

Συνέπειες του πληθωρισμού : Ο πληθωρισμός είναι ένα φαινόμενο που διαταράσσει την ομαλή λειτουργία του οικονομικού συστήματος και ασκεί σημαντικές επιδράσεις σε όλους τους τομείς της οικονομίας. Θα αναφερθούμε στις δυσμενείς επιπτώσεις που έχει ο πληθωρισμός στη διανομή του εισοδήματος.

Το πραγματικό εισόδημα ενός ατόμου ή μιας οικονομίας εξαρτάται από το ονομαστικό, δηλαδή το χρηματικό εισόδημα και από το επίπεδο των τιμών.Όταν αυξάνεται το επίπεδο των τιμών, το πραγματικό εισόδημα μειώνεται και αντίστροφα.

1) Σταθερά χρηματικά εισοδήματα : Είναι φανερό ότι ο πληθωρισμός πλήττει όλα τα άτομα, που το χρηματικό τους εισόδημα είναι σταθερό ή αυξάνεται με ρυθμό μικρότερο από το ρυθμό του πληθωρισμού, γιατί σε αυτήν την περίπτωση μειώνεται το πραγματικό τους εισόδημα και, κατά συνέ-

πεια, το βιοτικό τους επίπεδο. Τα άτομα αυτά είναι συνταξιούχοι , οι μισθωτοί και γενικά οι υπάλληλοι , που ο μισθός τους δεν αναπροσαρμόζεται συχνά. Αντίθετα, ο πληθωρισμός ευνοεί , ή τουλάχιστον δεν πλήττει, τα άτομα που το εισόδημα τους προέρχεται από κέρδη, γιατί τα κέρδη συνήθως αυξάνονται μαζί με τον πληθωρισμό. Αξίζει να σημειώσουμε ότι πολλές κατηγορίες μισθωτών μπορεί να προφυλάσσονται από τον πληθωρισμό με ρήτρες για αυτόματη τιμαριθμική αναπροσαρμογή (ΑΤΑ). Αυτό σημαίνει ότι το συμβόλαιο εργασίας περι-

λαμβάνει και έναν όρο (ρήτρα) για αυτόματη αύξηση των αποδοχών ίση με το ρυθμό πληθωρισμού. Σε αυτήν την περίπτωση δεν επέρχεται μείωση της αγοραστικής δύναμης.

2) Αποταμιευτές : Ο πληθωρισμός μειώνει την αξία των αποταμιευτών. Τα άτομα που πλήττονται περισσότερο είναι οι μικροί αποταμιευτές που δεν έχουν δυνατότητα έγκαιρης και ασφαλούς επένδυσης των χρημάτων τους. Είναι φανερό ότι ο πληθωρισμός αποτελεί αντικίνητρο για αποταμίευση. Έτσι, σε περιόδους έντονου πληθωρισμού, αυξάνεται η κατανάλωση και μειώνεται η αποταμίευση.

3) Δανειστές και χρεώστες : Ο πληθωρισμός τείνει να ευνοεί αυτούς που δανείζονται και να ζημιώνει αυτούς που δανειζουν. Παράδειγμα : Έστω ένας δανείζεται 100 ΕΥΡΩ για ένα χρόνο με επιτόκιο 10%. Αν στο τέλος του έτους, που θα πρέπει να εξοφληθεί το δάνειο, το επίπεδο των τιμών έχει αυξηθεί κατά 25%, τότε η πραγ-

ματική αξία των 100 ΕΥΡΩ που επιστρέφονται θα είναι (100/1.25) =80 ΕΥΡΩ. Αν λάβουμε υπόψη μας και τον τόκο είναι (110/1.25)= 88 ΕΥΡΩ). Στην ουσία έχει γίνει μεταβίβαση αγοραστικής δύναμης από τον πιστωτή στο χρεώστη, ποσού 22 ΕΥΡΩ (110 - 88).

Θα πρέπει να σημειώσουμε ότι η παραπάνω μεταβίβαση αγοραστικής δύναμης από τους πιστωτές στους χρεώστες πραγματοποιείται μόνο, αν δεν αναμένεται ή δεν προβλέπεται πληθωρισμός. Αν όμως, ο πληθωρισμός είναι αναμενόμενος, που είναι και συνηθής περίπτωση, τότε μπορεί να ληφθεί υπόψη στον καθορισμό του επιτοκίου. Έτσι, αν στο παράδειγμά μας το επιτόκιο αυξηθεί κατά το ρυθμό του πληθωρισμού, δηλαδή γίνει 35%, ο πιστωτής στο τέλος του έτους θα πάρει 135 ευρώ των οποίων η πραγματική αξία θα είναι108 ευρώ. Άρα το επιτόκιο καλύπτει τουλάχιστον το ρυθμό πληθωρισμού. Αν ο δανειστής ήθελε να πάρει στο τέλος του χρόνου 110 ευρώ σε σταθερές τιμές , τότε το επιτόκιο πρέπει να γίνει 37,5%.

Τα αίτια του πληθωρισμού : Οι οικονομολόγοι διακρίνουν διάφορα είδη πληθωρισμού που αντιστοιχούν σε διαφορετικές απόψεις για τα αίτια που τον προκαλούν. Θα δώσουμε τα βασικά σημεία των δύο πιο σημαντικών απόψεων που αναφέρονται στον πληθωρισμό ζήτησης και στον πληθωρισμό κόστους.

ι. Πληθωρισμός ζήτησης : Κατά την άποψη αυτή ο πληθωρισμός είναι αποτέλεσμα υπερβάλλουσας ζήτησης. Όπως αναφέραμε προηγούμενος, καθώς η οικονομία πλησιάζει το επίπεδο της πλήρους απασχόλησης, αρχίζουν να δημιουργούνται στενότητες στην αγορά ορισμένων παραγωγικών συντελεστών, με συνέπεια την αύξηση της τιμής τους. Η αύξηση της τιμής των παραγωγικών συντελεστών προκαλεί αύξηση του κόστους παραγωγής και, επομένως, αύξηση

της τιμής των προϊόντων. Όταν η οικονομία φτάσει στο επίπεδο της πλήρους απασχόλησης, παραπέρα αύξηση της συνολικής ζήτησης είναι εξ ορισμού πληθωριστική, εφόσον δεν αυξάνεται η παραγωγή.

ii. Πληθωρισμός κόστους : Η άποψη ότι ο πληθωρισμός είναι αποτέλεσμα υπερβάλλουσας ζήτησης δεν εξηγεί γιατί υπάρχει πληθωρισμός και σε περιόδους χαμηλής σχετικά ζήτησης, δηλαδή σε περιόδους ανεργίας και μείωσης εισοδήματος. Ο πληθωρισμός κόστους τονίζει το ρόλο των εργατικών σωματείων και τη δύναμη ολιγοπωλίων. Σύμφωνα με τη θεωρία αυτή, τα εργατικά σωματεία ή ορισμένα από αυτά έχουν αρκετή δύναμη, ώστε να μπορούν να πετυχαίνουν αυξήσεις των μισθών και των ημερομισθίων, ακόμα και όταν υπάρχει ανεργία. Από τη μεριά τους τα μεγάλα μονοπώλια και ολιγοπώλια έχουν αρκετή δύναμη στην αγορά, ώστε να μεταβιβάσουν τις αυξήσεις του κόστους, που προκαλούνται από την αύξηση των εργατικών μισθών, στους αγοραστές αυξάνοντας την τιμή του προϊόντος. Πολλά όμως, από τα προϊόντα αυτά, αποτελούν πρώτη ύλη για την παραγωγή άλλων αγαθών, που σημαίνει αύξηση του κόστους και της τιμής τους. Κατά αυτόν τον τρόπο η αρχική αύξηση του κόστους σε ορισμένους κλάδους διαχέεται σε ολόκληρη την οικονομία, με αποτέλεσμα, την αύξηση του γενικού επιπέδου των τιμών.

Είναι φανερό ότι η παραπάνω διαδικασία μπορεί να ξεκινήσει τόσο από τα εργατικά σωματεία (αύξηση μισθών), όσο και από τις επιχειρήσεις (αύξηση κερδών). Στον πληθωρισμό κόστους ανήκει φυσικά και η περίπτωση που η αύξηση του κόστους προέρχεται από την αύξηση της τιμής ορισμένων βασικών πρώτων υλών και ενέργειες, κυρίως της τιμής του πετρελαίου. Η αύξηση της τιμής που πέτυχαν κατά το 1973 και το 1979 οι χώρες του ΟΠΕΚ (ΟΡΕC) είναι χαρακτηριστικό παράδειγμα πληθωρισμού κόστους.

Γράφει ο
Σπύρος Β. Νικολάου

ΑΠΑΡΓΕΣ ΚΑΙ ΜΕΤΑΡΡΥΘΜΙΣΕΙΣ ΣΤΗΝ ΚΟΙΝΩΝΙΚΗ ΑΣΦΑΛΙΣΗ

Βρισκόμαστε σε ένα από τα κρίσιμότερα σταυροδρόμια της πορείας της οικονομίας στην ιστορία της σύγχρονης Ελλάδας.

Κανείς δεν αμφιβάλλει ότι οι μεταρρυθμίσεις και οι αναδιαρθρώσεις που απαιτούνται στην οικονομία, στο κοινωνικό κράτος, στη λειτουργία της δημόσιας διοίκησης και στον Ευρωπαϊκό χαρακτήρα της χώρας μας δεν είναι επιβαλλόμενη πολιτική επιλογή ευθύνης μόνο της κυβέρνησης που έχει την εξουσία. Εξίσου σημαντική ευθύνη φέρει και η αντιπολίτευση καθώς και όλοι εμείς οι ενεργοί πολίτες αυτής της χώρας.

Οι μεταρρυθμίσεις, που έγιναν σημαία κατά την προεκλογική περίοδο και από τα δύο μεγάλα κόμματα, είναι ο μονόδρομος για να σταθούμε στην Ευρωπαϊκή Ένωση. Χωρίς αυτές τις ανακατατάξεις στην κρατική μηχανή το χάσμα που μας χωρίζει από τις αναπτυγμένες χώρες της ΕΕ θα γιγαντωθεί.

Η κυβέρνηση εντός των ημερών θα προωθήσει پاکέτο μέτρων με σκοπό την αντιμετώπιση της φτώχειας και την τόνωση της κοινωνικής ασφάλισης. Ο πρώτος κύκλος αφορά περιορισμένη αύξηση στο μισθολόγιο των δημοσίων υπαλλήλων. Πιο συγκεκριμένα θα ενταχθεί το ποσό των 176 Ευρώ στο βασικό μισθό των δημοσίων υπαλλήλων. Αυτή η ένταξη θα γίνει σε 4 ετήσιες δόσεις, με την πρώτη να πραγματοποιείται την 1η Ιανουαρίου 2008.

Επίσης, το εισόδημα του προσωπικού των σωματών ασφαλείας θα ενισχυθεί σημαντικά. Συγκεκριμένα αναμένονται αυξήσεις από 8% έως 11,4% στις συνολικές αποδοχές 155.000 εν ενεργεία και 95.000 συνταξιούχων στρατιωτικών, αστυνομικών, λιμενικών και πυροσβεστών, μέσα στο 2008.

Γράφει ο Άγγελος Ι. Κατσιμύχας

Στο πλαίσιο των κυβερνητικών παροχών θα ανακοινωθεί και η καθιέρωση εθνικής σύνταξης ύψους 600 Ευρώ το μήνα, που θα προκύψει από το άθροισμα της κατώτατης σύνταξης (€380) και του ΕΚΑΣ (€190), το οποίο από το 2008 θα αυξηθεί στα 230 Ευρώ. Σύμφωνα με τον προγραμματισμό η Εθνική Σύνταξη δε θα χορηγείται σε αργότες και ελεύθερους επαγγελματίες.

Επιπρόσθετα, η κυβέρνηση αναμένεται σύντομα να ενεργοποιήσει το Ειδικό Ταμείο Κοινωνικής Αλληλεγγύης (ΕΤΚΑ). Σκοπός του ΕΤΚΑ είναι η κοινωνική ενίσχυση και προστασία των ανέργων και των απολυμένων που αντιμετωπίζουν σοβαρές δυσκολίες επανένταξης στην αγορά εργασίας και βρίσκονται πλησίον της συνταξιοδότησης.

Όλα αυτά τα μέτρα είναι ευπρόσδεκτα στο ευρύ κοινό. Είναι όμως αρκετά ριζοσπαστικά για να τονώσουν την πορεία της οικονομίας και να εξασφαλίσουν μακροχρόνια ζωή του συστήματος κοινωνικής ασφάλισης; Η απάντηση είναι δυστυχώς όχι. Η μακροχρόνια κατασπατάληση του χρήματος των δημοσίων ταμείων, οι χιλιάδες πρόωροι συνταξιούχοι σε συνδυασμό με την επέκταση της διάρκειας ζωής των σημερινών πολιτών, καθιστούν αναγκαία τη λήψη σκληρότερων μέτρων.

Το παραδοσιακό αναδιανεμητικό σύστημα του «πληρώνω στην πορεία» είναι φανερό πως δεν έχει πλέον μέλλον. Υπάρχουν ταμεία που πρέπει να ενοποιηθούν. Υπάρχουν επαγγέλματα που πρέπει να αποχαρακτηριστούν ως «βαρέα και ανθυγιεινά». Επίσης θα πρέπει οι μεγάλες εταιρείες να πιεστούν προς αύξηση των εισφορών τους στα

ταμεία και να μην επιβαρυνθεί ξανά ο μισθωτός και ο ελεύθερος επαγγελματίας.

Η ουσιαστικότερη όμως εναλλακτική λύση βρίσκεται σε ένα σύστημα συσώρευσης κεφαλαίων, το γνωστό ως capital accumulation. Οι νέοι πιθανότατα μέσω ιδιωτικών καναλιών, θα έχουν τη δυνατότητα να χτίσουν την προστασία των γηρατειών τους μέσω ενός μηχανισμού ατομικής επικερδούς επένδυσης των σημερινών τους συνεισφορών.

Το σύστημα αυτό βασίζεται στη μηνιαία εισφορά των εργαζομένων σε ιδιωτικές ασφαλιστικές εταιρείες, οι οποίες αναλόγως της εισφοράς εξασφαλίζουν ιατρική και φαρμακευτική περίθαλψη καθώς και μηνιαία σύνταξη. Με αυτό το σύστημα το κράτος θα μείωνε σταδιακά τις δημόσιες δαπάνες, ενώ σε συνδυασμό με τις κατάλληλες ιδιωτικοποιήσεις θα πετύχαινε τη δραστική περικοπή της γραφειοκρατίας και σε μηχανισμούς και σε προσωπικό.

Το σύστημα είναι ιδιαίτερα διαδεδομένο στις ΗΠΑ καθώς και σε Ευρωπαϊκές χώρες, όπως η Μεγάλη Βρετανία, ενώ έχει διαδοθεί και σε χώρες τις Λατινικής Αμερικής που αντιμετωπίζουν παρόμοια προβλήματα. Έτσι και οι συγχρούσεις ανάμεσα σε διαφορετικές γενεές θα αποφευχθούν και η χρεοκοπία του συστήματος θα ματαιωθεί. Το ερώτημα λοιπόν παραμένει για το ποιος θα έχει το θάρρος και το όραμα να προβεί σε τόσο ριζοσπαστικές αλλά αποτελεσματικές λύσεις.

Ευχόμαστε στους 2 Πολιτιστικούς Συλλόγους του Μαυροματίου να συνεργαστούν αρμονικά, να αλληλοσυμπληρωθούν και να παράγουν αυτό που όλοι μας περιμένουμε : Πολιτισμό

Συγχαρητήρια στο συμπατριώτη μας (Μαυροματαίο) **γναθοχειρουργό Γεώργιο Ι. Σολωμό**, που ανέλαβε σε ιδιαίτερα μικρή ηλικία τη διεύθυνση του ομώνυμου τμήματος της πολυκλινικής **στη Λαμία**.

Τα ελαιόδεντρα της περιοχής χρειάζονται “δημόσια” προστασία

Τα τελευταία χρόνια πληθαίνουν τα παράπονα των ετεροδημοτών της ευρύτερης περιοχής, οι οποίοι ενώ προσέρχονται στην ιδιαίτερή τους πατρίδα για να συλλέξουν τις ελιές τους, γίνονται τελικά μάρτυρες της εξαφάνισής τους. Κάποιοι επιτήδειοι φαίνεται, δε σέβονται την περιουσία των άλλων. Επιτέλους κάποιος φορέας (αγροφυλακή, αστυνομία, δήμος) ας επιληφθεί της λύσης του υπαρκτού και ενοχλητικού αυτού προβλήματος.

Η ΠΟΛΙΤΙΚΗ ΣΤΗ ΤΟΠΙΚΗ ΑΥΤΟΔΙΟΙΚΗΣΗ

Του Χρήστου Στ. Πελώνη

Οι τοπικές κοινωνίες έχουν δικαίωμα να εκπροσωπώ τους, οι δε πολίτες έχουν επίσης δικαίωμα να διεκδικούν με ίσους όρους την τιμή να διοικήσουν τις τοπικές κοινωνίες. Το «αφ' υψηλού» χρίσμα ή «άνωθεν ευλογία» έχουν συνήθως κριτήριο την εύνοια, η οποία δεν στηρίζεται σε αντικειμενικά και αξιοκρατικά κριτήρια, όπως είναι η ικανότητα, η εντιμότητα, η κοινωνική καταξίωση, η εργατικότητα, στοιχεία τα οποία αποτελούν τις προϋποθέσεις για ευδοκίμηση μιας δημιουργικής και αποτελεσματικής αυτοδιοίκησης. Δυνάμεις οι οποίες εμφορούνται από αυτές τις γενικές αρχές υπάρχουν σε όλους τους πολιτικούς χώρους και μπορούν χάριν του κοινού τοπικού συμφέροντος, υπερπηδώντας κομματικούς φράκτες, να συνυπάρξουν και να συνυπάρξουν σε κοινή δημοτική δράση με γνώμονα το συμφέρον της τοπικής κοινωνίας.

Η ευθύνη για όλα τα παραπάνω βαρύνει όλους μας.

Ας μη δεχθούμε κηδεμόνες και κομματικούς παιδονόμους, έχουμε ενηλικιωθεί πλέον.

Θέτοντας λοιπόν το παραπάνω ως πλαίσιο, η ερώτηση που ακολουθεί είναι τι θα ικανοποιούσε σήμερα έναν δήμαρχο; Μα να πραγματοποιήσει όλα εκείνα που αποτελούν τη μόνιμη πληγή όλων των κυβερνήσεων: Να λύσει τα προβλήματα της καθημερινότητας των δημοτών του.

1) Ο αγρότης να βρίσκει απαντήσεις για τη σοδειά του, για τη τυποποίηση των προϊόντων του, για την επιδότησή του, όπως και ο νέος αγρότης για τα Ελληνικά και Ευρωπαϊκά προγράμματα και όλες τις πληροφορίες που θα ήθελε.

2) Ο μικρομεσαίος επενδυτής ή επιχειρηματίας να ενημερώνεται και να αναλαμβάνει, μέσω των ΚΕΠ την διεκπεραίωση όλης της γραφειοκρατικής διαδικασίας (ενημερότητες ασφαλιστικές, φορολογικές...) να ετοιμάζει εν ολίγοις έναν πλήρη φάκελο.

3) Να δίνει απαντήσεις σε

άνεργους για προγράμματα απασχόλησης και διαγωνισμούς που είναι σε εξέλιξη.

4) Να πληροφορεί τους μετανάστες για τα δικαιώματά τους, για προβλήματα αδειών παραμονής κ.λ.π.

5) Οι συνταξιούχοι, οι απόμαχοι της δουλειάς που βρίσκονται στη τρίτη ηλικία, να υποστηρίζονται από ένα ευρύτερο δίκτυο κοινωνικών υπηρεσιών.

6) να υπάρχει ένα ολοκληρωμένο σύστημα πρωτοβάθμιας φροντίδας υγείας, όπως αγροτικό ιατρείο με γιατρό όμως που θα έχει ειδικότητα, και στη συνέχεια κέντρο υγείας στελεχωμένο όμως πλήρως.

7) Οι μικροί συμπολίτες μας, οι μαθητές, να έχουν στη διάθεσή τους καθαρά και λειτουργικά σχολεία, δημοτικά, γυμνάσια, λύκεια, με συμμετοχή των τοπικών κοινωνιών στη συνολική λειτουργία και

εννοώ και στη διαμόρφωση και του προγράμματος σπουδών.

8) Άφησα τελευταίο, αλλά όχι ύστατο, το μέγιστο πρόβλημα του πολιτισμού. Τη δημιουργία χώρων πολιτισμού και αθλητισμού για την αξιοποίηση του ελεύθερου χρόνου των πολιτών

(στο θέμα αυτό θα επανέλθω με άλλο άρθρο στην πρώτη ευκαιρία που θα μου δοθεί).

Για λόγους οικονομίας χώρου σταματώ εδώ, όσο όμως μεγαλώνει ο κατάλογος τόσο αυξάνεται και το κύρος της τοπικής αυτοδιοίκησης, διότι λύνει το άλυτο για την κεντρική διοίκηση πρόβλημα της καθημερινότητας όπως προανέφερα.

Αυτή είναι η μεγάλη πρόκληση για την τοπική αυτοδιοίκηση σήμερα: από θεσμός μόνο διεκδίκησης συνδικαλιστικού χαρακτήρα που είχε, να εξελιχθεί σε θεσμό τοπικής λαϊκής εξουσίας και σε πρωταγωνιστή της τοπικής ανάπτυξης.

Θέμα Ζωής

Του Κωνσταντίνου Ι. Μπαμπούλα

Η Ελλάδα διαθέτει το μεγαλύτερο μυθολογικό πλούτο από οποιαδήποτε χώρα της Γης.

Η μυθολογία της εμπνέει επί χιλιετίες συγγραφείς και καλλιτέχνες από όλες τις χώρες του κόσμου και αποτελεί μία από τις σημαντικότερες πνευματικές καταβολές του ευρωπαϊκού αλλά και του παγκόσμιου πολιτισμού.

Οι Έλληνες δίνοντας διέξοδο στους πόθους τους, θέλοντας να καταβάλουν τα ακατάβλητα και να ξεπεράσουν τους φόβους που τους τυραννούσαν, έπλασαν ήρωες, οι οποίοι ήταν ωραίοι και δυνατοί, σοφοί και ανδρειωμένοι, άξιοι να πραγματώσουν έργα και να επιτελέσουν άθλους που ξεπερνούσαν τα ανθρώπινα μέτρα.

Πίστευαν πως ένα φυσικό φαινόμενο, σαν τις αστραπές και τις βροντές, συνέβαινε σύμφωνα με τους νόμους της φύσης αλλά θεωρούσαν πως ήταν και η βούληση των θεών που το προκαλούσε.

Οι Μύθοι, γενικά, ανάλογα με την αιτία τους και τις αναφορές τους και το λόγο τους, χωρίζονται σε: θεογονικούς, κοσμογονικούς, αιτιολογικούς, ιστορικούς, πολιτικούς, ηρωικούς και γενεαλογικούς.Οι μύθοι και οι θρύλοι με αναφορά την ευρύτερη περιοχή της Βοιωτίας είναι μοναδικοί και καλύπτουν όλες τις γενικές κατηγορίες που προαναφέραμε.

Η Δυτική και Νότια Επαρχία Θήβας είναι ο χώρος που οριοθετείται από τον Ελικώνα και τον Κιθαιρώνα, το φυσικό μας περιβάλλον. Τα βουνά της μυθολογίας και της αρχαίας τραγωδίας αντίστοιχα, της λαϊκής μας παράδοσης.

Είναι χώρος, τέχνης και πολιτισμού, όπου εμπνεύστηκαν και μεγαλούργησαν αρχαίοι και σύγχρονοι καλλιτέχνες. Τόπους, όπου γεννήθηκε ο Ηρακλής, ο Οιδίππος, ο Ησίοδος. Όπου ο Διόνυσος δίδαξε την αμπελουργία και την οινοποιία, όπου ερωτεύτηκε ο Νάρκισσος, όπου εκδιόταν η Φρόνη. Στην επάπτυξη Θήβα, το Καβήρειο, την Κοιλιάδα των Μουσών, τις Θεσπείες με τις φημισμένες γιορτές του Έρωτα, τους 700 Θεσπείες που η αυτοθυσία τους για τα ιδανικά είναι διαχρονικά διδακτική.

Η ανάπτυξη παραγωγικών διαδικασιών ορίζεται ως επιχειρηματικότητα, όπως προαναφέραμε στις οικονομικές αναλύσεις του

Μύθοι και επιχειρηματικότητα

προηγούμενου τεύχους.

Ο μύθος θα μου πείτε τι σχέση έχει με την επιχειρηματικότητα, πως μπορεί να γίνει προϊόν και να διατεθεί στην αγορά, που μπορεί να απευθυνθεί, υπάρχουν επενδύσεις σε τέτοιου είδους στοιχεία και ποια η ανταπόδοσή τους. Εύλογα ερωτήματα που χρήζουν απάντησης, όχι για την απάντηση αλλά ως μια εναλλακτική πρόταση ανάπτυξης.

Η επιγραμμатική ανάλυση του μυθικού μας πλούτου καταδειχνει την δυναμική του και τους τομείς, που μπορούν να αξιοποιηθούν ως στοιχεία ανάπτυξης συνδυασμένα με εναλλακτικές μορφές τουρισμού, με τις παραδόσεις, τα αγροτικά προϊόντα και υποπροϊόντα, μπορεί να γίνει η απάντηση στη βιομηχανική ανάπτυξη και την ισοπέδωση μνημείων και φυσικού περιβάλλοντος.

Ο Οδυσσέας Ελύτης σε ένα ποίημά του γράφει : η Ελλάδα είναι ένα αμπέλι, μια ελιά, ένα καρνάγιο, έχοντας αυτά τα συστατικά την ξαναφτιάχνεις. Τι προσδιορίζουν τα τρία αυτά συστατικά; την φυσική και πολιτιστική μας κληρονομιά.

Σήμερα οργανωμένα σχέδια στρέφονται κατά της φυσικής και πολιτιστικής μας κληρονομιάς γιατί πιστεύουν ότι εκείνη είναι το μοναδικό στοιχείο ανασύστασης της Ελλάδας. Με τις πρακτικές που ακολουθούνται, χάνουμε τα συστατικά που κατά τον Ελύτη συνθέτουν την Ελλάδα, ό,τι δηλαδή κληρονομήσαμε από τους παππούδες μας και τους πατεράδες μας, χάνουμε με λίγα λόγια τις ρίζες μας.

Ο φίλος μου Φίλιππος Κουτσάφτης λέει ότι η μόνη μας κληρονομιά είναι η μνήμη. Αξίζει να δείτε το ντοκιμαντέρ του, η ΑΓΕΛΑΣΤΟΣ ΠΕΤΡΑ, που είναι σαν να φτιάχτηκε για τον τόπο μας. Μιλάει για την Ελευσίνα, που δεν φυτρώνει πια σπόρος, μας μεταφέρει στα Οινόφυτα, που εξασθενούν και είναι ένα δείγμα για το τι θα ακολουθήσει, στην Θίβη, σε όλη την Βοιωτία και τον Κορινθιακό. Όλα αυτά είναι ένα καλά οργανωμένο σχέδιο, που ξετυλίγεται από την λήξη του δευτέρου παγκοσμίου πολέμου και λέγεται παγκοσμιοποίηση. Έχει σαν στόχο τους πολιτισμούς των λαών, αφού ιστορικά αυτό ήταν το εμπόδιο σε τέτοιου είδους σχέδια.

Η καθημερινότητα μας διδάσκει ότι η ανάπτυξη, όταν γνώμονας είναι το εύκολο κέρδος, έρχεται αντιμέτωπη με την οικολογία, την προστασία της φύσης και της παράδοσης. Εμείς πιστεύουμε ότι η ανάπτυξη του τόπου μας είναι μονόδρομος.

Δήμος Θεσπιέων

Μία κατάσταση παλαιοκομματική

Ο Όμηρος στην Οδύσσεια γράφει για τη χώρα των Κυκλώπων ότι κατοικούν άγριοι, «ούτε δίκας ευ ειδότας ούτε θέμιστας». Δηλαδή κατοικούν άγριοι που δε γνωρίζουν, ούτε δικαιοσύνη, ούτε νόμους.

Στο ερώτημα γιατί προτάσσεται ο μύθος των Κυκλώπων σε ένα άρθρο για το Δήμο Θεσπιέων, η απάντηση αφήνεται στη δημιουργική φαντασία του αναγνώστη.

Το δικαϊκό σύστημα, ο νομοθέτης, ο κώδικας τοπικής αυτοδιοίκησης, προβλέπουν 4ετή θητεία του Δημάρχου. Όμως ποτέ δεν είναι αργά. Αν εντρυφήσουν στα πολιτικά δρώμενα του Δήμου Θεσπιέων ίσως γίνουν σοφότεροι.

Στις δημοτικές εκλογές του 1998 ο συνδυασμός που μοίρασε τη Δημαρχία (2+2) κέρδισε. Οι υπόλοιποι τρεις (3) συνδυασμοί και οι υποψήφιοι δήμαρχοι δεν έπαιξαν αυτό το παιχνίδι (2+2). Φυσικά ηττήθηκαν. Το ίδιο συνέβη και το ίδιο ισχύει για τις εκλογές του 2002. Ο συνδυασμός και ο υποψήφιος δήμαρχος που δεν ενέδωσαν στον παλαιοκομματισμό ηττήθηκαν. Οι εκλογές του 2006 ήταν ένα ξεκαθάρισμα λογαριασμών, μια παρωδία πολιτικής αναμέτρησης.

Στον απόηχο των τριών εκλογικών αναμετρήσεων υπάρχει ένα ερώτημα : Γιατί όχι και υποψήφιος δήμαρχος από την Άσκηρ, Λεοντάρι, και Νιχώρι;

Οι επαγγελματίες του μίσους και του παλαιοκομματισμού δε μπορεί να είναι πάντα νικητοί. Ο σεβασμός των θεσμών, ο σεβασμός του αντιπάλου, η στράτευση κάτω από ένα συλλογικό πρόταγμα, με την απαιτούμενη για αυτό ομοψυχία και αλληλεγγύη, είναι οι διαρκείς προκλήσεις για τις υγιείς δυνάμεις.

Σε ένα δήμο με τάσεις απομόνωσης από το ευρύτερο πολιτικό γίνεσθαι, το μοίρασμα της Δημαρχίας παράγει συνεχώς στρεβλές καταστάσεις.

Τελειώνω με μια φράση του Χένρι Τζέιμς «οι καλύτεροι έχουν πάντα αμφιβολίες (και διλήμματα) οι χειρότεροι είναι γεμάτοι από εμπάθη ένταση».

Γράφει ο Οδυσσέας Καρβούνης

Η ανάπτυξη είναι στενά δεμένη με τη διατήρηση και διάδοση της λαϊκής μας παράδοσης και τη διαφύλαξη και προβολή του φυσικού περιβάλλοντος.

Μέλημά μας, η ευαισθητοποίηση του κόσμου σε ζητήματα φυσικής και πολιτιστικής κληρονομιάς, ο προβληματισμός, η εκλαΐκευση και η ενημέρωση σε θέματα ανάπτυξης.

Απευθυνόμενος στα οικονομικά συμφέροντα και στα φερέφωνά τους, λέω ότι η Βοιωτία έχει όνομα εδώ και χιλιάδες χρόνια δεν θα την μετονομάσουμε σε ΒΙΠΕ ΕΛΛΑΔΟΣ, «χαβούζα». Η ανέχεια έχει πάρει τέλος, η Βοιωτία θα κατεβάσει ρολά στα οικονομικά συμφέροντα. Τα πολυτιμότερα άλλωστε μας τα έχουν πάρει, δεν έχουμε τίποτα να χάσουμε.

Απευθυνόμενος στους αναγνώστες και τους συντοπίτες μου Βοιωτούς θέλω να υπενθυμίσω ότι ναι μεν, μπορεί να ανήκουμε σε διαφορετικούς πολιτικούς χώρους να μας χωρίζουν ιδεολογικές διαφορές και να ανήκουμε σε διαφορετικές κοινωνικές τάξεις, αλλά ο αέρας που αναπνέουμε όμως είναι ο ίδιος, τα προβλήματα

του περιβάλλοντος κοινά και κοινός ο τρόπος που θα τα αντιμετωπίσουμε. Με κοινή δράση, νομαρχιακή αυτοδιοίκηση, τοπική αυτοδιοίκηση, φορείς, κινήσεις πολιτών, πολίτες, μπορούμε να ανατρέψουμε τα σχέδιά τους και να δώσουμε τέλος στην υποβάθμιση.

Η προοπτική ανάπτυξης της Βοιωτίας μέσα από τις φυσικές της δυνατότητες το φυσικό περιβάλλον και τη λαϊκή παράδοση είναι μονόδρομος.

Το μοντέλο της βιομηχανικής ανάπτυξης απέτυχε.

Ας γίνουμε εμπόδιο στα σχέδια που κατastreφουν στο όνομα της ανάπτυξης, της ομοιομορφίας και του κέρδους,τη φυσική και πολιτιστική μας κληρονομιά.

Σύντομα θα είναι διαθέσιμη η ιστοσελίδα του Μαυροματίου
www.mavromati.gr
info@mavromati.gr

Η ΑΡΧΑΙΑ ΠΟΛΗ
«ΟΓΧΗΣΤΟΣ»ΔΗΜ. (ΤΑΚΗΣ) ΑΡΓΥΡΙΟΥ - ΘΗΒΑΙΟΣ
Σχης Πυροβολικού – Ιστορικός Ερευνητής

Συνέχεια από το τεύχος 1

Αν ποτέ βρεθεί κανείς στην αρχαία Ογχηστό, ας σχηματίσει στο μυαλό του, με τη φαντασία του, κατά χρονολογική σειρά, ιστορικές σκηνές σαν τις πιο κάτω: **●1400 π.Χ. Κτίση της πόλεως της Ογχηστού**, από το Μινύα Ογχηστό.

●1250 π.Χ. Φόνος του βασιλιά του Ορχομενού Κλυμένου: Φόνος με λίθο του βασιλιά του Βοιωτικού Ορχομενού Κλυμένου (1255-1250 π.Χ.), σε αγώνες προς τιμήν του Ογχηστίου Ποσειδώνος, από τον Περιήρη, ηνίοχο του Μενοικέως, ο οποίος Μενοικεύς ήταν γιος του Βασιλέως των Θηβών Κρέοντος, 1260-1260 π.Χ. Ο Θάνατος του Κλυμένου προκάλεσε τον, μεταξύ των Θηβαίων και των Ορχομενίων, πόλεμο. Ο διάδοχος του Κλυμένου, Εργίνος (1250-1225 π.Χ.), το 1250, ανέλαβε εκστρατεία κατά των Θηβαίων, τους οποίους νίκησε και ανάγκασε να πληρώνουν φόρο υποτελείας. Όμως, το 1230 π.Χ., έγινε, εκ μέρους των Θηβαίων, νικηφόρος επιθετική επιστροφή με τη βοήθεια του Ηρακλέους. Για να ευχαριστήσει τον Ηρακλή ο βασιλιάς των Καδμείων Θηβών Κρέων, του έδωσε ως σύζυγο την κόρη του Μεγάρα. Σε ανάμνηση δε της νίκης ιδρύθηκαν ιερά για να τιμήσουν τον Ηρακλή με την ονομασία Ρινοκολούστης και Ιπποδέτης (ερείπια ναού Ηρακλέους Ιπποδέτου στην Παναγία – Σερμεριζα Μαυρομματίου).

●1194-1184 π.Χ. Ο Τρωϊκός Πόλεμος: Η Ογχηστός είχε λάβει μέρος στον Τρωικό Πόλεμο, μαζί με άλλες πόλεις της Βοιωτίας. Ο Όμηρος στην Ιλιάδα αναφέρει (Β΄ 493 -516):*...Βοιωτών μιν Πηνέλεως και Λήϊτος ήρχον... Οι τε Πλάταιαν έχον ήδ οι Γλίσαντ' ἐνέμοντο οι θ' Υποθήβας είχαν, ευκτίμενον πτολίεθρον, Ογχηστόν θ' ιερόν Ποσιδήϊον αγλαόν Άλσος... (Των μιν Βοιωτών Πηνέλεως και Λήϊτος ηγεμόνευον... οι τις Πλαταιές κατέχοντες και τον Γλίσαντα νεμόμενοι.... και τον Ογχηστόν, με το ιερό και λαμπρό του Ποσειδώνος Άλσος..).*

●335 π.Χ. Η άφιξη του Μεγάλου Αλεξάνδρου στην Ογχηστό: Με την επανάσταση (335 π.Χ.) των Θηβαίων ο Μέγας Αλέξανδρος αστραπιαία έφθασε με το στρατό του στην Ογχηστό. Από εδώ διακήρυξε, ότι σκοπός του δεν ήταν να τιμωρήσει τους επαναστάτες Θηβαίους, αλλά να τους πείσει να ταχθούν με το μέρος του, και έτσι, ενωμένοι οι Έλληνες να απελευθερώσουν την Ασία από τους Πέρσες και να μεταλαμπαδεύσουν τον Ελληνικό Πολιτισμό στα πέρατα της Οικουμένης. Τελικά, επειδή οι Θηβαίοι δε δεχθήκανε τις προτάσεις του Αλεξάνδρου, επακολούθησε η γνωστή καταστροφή της πόλεως των Θηβών.

●30 π.Χ. Τι λέγει ο Στράβων περί της Ογχηστού: Ο ιστορικός και γεωγράφος από την Αμάσεια του Πόντου Στράβων (65π.Χ.-23μ.Χ.) στα «Γεωγραφικά» του, αναφέρει για την Ογχηστό. «Το αγλαόν άλσος δεν υπάρχει πια και ο Ογχηστός είναι πλέον ψιλός, χωρίς δένδρα, γυμνός». Φαίνεται ότι, ήδη, είχε αρχίσει η παρακμή της πόλεως Ογχηστού.

●170 μ.Χ. Ο περιηγητής Πausανίας επισκέπτεται στην Ογχηστό: Το 170 μ.Χ. ο Pausanías ο Περιηγητής επισκέφθηκε τη Θήβα, το Γλίσαντα, την Ογχηστό και πολλές άλλες Βοιωτικές πόλεις. Ο ίδιος, «ο φιλαπόδημος» Pausanías, έλεγε ότι: «εξ αγάπης προς την πατρίδα και εκ σεβασμού προς τα αρχαία μνημεία περιήλθα την Ελλάδα». Στο έργο του λοιπόν, «Ελλάδος Περιήγησις» και στα «Βοιωτικά», αναφέρει για την Ογχηστό:«*Η Πόλις της Ογχηστού έχει μεταβληθεί σε ερείπια και σώζεται μόνον το ιερόν του Ποσειδώνος*».Βέβαια, μετά την κατάργηση της ειδωλολατρίας (393 μ.Χ.), θα εξέλειπε και αυτό το τελευταίο μνημείο, οπότε το τέλος της δοξασμένης άλλοτε Ογχηστού θα πλησίαζε.

●401-1383 μ.Χ. Ο πέπλος της λημονιάς σκεπάζει την πόλη των ανθέων και των ιππικών αγώνων. Η Ογχηστός δεν υπάρχει πια. Το τέλος της επήλθε οριστικά και αμετάκλητα.

●1383 μ.Χ. Οι Μαυροματαίοι φθάνουν στην Ογχηστό: Σ' αυτή τη σήμερα γνωστή πλέον, και όχι άγνωστη Ογχηστό, έφθασαν οι Βορειοηπειρωτικής καταγωγής Ελληνορθόδοξοι Αρβανίτες, οι προγονοί μας, το 1383 μ.Χ. από τη Θεσσαλία (μαζί με όλους τους άλλους Αρβανίτες της Βοιωτίας), όπου και παρέμειναν προσωρινά (1383-1400) και έδωσαν το όνομα Σεϊντί. Μετά ανέβηκαν πιο ψηλά στη θέση Χάρμενα (1400-1550), μετά στη Κόντρα του Αγίου Γεωργίου και το Λακαχώρι (1550-1650) και μετά στο σημερινό Μαυρομματί, στην Αγία Σωτήρα, που ήταν μετόχι της Σωτήρας του Σαγματά (1650-σήμερα, 2007).

●1971 μ.Χ. Ανασκαφές και ανακάλυψη της Ογχηστού: Με την Ογχηστό βέβαια, είμαι και συναισθηματικά συνδεδεμένος διότι, όχι μόνον ανήκει στην περιοχή του χωριού μου, του Μαυρομματίου Θηβών, αλλά και διότι το 1971 είχα φιλικά συζητήσει με τον αρχαιολόγο κ. Θεόδωρο Σπυρόπουλο (υπηρετούσε τότε στην Αρχαιολογική υπηρεσία Θηβών) και του είχα ζητήσει να ασχοληθεί με την ανακάλυψη της αρχαίας Ογχηστού και του Ιερού Άλσους του Ποσειδώνος (γνώριζα τη θέση της, διότι έχω αρκετά ασχοληθεί με θέματα ιστορίας και αρχαιολογίας). Ακόμη σημειώνω εδώ, ότι ο Θεόδωρος Σπυρόπουλος υπήρξε και άξιος συνεργάτης στην εφημερίδα μου, «ΒΟΙΩΤΙΚΗ ΕΣΤΙΑ» (1968-1969).

Πράγματι, οι ανασκαφές έγιναν και τα ερείπια της πόλεως και του Αγλαού Άλσους ήρθαν στην επιφάνεια.

Έθιμα της Αποκριάς

Στο προηγούμενο τεύχος της εφημερίδας **Ογχηστός** αναφερθήκαμε στα έθιμα του Δωδεκαήμερου' σε αυτό το τεύχος θα αναφερθούμε στα έθιμα της Αποκριάς.

Όταν άνοιγε το Τριώδιο, έτρωγαν κρέατα όλων των ειδών, όπως αρνιά, κατσίκια, γουρούνια. Στους ανθρώπους της

σημερινής εποχής, που η καθημερινή διατροφή περιλαμβάνει κάποιο είδος κρέατος, το γεγονός αυτό δεν

προκαλεί ιδιαίτερη εντύπωση αλλά για τους ανθρώπους της εποχής εκείνης ήταν πολύ σημαντικό, αφού δεν είχαν χρήματα, δεν είχαν κρέατα, δεν είχαν ποικιλία φαγητών' ξερό ψωμί έτρωγαν και κρεμμύδια που είχαν στον κήπο τους και καμιά ελιά, αν είχαν.

Την Τσικνοπέμπτη λοιπόν και τη δεύτερη Κυριακή, της Κρεατινής, έπρεπε να είχαν οπωσδήποτε κρέας. Συνήθιζαν επίσης να τρώγουν μακαρονάδα χοντρή (γκόγκ'λιες), με μπόλικη μυζήθρα και βέβαια τυρόπιτες. Την Κυριακή το βράδυ έτρωγαν την αρμυροκουλούρα' αν και διψούσαν τη νύχτα, δε σηκώνονταν να πουν νερό, γιατί πίστευαν ότι θα έβλεπαν την τύχη τους.

Το βράδυ της Καθαρής Δευτέρας, που σύμφωνα με τις μαρτυρίες των Μαυροματαίων που έζησαν τον προηγούμενο αιώνα, απόκρευαν, την πρώτη πιρουνιά της μακαρονάδας, οι κοπέλες τη μασουσαν λίγο στο στόμα, την έβγαζαν πάλι, την τύλιγαν σε ένα χαρτί και την έβαζαν κάτω από το μαξιλάρι για να δουν ποιον θα παντρευτούν. Από τις δώδεκα το βράδυ της Δευτέρας και μετά δεν έπιναν ούτε νερό. Την Τρίτη το βράδυ έπιναν ένα ποτηράκι νερό και έτρωγαν λίγο ψωμάκι. Την Τετάρτη το απόγευμα, κατά τις τέσσερις η ώρα, μαγείρευαν' συνήθως φασολάδα χωρίς λάδι ή κόλλυβα που στο ζωμό τους πρόσθεταν νερό και ξάχαρη.

Βέβαια διασκέδαζαν και με χορό και με ταμφιέσις. Κάποια χρονιά, προπολεμικά, μεταξύ του 1934 και του 1938, είχαν σκηνοθετήσει μία κηδεία. Για φέρετρο είχαν μια ξύλινη σκάφη, στην οποία ζύμωναν ψωμί. Για πεθαμένο ένα τουλούμι (ασκί δερμάτινο) φουσκωμένο. Άλλος είχε ντυθεί γέρος, άλλος γριά, άλλος παπάς με γένια, άλλοι ψαλτάδες για θυμιατό είχαν ένα κουτάκι γάλακτος. Έκλαιγαν και μοιρολογούσαν: «Πω πω εξέξα ου τσι ψόβα = πω πω η μαύρη εγώ τι έπαθα». Μια φορά είχαν ντύσει ένα γαϊδούρι με παντελόνι και ήταν ακριβώς σαν αρκούδα.

Το βράδυ της Αποκριάς, μόλις τελείωνε το φαγητό, άρχιζαν τα παιχνίδια. Έπαιρναν ένα αυγό βρασμένο και καθαρισμένο, το έδεναν με κλωστή και, κρατώντας την άκρη της κλωστής, το πέταγαν στο στόμα του καθενός με τη σειρά' όποιος κατάφερε να το αρπάξει, έπαιρνε χρήματα. Μετά έβαζαν ένα τηγάνι ανάποδα με τη μουτζούρα από πάνω' τοποθετούσαν επάνω ένα φράγκο και προσπαθούσαν να το πιάσουν με τα δόντια, χωρίς βέβαια να μουτζουρώνουν τα χείλη τους.

Την Κυριακή της Τυρινής, όταν έστρωναν το τραπέζι για να φάνε, έπιαναν με το δεξί το χέρι και σήκωναν το τραπέζι με όλα τα φαγητά και έλεγαν: «εντλίερ τ' κιστέρ, ανάθεμα οβρέτ = Θεός να συχωρέσει τους Χριστιανούς, ανάθεμα τους Εβραίους».

Τα τρία Ψυχοσάββατα ήταν για τις ψυχές των νεκρών και δεν έπρεπε να κάνουν δουλειές

αλλά να ετοιμάσουν κόλλυβα και πρόσφορο και να τα πάνε στην εκκλησία, να μνημονεύσει ο παπάς τα ονόματα των νεκρών. Πίστευαν ότι το Ψυχοσάββατο όλες οι ψυχές είχαν τραπέξι και, αν οι ζωντανοί δεν έκαναν σε κάποιο νεκρό κόλλυβα και πρόσφορο, αυτός δε γινόταν δεκτός στο τραπέξι και καθόταν λυπημένος.

Εκτός όμως από τα έθιμα της Αποκριάς, υπήρχαν και άλλα έθιμα σχετικά με τις γιορτές αυτής της χρονικής περιόδου.Την πρώτη του Μάρτη έβαζαν το «μάρτη», τη κόκκινη και άσπρη κλωστή, για να μην τους μαυρίσει ο ήλιος. Επίσης σηκώνονταν πολύ πρωί, πριν βγει ο ήλιος, πήγαιναν στην κάσα του λαδιού και κοιτάζονταν στο λάδι, πιστεύοντας ότι δε θα τους μαυρίσει ο ήλιος. Των σαράντα μαρτύρων έφτιαχναν απαραίτητα πίττα με σαράντα φύλλα' φύτευαν πολλά λουλούδια και κυρίως βασιλικό για να γίνει με σαράντα φύλλα.

Του Αγίου Θεοδώρου έβαζαν έξω ένα δρεπάνι και επτά σπυριά σιτάρι και πήγαιναν σε τρία σπίτια, σε τρεις πόρτες και έπαιρναν νερό αμιλητο. Τα έβγαζαν όλη τη νύχτα έξω και το πρωί, πριν βγει ο ήλιος, τα έπαιρναν. Αν ονειρευόνταν ότι κάποιος Θεοδωρής ερχόταν και τους έδινε νερό να πουν, αυτόν και θα παντρεύονταν.

Του Ευαγγελισμού, όπως και των Βαΐων, έφτιαχναν πάντα μπακαλιάρo στο φούρνο με κρεμμύδια και σκόρδα από τον κήπο, τα οποία μάλιστα έκοβαν από το βράδυ και τα έβαζαν μέσα στο σπίτι, γιατί, αν τα έκοβαν το πρωί, γέμιζαν μιληγκούνια (=μυρμήγκια).

ΜΠΑΚΑΛΙΑΡΟΣ

(Ή ΨΑΡΙ) ΠΛΑΚΙ ΣΤΟ ΦΟΥΡΝΟ

Από την προηγούμενη μέρα έπαιρναν μπακαλιάρo, τον έκοβαν κομμάτια- κομμάτια, τον έβαζαν σε ένα τέντζερη (κατσαρόλα) με κρύο νερό, το οποίο άλλαζαν τακτικά, για να ξαρμυρίσει. Την άλλη μέρα έζυναν τα λέπια και το έπλεναν καλά- καλά. Μετά έπαιρναν μπόλικα ξερά και χλωρά κρεμμύδια, τα έκοβαν μέσα στο τέντζερο, έριχναν λάδι και τα τσιγάριζαν να κοκινίσουν. Έριχναν μπελντέ (ποлтός τομάτας), πιπέρι, αλάτι, δυόσμο, βάγια και τα καβούρντιζαν όλα μαζί. Τα έστρωναν στο ταψί, έβαζαν από πάνω με τη σειρά τους τάκους (τεμάχια) του μπακαλιάρου, το άσπρο από πάνω. Έβαζαν σκόρδα, έριχναν λίγο λάδι πάνω από τον μπακαλιάρo, μπελντέ και λίγο πιπέρι. Αν είχαν, έριχναν και πατάτες. Τις έκοβαν και τις έβαζαν ανάμεσα στον μπακαλιάρo. Έβαζαν το ταψί στο φούρνο και μοσχοβόλαγε ο τόπος.

ΓΚΟΓΚΛΙΕΣ

(Μακαρόνια φτιαγμένα στο σπίτι με ζυμαρί) Ζύμωναν αλεύρι με νερό και λίγο αλάτι και αμέσως μετά το έπλαθαν με τα δύο τα χέρια. Τα έκαναν φιλά, όσο τα πιο χοντρά σημερινά μακαρόνια αλλά δεν είχαν τρύπα στη μέση. Μετά τα έβαζαν σε ζεστό, βραστό νερό και τα έβραζαν. Τα σούρωναν, έριχναν μπόλικη μυζήθρα από πάνω και τα έτρωγαν

ΣΑΤΙΡΙΚΟ ΤΡΑΓΟΥΔΙ
(Συρτό για τις Απόκριες και άλλα γλέντια)

«Πέρασα σ'ένα σοκάκι
μέρα νύχτα με μεράκι,
βρίσκω στρώμα στρωμένη
και μια κόρη ξαπλωμένη.
Μα έσκυψα να τη φιλήσω
και μου 'ρθε πέτρα από πίσω.
Έκανα να στρίψω πάλι,
μου 'ρθε η πέτρα στο κεφάλι».

Πολιτιστικός Σύλλογος Μαυροματίου: Μια νέα πνοή στα πολιτιστικά δρώμενα

Με μεγάλη χαρά πληροφορηθήκαμε την επαναλειτουργία του Πολιτιστικού Συλλόγου Μαυροματίου. Με την κινητοποίηση φιλοπρόοδων κατοίκων του χωριού, πραγματοποιήθηκε στις 30 Μαρτίου στο κοινοτικό καταστημα Μαυροματίου η πρώτη συνέλευση του συλλόγου, μετά από αρκετά χρόνια αδράνειας. Στη συγκέντρωση των κατοίκων, που ενδιαφέρονταν και επιθυμούσαν να συνεργαστούν με την προσπάθεια αυτή, εκφράστη-

καν όλες οι απόψεις, καταγράφηκαν τα προβλήματα της τοπικής κοινωνίας και καθορίστηκαν οι στόχοι του συλλόγου, με πρωτεύοντα την ανύψωση του πολιτιστικού επιπέδου, τόσο των κατοίκων του χωριού, όσο και της ευρύτερης περιοχής.

Απο την πρώτη μέρα επανασύστασης του Συλλόγου καταγράφησαν 42 νέα μέλη και εκλέχτηκε νέο Δ.Σ. αποτελούμενο από δραστήρια άτομα. Το νεοσύστατο Δ.Σ του Συλλόγου, απαρτίζεται από τους παρακάτω:

Πρόεδρος : Δημοσθένης Πελώνης
Αντιπρόεδρος: Νικόλαος Μανάρας
Γραμματέας: Σπύρος Νικολάου
Ταμίας: Ματθαίος Πόκας
Αναπλ.Ταμίας: Αικατερίνη Μαλέση
Μέλος :Χριστόδουλος Χριστοδούλου
Μέλος: Θεόδωρος Χριστομύχας
Μέλος: Παναγιώτα Λεμπέση
Ελεγκτική Επιτροπή:
Γεώργιος Ρετέλας
Ευθυμία Μεγάλου
Ιωάννα Κατσιμίχα

I.B.Πόκας

Τι πρέπει να γνωρίζετε για τη χορήγηση οικοδομικής άδειας

Του Επαμεινώνδα Γ. Κρεμμύδα

Ο όρος «οικοδομή» ως λέξη με την ευρεία ή μη έννοια έχει σίγουρα απασχολήσει, λιγότερο ή περισσότερο, το μυαλό των περισσότερων στη διάρκεια της ζωής μας. Κάποιοι από εμάς εμπλεκόμαστε, με τον έναν ή τον άλλον τρόπο, άμεσα με τον παραπάνω όρο ενώ κάποιοι άλλοι όχι. Κάποιοι από αυτούς που δεν εμπλέκονταν, ίσως πιο τολμηροί, έκαναν ένα παραπάνω βήμα και απέκτησαν μια, σύντομη μεν άμεση δε, τελικά σχέση. Το συγκεκριμένο άρθρο σκοπό έχει να περάσει στο αναγνωστικό κοινό την πραγματική σημασία κάποιων εννοιών που συσχετίζονται με τον όρο «οικοδομή» και να το κατευθύνει προς μια σωστή γνώση των πραγμάτων που αφορούν την έκδοση οικοδομικής άδειας.

Η οικοδομική άδεια είναι εκτελεστή διοικητική πράξη που επιτρέπει την εκτέλεση, σε οικόπεδο ή γήπεδο, των οικοδομικών εργασιών, οι οποίες προβλέπονται στις μελέτες που τη συνοδεύουν, εφόσον αυτές είναι σύμφωνες με τις ισχύουσες διατάξεις. Αρμόδια όργανα για τη χορήγηση των οικοδομικών αδειών είναι οι Πολεοδομικές Υπηρεσίες του Υ.ΠΕ.ΧΩ.Δ.Ε.

Τα σχετικά δικαιολογητικά, οι εγκρίσεις, τα σχέδια και οι μελέτες που απαιτούνται κατά περίπτωση έργου και

σύμφωνα με τις ισχύουσες διατάξεις, υποβάλλονται στην Πολεοδομική Υπηρεσία που είναι αρμόδια για την περιοχή του ακινήτου.

Παρακάτω θα αναφερθώ σε όλα εκείνα τα στοιχεία που απαιτούνται για τη χορήγηση της οικοδομικής άδειας και μόνο επιγραμματικά.

Αυτά λοιπόν είναι:

- α)** αίτηση του ενδιαφερομένου ή από τυχόν εξουσιοδοτημένο από αυτόν πρόσωπο, στην οποία είναι ενσωματωμένα σε ενιαίο τεύχος έντυπα με τις δηλώσεις αναθέσεως – αναλήψεως (μελέτης – επίβλεψης), φύλλο ελέγχου και ειδικό έντυπο προϋπολογισμού του έργου και του αντικειμενικού κόστους της οικοδομής, βάση συγκεκριμένων υποδειγμάτων,
- β)** τοπογραφικό διάγραμμα και διάγραμμα κάλυψης σύμφωνα με τις προδιαγραφές,
- γ)** αρχιτεκτονική μελέτη σύμφωνα με τις προδιαγραφές,
- δ)** στατική μελέτη σύμφωνα με τις ισχύουσες προδιαγραφές και τους κανονισμούς,
- ε)** εδαφοτεχνική έρευνα, όπου απαιτείται,
- στ)** μελέτη θερμομόνωσης,
- ζ)** μελέτες ηλεκτρομηχανολογικών εγκαταστάσεων και μελέτη υδραυλικών εγκαταστάσεων και αποχετεύσεων σύμφωνα με τις ισχύουσες προδια-

- γραφές και τους κανονισμούς,
- η)** μελέτη παθητικής πυροπροστασίας σύμφωνα με τις ισχύουσες προδιαγραφές και τους κανονισμούς,
- θ)** εγκεκριμένη μελέτη ενεργητικής πυροπροστασίας από την αρμόδια Πυροσβεστική Υπηρεσία,
- ι)** εγκρίσεις άλλων υπηρεσιών που απαιτούνται κατά τις κείμενες διατάξεις,
- ια)** τίτλος ιδιοκτησίας και πρόσφατο πιστοποιητικό ιδιοκτησίας από το Υποθηκοφυλακείο για κάθε οικόπεδο ή γήπεδο, που είναι άρτιο κατά παρέκκλιση ή βρίσκεται εκτός σχεδίου,
- ιβ)** αποδεικτικά είσπραξης των πάσης φύσεως φόρων, τελών και εισφορών υπέρ Δημοσίου, ΟΤΑ α' βαθμού και ΝΠΔΔ, καθώς και τις αντίστοιχες αμοιβές μελέτης του ή των μηχανικών για τις υποβληθείσες μελέτες, σύμφωνα με τις ισχύουσες διατάξεις, **ιγ)** αιτιολογημένη έκθεση του ή των μελετητών μηχανικών,

ιδ) υπεύθυνη δήλωση του Ν-1599/86 ενός ή περισσότερων μηχανικών που εκπόνησαν τις μελέτες, σύμφωνα με την παρ.6 του Αρθ-2 του Ν-3212/03, ότι οι μελέτες που εκπόνησαν είναι σύμφωνες με τα εγκεκριμένα στοιχεία του τοπογραφικού διαγράμματος και του διαγράμματος κάλυψης, ότι δεν υπάρχουν αποκλίσεις από τις εγκεκριμένες διαστάσεις και εμβαδά του τοπογραφικού και του διαγράμματος κάλυψης ή ότι υπάρχουν αποκλίσεις μικρότερες από τις ανεπίτες, και ότι οι μελέτες είναι συσχετισμένες μεταξύ τους και τηρούνται οι ισχύοντες κανονισμοί σύνταξής τους,

ιε) χρονοδιάγραμμα των εργασιών, σύμφωνα με την Υπουργική Αποφ-Δ17/01/117/ΦΝ.332/89 και την Αποφ-15886/28-7-94 και τέλος **ιστ)** έντυπο άδειας δόμησης με συμπληρωμένα τα στοιχεία του έργου, βάση συγκεκριμένων υποδειγμάτων . Όλα τα παραπάνω στοιχεία, με τις ανάλογες βέβαια διαδικασίες που τα συνοδεύουν, είναι στην αρμοδιότητα του εκάστοτε μηχανικού ή μηχανικών να προσκομιστούν στην αρμόδια Πολεοδομική Υπηρεσία και να έρθει τελικά εις πέρας η όλη διαδικασία της έκδοσης οικοδομικής άδειας.

στοιχεία βάση της Αποφ-8957/04 (ΦΕΚ-425/Β/2-3-04)

Αρχιτεκτονική και Δημοκρατία

Η Αρχιτεκτονική είναι τεχνοτροπία αλλά και μετάδοση. Μεταδίδει και προβάλλει την γνώση, στοχεύει όμως και στην δημοκρατία των πόλεων. Από την φύση της η Αρχιτεκτονική μεταδίδει ιστορία και πολιτισμό. Είναι ηθική υποχρέωση των Αρχιτεκτόνων και της Αρχιτεκτονικής η διατήρηση και η αξιοποίηση της αρχιτεκτονικής κληρονομιάς όπως επίσης και η κληρονομιά του τοπίου. Η Αρχιτεκτονική παρόλο ότι φέρει την υπογραφή κάποιου αρχιτέκτονα είναι μία διαδικασία πολλών συμμετοχών, είναι ένας συμβιβασμός. Το πνεύμα της Δημοκρατίας των πόλεων έγκειται στη συμπε

ριφορά, στις στρατηγικές και στις πολιτικές που υιοθετεί κάποιος ώστε αυτός ο συμβιβασμός να είναι ο καλύτερος δυνατός και να γίνεται αποδεκτός από όλες τις κατηγορίες των ανθρώπων, κυρίως όμως από τους λιγότερο ευνοημένους. Επίσης μέσω του σωστού σχεδιασμού επιτυγχάνεται η προστασία του περιβάλλοντος και αναστηλώνεται η ιστορική κληρονομιά. Τέλος οι Αρχιτέκτονες οφείλουν να παραδώσουν στις μελλοντικές γενιές ένα κόσμο που να είναι άξιος να κατοικείται, ίσως ένα κόσμο καλύτερο από τον σημερινό.

ΙΩΑΝΝΗΣ ΚΥΡΙΚΟΣ

Η επιστήμη

δήγημα από το
Γιώργο Πύργαρη

Για τον Κακάτση, αυτόν τον απίθανο γέροντα που μέχρι τέλος της ζωής του, δεν έχασε το κουράγιο και το κέφι του να πειράζει και να στήνει φάρσες στους ανθρώπους, έχω ξαναγράψει. Μα ένας Κακάτσης, δε μπορεί να μείνει για πολύ ήσυχος.

Μπορεί να μην έχει τη δυνατότητα πια να ενοχλεί, αφού εδώ και κάμποσα χρόνια κοιμάται ήσυχος στην αγκαλιά της γης, έχει όμως τη δύναμη να τσιγκλάει ένα συγγραφέα. Γιατί ο Κακάτσης ήταν με τον τρόπο του ήρωας. Ένας απλός κι αγαπημένος ήρωας, που η απουσία του φτώχυνε μια για πάντα τη πλατεία του χωριού μας. Γιατί η πλατεία ήταν ο τόπος της δράσης του. Εκεί και το σπίτι του, ένα μικρό πέτρινο σα χελιδονοφωλιά. Με τη περγουλιά και τη τζιτζιφιά στη στενή αυλή και τις γλάστρες πάνω στη μαντρούλα, που με τόση φροντίδα διατηρούσε εκείνος, μαζί με τη γριά του την κυρά Πηνελόπη.

Έτσι σήμερα, τούτο το καλοκαιριάτικο απόγευμα, πήρα το τραπέζι, τα χαρτιά, τη πένα και βολεύτηκα κάτω απ' τον ίσκιο της μουριάς, να γράψω κάτι για κείνον. Θα σας διηγηθώ λοιπόν, πώς την έφερε κάποτε στον ελαφρύ κι ευκολόπιστο Μπελκεμέ...

Εκείνος ο αθεόφοβος πάλι, ερχόταν στο καφενείο για να κοιμηθεί λες και δεν είχε σπίτι. Δε προλάβαινε καλά-καλά να καθίσει ή να πει δυο κουβέντες μ' έναν άνθρωπο, τον έπαιρνε ο ύπνος κανονικά στην καρέκλα και ροχάλιζε του σκοτωμού. Οι περισσότεροι κορόιδευαν, μα κατά βάθος κατανοούσαν αυτή την τάση για ύπνο του Μπελκεμέ και λίγο πολύ, την είχαν αποδεχτεί. Μα όχι κι ο Κακάτσης. Όσο τον έβλεπε να κοιμάται μακαρίως στο καφενείο, τόσο του την έδινε. Ήθελε λοιπόν, από καιρό να του τη φέρει. Κάποτε λοιπόν, πραγματοποίησε το μεγαλοφυές σχέδιό του. Μα να πώς έγιναν τα πράγματα. Μεσοκαλό-

καιρο κι ο Μπελκεμές είχε αποκτήσει τη συνήθεια, να 'ρχεται στην πλατεία καταμεσήμερο, που συνήθως δεν ήταν κανείς. Έπιανε μια καρέκλα κάτω απ' τη ροδιά, χάζεψε για λίγο, χασμουριόταν και τελικά παραδιδόταν στην αγκαλιά του Μορφέα.

Εκείνη την ημέρα ο Κακάτσης, την περίμενε πώς και πώς. Κρατούσε στο ψυγείο καμιά δεκαριά τσαμπιά σταφύλια, ειδική παραγγελία για τη δουλειά που 'χε βάλει στο νου του. Μόλις άδειασε η πλατεία για το μεσημεριάτικο ύπνο, τα πήρε μαζί με μια αδιόρατη άχρωμη κλωστούλα, πήγε απέναντι στο καφενείο και για λίγη ώρα, επιδόθηκε στο έργο του...

Τέλος, απόμεινε για λίγο να το θαυμάσει. Πράγματι, ήταν ωραίο θέαμα! Τα τσαμπιά των σταφυλιών, κρέμονταν ανάμεσα στα φύλλα και τα άγουρα ρόδια, περήφανα και μυρωδάτα! Και το κυριότερο, η κλωστούλα, που τα 'χε δέσει πάνω στα κλαδάκια της αθώας ροδιάς, δε φαινόταν καθόλου. Ο Κακάτσης, χαμογέλασε πονηρά κι έτρεξε σπίτι του. Μούλωξε κάτω απ' τη τζιτζιφιά περιμένοντας...

Σε λίγο, φάνηκε να 'ρχεται με το τεμπέλικό βήμα του ο Μπελκεμές. Διάλεξε μια καρέκλα από

τις τόσες που ήταν αραδιασμένες έξω απ' το κλειστό καφενείο και άραξε. Έπιανε να παρατηρεί τον ασβεστωμένο κορμό της ροδιάς που ανεβοκατέβαινε μια ατέλειωτη σειρά από μυρμήγκια...

Ο Κακάτσης έτρεφε την ελπίδα, πως ο Μπελκεμές θα σήκωνε κάποια στιγμή τα μάτια και θα 'βλεπε το παράλογο της εικόνας. Ήθελε να κάνει χαβά με τη κουτή έκπληξή του. Θα συγκρατούσε τις κινήσεις και τους μορφασμούς του για μήνες, ίσως για χρόνια και θα ξεκαρδιζόταν στα γέλια. Από μέσα του όμως. Γιατί ο Κακάτσης, σπάνια γελούσε φανερά. Διατηρούσε πάντα, ένα σοβαρό κι αμείλικτό ύφος σα θυμωμένο άγαλμα. Μέσα του όμως, ήταν σκασμένος στα γέλια. Ένα ακράτητο γέλιο που βάσταγε μια ζωή.

Όπως πήγαινε όμως ο Μπελκεμές, θα του χάλαγε τη δουλειά. Δεν έλεγε να σηκώσει το κουφοκέφαλό του και το χειρότερο, είχε αρχίσει να χασμουριέται. Λίγο ακόμα και θα τον έπαιρνε ο ύπνος!

΄΄Κουτογέρο!΄΄ ψιθύρισε ο Κακάτσης και σηκώθηκε έτοιμος να εφαρμόσει το εναλλακτικό σχέδιό του.

Πλησίασε, στάθηκε κάτω

απ' τη ροδιά κι άρχισε φανερά πια να παρατηρεί τα σταφύλια, που κρέμονταν απ' τα κλαριά της ροδιάς. Ο Μπελκεμές, είχε ήδη αρχίσει να τα βλέπει όλα θολά. Έτοιμος να τον πάρει ο ύπνος, ούτε ενδιαφέρθηκε να δει τι κοιτάζει, με τόση προσοχή ο άλλος. Σα να 'ταν ο Κακάτσης ένα δάχτυλο που του 'δειχνε το φεγγάρι, εκείνος κοιτούσε το δάχτυλο σα χαζόσκυλο. Έκλεισε περισσότερο τα μάτια του.

Ο Κακάτσης τσαντίστηκε. Τράβηξε με θόρυβο μια καρέκλα, ανέβηκε πάνω κι έκοψε ένα τσαμπί απ' τη ροδιά. Έτσι ανεβασμένος στη καρέκλα, άρχισε να δοκιμάζει τις ρώγες. Τότε μόνο, πήρε πρέφα ο άλλος. Ξαφνικά, τα μάτια του άνοιξαν διάπλατα. Μια κοιτούσε τη ροδιά, μια το τσαμπί στα χέρια του Κακάτση, που μασουλάγε ανέκφραστος κι αδιάφορος. Πετάχτηκε όρθιος, κι αυτή τη φορά, έριξε τα μάτια ίσα πάνω στη ροδιά.

΄΄Ημαρτον Κύριε! Ένα σωρό σταφύλια κρέμονταν απ' αυτήν!

Συνεχίζεται...

Με πολλή χαρά πληροφορήθηκα την κυκλοφορία της εφημερίδας σας στο νομό μας. Η προσπάθεια για ενημέρωση και πολυφωνία είναι στις μέρες μας χρήσιμη περισσότερο από κάθε άλλη φορά. Κάθε προσπάθεια προς αυτή την κατεύθυνση είναι άξια συγχαρητηρίων. Με τις σκέψεις αυτές χαιρετίζω την έκδοση της εφημερίδας σας «Ογχηστός» πιστεύοντας ότι θα συμβάλλετε σημαντικά στην προβολή των όμορφων χωριών μας και στην ανάδειξη των προβλημάτων της ευρύτερης περιοχής μας.

Μιχάλης Γιαννάκης
Βουλευτής Ν.Δ. Βοιωτίας

Εύχομαι σε σας και στους αναγνώστες σας Καλή Χρονιά με υγεία και επιτυχία. Έχω την πεποίθηση ότι η εφημερίδα σας, θα αποτελέσει ένα χρήσιμο εργαλείο για την ανάδειξη των προβλημάτων της τοπικής κοινωνίας. Με την κίνησή σας αυτή αποδεικνύετε έμπρακτα το ενδιαφέρον σας για τον τόπο μας. Είθε η εφημερίδα σας να αποτελέσει ένα πρωταρχικό μέσο ενημέρωσης, επικοινωνίας και διαλόγου. Εύχομαι ολόψυχα να ευοδωθούν οι προσδοκίες σας.

Ανδρέας Κουτσούμπας
Βουλευτής Ν.Δ. Βοιωτίας

ΑΡΙΑ ΑΓΑΤΣΑ
ΑΝΤΙΝΟΜΑΡΧΗΣ ΒΟΙΩΤΙΑΣ

Όταν ανοίγει μια εφημερίδα ανοίγει ταυτόχρονα ένα ακόμα παράθυρο στον κόσμο της ενημέρωσης. Οι πολίτες σήμερα που κατακλύζονται από πάσης φύσεως προβλήματα, περισσότερο από κάθε άλλη φορά, έχουν ανάγκη από έγκυρη και έγκαιρη ενημέρωση. Εύχομαι καλή δύναμη στη νέα αυτή εφημερίδα και είμαι βέβαιη ότι οι πολίτες θα αγκαλιάσουν τη νέα αυτή προσπάθεια.

► Ο πρόεδρος της δημοτικής επιτροπής και μέλος της κεντρικής επιτροπής του ΛΑ.Ο.Σ κ. Σωτήριος Γ. Αργυρίου αναφέρει:

Η Βοιωτία είναι ένας τόπος όπου η δημοκρατία θριαμβεύει. Απόδειξη είναι η πολυφωνία και η μεγάλη ποσότητα των εντύπων που κυκλοφορούν σε καθημερινή ή περιοδική βάση. Πιστεύω ότι η προσπάθεια των συμπατριωτών μας χρήζει ιδιαίτερης προσοχής και επαίνου. Παρότι θεωρητικά διακηρύσσει ότι αναφέρεται σε ένα περιορισμένο γεωγραφικό χώρο, συσσωρεύει τελικά απόψεις, ιδέες, σκέψεις ατόμων από την ευρύτερη Βοιωτία. Εύχομαι το καλύτερο σε αυτήν την πρωτοβουλία.

Πολιτιστικός Σύλλογος Μαυροματίου

Ο νέος Πολιτιστικός Σύλλογος Μαυροματίου, χαιρετίζει την προσπάθεια των συμπατριωτών μας για ενημέρωση, η οποία δύναται να προωθήσει τα πολιτιστικά δρώμενα, τα οποία αφορούν την τοπική κοινωνία μας.

Δ.Σ. Πολιτιστικού Συλλόγου

Ο Μίμης Αγγέλου,
Αντινομάρχης Βοιωτίας ανέφερε :

Χαιρετίζω εγκάρδια την ενέργεια αυτήν των συμπατριωτών μας, σε μιαν εποχή που ο τόπος μας, δε χρειάζεται, αλλά απαιτεί να λαμβάνονται τέτοιες πρωτοβουλίες, οι οποίες θα ταράζουν τα ήσυχα και λιμνάζοντα νερά και θα μας επισημαίνουν διαρκώς να βρισκόμαστε σε συνεχή επαγρύπνηση για να ικανοποιήσουμε τις ανάγκες των συμπολιτών μας.

Ελπίζω ολόψυχα, η προσπάθεια αυτή να επιταχύνει τις πολιτικές διαδικασίες, συμβάλλοντας με το δικό της έμμεσο τρόπο τόσο στην επίσπευση δρομολογημένων έργων, που ο τόπος μας φυσικά τα χρειάζεται άμεσα, όσο και στον οραματισμό και τη σχεδίαση των νέων. Εμείς θα είμαστε πάντα κοντά τους. Κοντά σε ανάλογες πρωτοβουλίες, πλάι στον πολιτισμό και δίπλα στους συμπολίτες μας.

Σωσώ Κ. Κουτρουμάνη - Λιτοσελίτη
Πρόεδρος Πολιτιστικού Συλλόγου
Μαυροματίου «ΟΓΧΗΣΤΟΣ»

Στους δύσκολους αυτούς καιρούς που διανύουμε, κάθε πρωτοβουλία για την ανάδειξη της εντοπιότητας, είτε με τη μορφή διατύπωσης σκέψεων από τους πολίτες, είτε με τη μορφή ενημέρωσης προς τους πολίτες, αξίζει προσοχής, ενθάρρυνσης και ενίσχυσης από όλους μας. Με όλη μου την καρδιά, εύχομαι η δύσκολη αυτή προσπάθεια των συμπατριωτών μας να στεφθεί από επιτυχία και να συμπαρασύρει όλους σε ανάλογες κοινωφελείς ενέργειες.

Χαιρετίζω το ξεκίνημα της προσπάθειάς σας για αντικειμενική ενημέρωση και εύχομαι από καρδιάς κάθε επιτυχία.

Βασίλης Τόγιας
Βουλευτής
ΠΑ.ΣΟ.Κ. Βοιωτίας

Ογχηστός...

Η αρχαία, άγνωστη σε πολλούς Βοιωτούς, πόλη, με το περίφημο Ιερό του Ογχηστίου Ποσειδώννα, ανάμεσα στην Αλίαρτο και τη Θήβα, χώρος όπου είχε πάρει την ονομασία της από το γιο του Θεού της Θάλασσας... αποτελεί σήμερα την αφετηρία ενός νέου εκδοτικού εγχειρήματος!

Εύχομαι στην ομώνυμη έκδοση να αποτελέσει ένα βήμα ανοικτού διαλόγου με την τοπική κοινωνία, τον κόσμο της και τον πολιτισμό της, τις τέχνες αλλά και την ιστορία της αστείρευτης Βοιωτίας, τη χώρα, που γέννησε μυθικούς ήρωες, θεϊκές μορφές, τον τόπο, στον οποίο δόθηκαν μάχες και γράφτηκαν ιστορικές νίκες!

Ηρακλής – Ιωάννης
(Ακης) Βαγιάκος

Οικονομολόγος,
Μέλος του Εθνικού
Συμβουλίου ΠΑΣΟΚ

Ο δήμαρχος Θεσπιέων
Χρήστος Κουρούνης

Χαιρετίζω την προσπάθεια των συμπατριωτών μας για την έκδοση της εφημερίδας ποικίλης ύλης με την επωνυμία «Ογχηστός». Εκφράζει την πεποίθησή μου ότι η εφημερίδα θα συμβάλλει σημαντικά στον τομέα της ενημέρωσης των συμπολιτών μας, ώστε να κατανοηθεί πλήρως η προσπάθεια, που ο δήμος καταβάλλει α) για την ποιοτική και λειτουργική αναβάθμισή του, β) για τα προβλήματα που αντιμετωπίζουμε, γ) για τις ενέργειες που πραγματοποιούμε και τα οράματα που θέλουμε να εκφράσουμε και να τα κάνουμε πράξη.

Θεωρούμε λοιπόν ότι η εφημερίδα «Ογχηστός» θα συμβάλει σημαντικά στην προσπάθειά μας αυτή, ώστε να γίνουμε περισσότερο κατανοητοί τόσο στους δημότες που απευθύνεται, όσο και στο ευρύτερο κοινό. Επιπλέον, τη θεωρούμε ως το μέσον εκείνο, όπου από την πλευρά μας θα μπορούμε να εκφράσουμε τις αγωνίες μας για μια καλύτερη και αποδοτικότερη τοπική αυτοδιοίκηση. Μια αυτοδιοίκηση, που εμείς θέλουμε να υπηρετεί και να βρίσκεται καθημερινά στον πολίτη. Εξάλλου αυτός είναι και ο λόγος της συμμετοχής μας στα κοινά. Με τις ευχές μας λοιπόν για επιτυχία και καλή συνεργασία μαζί μας.

Παναγιώτης Τσαραμπάρης
Δήμαρχος Βαγίων

Η κυκλοφορία της εφημερίδας, που φέρει το τίτλο «Ογχηστός» και αφορά την ευρύτερη περιοχή, μου προκάλεσε συναισθήματα χαράς και ελπίδας. Αυτό, όχι εξαιτίας των σκοπών, που ως τέτοιο έντυπο πρόβαλλε και που εμπεριέχει φυσικά από τη φύση του, αλλά κυρίως, λόγω των πρωτότυπων στόχων τους οποίους έθεσε. Άνθρωποι απλοί, άνθρωποι καθημερινοί, άνθρωποι που δεν κατέχουν θέσεις ισχύος, καλούνται να μεταβιβάσουν και να γνωστοποιήσουν μέσω της εφημερίδας αυτής, τα άμεσα και στιγμιαία ερωτήματα που αφορούν τον τόπο και την ποιότητα της ζωής τους. Εμείς, ως πολιτικά πρόσωπα, πέρα από τις πρωταρχικές σχεδιάσεις που ακολουθούμε, θα κληθούμε να απαντήσουμε σε αυτά τα ερωτήματα και να βρούμε τρόπους υλοποίησης των περιεχομένων τους. Η γέννηση αυτής της εφημερίδας θα αυξήσει την ποσότητα των τοπικών πολιτικών υποθέσεων που θα χρήζουν διεκπεραίωσης. Οι δυσκολίες αυτές όμως, πάντα θα εξιτάρουν εμένα και τους συνεργάτες μου ώστε να τις ξεπεράσουμε. Εύχομαι ολόψυχα στους συμπατριώτες μου κάθε επιτυχία για την επίτευξη των προσδοκιών τους.

► Ο πολιτισμός μας κρίνεται από την καθημερινότητα μας. Σίγουρα μια καινούργια εφημερίδα έρχεται να προσθέσει σε αυτό που λέμε ποιότητα ζωής. Έτσι η εφημερίδα σας είναι καλοδεχούμενη και έχει τις ευχές μας να είναι καλορίζικη, με διάρκεια και πολλές πολλές επιτυχίες στο δύσκολο έργο της ενημέρωσης αλλά και της ανάδειξης των προβλημάτων της περιοχής μας. Σε ό,τι με αφορά είμαι στη διάθεσή σας, για ό,τι κρίνετε ότι μπορώ να προσφέρω.

Δημήτριος Μπατσούλης

► Θεωρώντας δεδομένο ότι μια εφημερίδα είναι κατ' εξοχήν χώρος πολιτικού διαλόγου, ανάδειξης και συζήτησης πολιτικών προβλημάτων καθώς και τόπος προβολής των κοινωνικών δράσεων-δραστηριοτήτων δηλαδή πολιτισμού, η πρωτοβουλία είναι καλοδεχούμενη μιας και μέχρι σήμερα έλειπε από την περιοχή μας τέτοιου τύπου δραστηριότητα. Με τις καλύτερες ευχές λοιπόν για την πραγμάτωση των στόχων σας.

Χρήστος Στυλ. Πελώνης

Ο πρόεδρος του Δημοτικού Διαμερίσματος Μαυροματίου του Δήμου Θεσπιέων κ. Αθανάσιος Π. Κατσιμίχας χαιρετίζοντας την Ογχηστό αναφέρει:

Η γέννηση της εφημερίδας Ογχηστός, είναι μια απαίτηση της εποχής και μια ανάγκη της τοπικής κοινωνίας. Είναι επίσης ο σπόρος, που φυτεύτηκε για να παράγει καρπούς ενημέρωσης, τους οποίους και θα γευτούν όλοι οι πολίτες. Πιστεύω στην επίτευξη των σκοπών που τέθηκαν από το επιτελείο της εφημερίδας. Θα συμβάλλω με όλες μου τις δυνάμεις για την πραγματοποίησή τους.

Η χάλκινη ψήφος
που ανακαλύφθηκε
στην Ογχηστό

Ο γ χ η σ τ ό ς

ΤΟ ΚΟΙΝΟ ΤΩΝ ΒΟΙΩΤΩΝ

Τρισδιάστατη
απεικόνιση της
χάλκινης ψήφου

Περιοδική Ανεξάρτητη Έκδοση Ποικίλης Ύλης • Τεύχος 3ο • Ιούλιος 2008 • Διανέμεται Δωρεάν

Την παρούσα έκδοση ενίσχυσαν:	
Λουκάς Θεμ. Χριστοδούλου.....	100€
Γιάννης Σ. Ξυδώνας.....	100€
Πολιτιστ. Σύλλ. Μαυροματίου.....	100€
Χαράλαμπος Χ. Βλάχος.....	40€
Περικλής Ι. Κρεμμύδας.....	20€

*Η συνταξιοδότηση του
Μυστικλή
Χριστοδούλου*

*“Βασίλης
ο Γραμματέας”*

Λεοντάρι Βοιωτίας

σελ. 2

**Τα προβλήματα
των ντόπιων Μανάβηδων**

*Κατάληξη
Ερωτήματα
Ο Δήμος μας*

**Η Βοιωτία στην
Αρχαιότητα**
Η απαρχή της

σελ. 3

**«ΚΑΤΟΔΙΣΤΡΙΑΣ»
ΣΥΝΕΝΩΣΕΙΣ Ο.Τ.Α
Β΄ ΒΑΘΜΟΥ**

σελ. 4

**ΜΕΤΑΡΡΥΘΜΙΣΗ ΣΤΗΝ
ΤΟΠΙΚΗ
ΑΥΤΟΔΙΟΙΚΗΣΗ**

σελ. 4

“Η Έπιστήμη”

*Η συνέχεια του διηγήματος του
Γιώργου Πύργαρη*

σελ. 5

*Η κατοικία στη παλιά εποχή
Σκέψεις πάνω στο Τρίτο Κόσμο
και τους Μετανάστες*

σελ. 6

ΑΓΙΑΣ ΣΩΤΗΡΑΣ ΕΓΚΑΤΑΛΕΙΨΗ

του Θεωρή Αγ. Παγώνα

Τροποποιώντας λίγο το ρητό: «Λαός που ξέχασε την ιστορία του σβήστηκε από το χάρτη σε : «Χωριό που ξέχασε την ιστορία του » αντιλαμβανόμαστε την ανάγκη διατήρησης του ναού της Αγίας Σωτήρας. Ο Ναός της Μεταμόρφωσης του Σωτήρος είναι από τους ελάχιστους του τόπου μας με τόσο ένδοξη εθνική ιστορία. Αναλογιζόμενος κανείς την ιστορία του ιερού αυτού Ναού και του περιβάλλοντα χώρου, θλίβεται για τη σημερινή αδιαφορία της πολιτείας, των τοπικών αρχών, αλλά και των ίδιων των κατοίκων του χωριού. Η πολιτιστική κληρονομιά του χωριού μας είναι συγκεκριμένη. Λίγοι είναι οι χώροι που μας συνδέουν με το παρελθόν, μαρτυρώντας στις επόμενες γενιές την ταυτότητά τους.

Η Αγια-Σωτήρα καταστρέφεται με το πέρασμα του χρόνου και οι αρμόδιοι φορείς μάλλον καθυστερούν να επέλθουν χωρίς να μπαίνουν καν στον κόπο να ενημερώσουν γι' αυτό τους «χωριάτες» του Μαυροματίου.

Όλοι είδαν με ενθουσιασμό τις μακέτες που κυκλοφόρησαν πριν πολύ καιρό και χάρηκαν όταν άκουσαν ότι «βγήκαν» χρήματα.

Πού είναι όμως τα χρήματα;

Έφτασαν ποτέ στα ταμεία του Δήμου ή πρέπει να στήσουμε κάποια εναέρια ενέδρα για να τα «τσακώσουμε» καθώς θα μεταφέρονται στο γραφειοκρατικό άξονα Αθήνας-Λαμίας-Λειβαδιάς-Θεσπίων συνοδευόμενα από διάφορα δημόσια ταμεία και εμπλεκόμενους δημόσιους οργανισμούς;

Λέτε να χρειάζεται κάποια ενημέρωση προς τους «χωριάτες» του Μαυροματίου;; Η Αγια-Σωτήρα δεν είναι ιδιοκτησία κανενός ώστε να αναλάβει κάποιος μία πιο πιεστική πρωτοβουλία (τυπικά ανήκει στο υπουργείο πολιτισμού).

Η Αγία Σωτήρα ανήκει στους Μαυροματίους και σε όλους τους Έλληνες.

Προς αποφυγήν παρεξηγήσεως η λέξη «ανήκει» δεν ενσαρκώνει το χώρο αλλά την ιδέα. Την ιδέα της θρησκευτικής κληρονομιάς και της αυτοθυσίας για την ελευθερία. Δηλώνει την πίστη των Μαυροματιών

για την αναγκαιότητα οικοδόμησης του ναού τη δεδομένη εποχή.

Εκατοντάδες άνθρωποι έθαψαν τους δικούς τους στο παλιό νεκροταφείο. Τα νεκροταφεία όμως δεν παλιώνουν ποτέ. Αν η θρησκεία είναι στοιχείο του πολιτισμού, τότε τα νεκροταφεία παραμένουν ζωντανά στη μνήμη των πολιτισμένων ανθρώπων.

Θα πρέπει λοιπόν οι υπεύθυνοι να επισπεύσουν τις διαδικασίες για να μην αντικρίσουμε το ναό γκρεμισμένο.

Αυτό θα ήταν προσβολή στη μνήμη των προγόνων μας και μια ηθική αδικία για τις επόμενες γενιές. Έγινε ήδη ένα λάθος - γκρεμίστηκε η μάνδρα και χάθηκαν οι πολεμίστρες, ένα «αδιάφευστο ιστορικό στοιχείο» με διδακτικό περιεχόμενο για τους νεότερους - τουλάχιστον να σωθεί ο Ναός.

Ας αφουγκραστούν οι υπεύθυνοι μήπως και προλάβουμε τη φθορά του χρόνου. **Τέλος, ας αναρωτηθούμε ότι αν γκρεμιστεί η Αγια-Σωτήρα, τότε, πότε θα κάνουμε το πανηγύρι; Των Αγίων Πάντων;;;**

ΠΟΛΙΤΙΣΤΙΚΟΣ ΣΥΛΛΟΓΟΣ ΜΑΥΡΟΜΑΤΙΟΥ

www.mavromati.gr/psmnea.htm

Έχουν κιόλας περάσει 4 μήνες από την επανασύσταση του Πολιτιστικού Συλλόγου Μαυροματίου. Σε αυτό το μικρό διάστημα, προς έκπληξη όλων, παρατηρήσαμε την όρεξη και το μεράκι των μελών του, στην προσπάθειά τους να δημιουργήσουν ένα ζωντανό φορέα δράσης με στόχους και ιδανικά. Ενός φορέα που θα αναδείξει την τοπική κοινωνία, θα ενσωματώσει την αξία της δημιουργικότητας σε όλους και θα προσφέρει στους κατοίκους της ευρύτερης περιοχής έναν εναλλακτικό τρόπο ζωής, διαφορετικό από αυτόν που ως τώρα είχαν συνηθίσει.

Σήμερα ο Σύλλογος αριθμεί περισσότερα από 70 μέλη.

Με αφετηρία τη θερμή και ευρύτατη ανταπόκριση που βρήκε από τους κατοίκους της περιοχής, καθώς και την ομολογούμενως αμέριστη και συνεχή στήριξη της τοπικής αυτοδιοίκησης σε επίπεδο Δήμου και Νομαρχίας, ευελπιστούμε ο Σύλλογος να αποτελέσει μια ζωντανή και διαχρονική δύναμη πολιτισμού.

*Στο επόμενο τεύχος
Αποτελεί τιμή για την εφημερίδα
μας, η δημοσίευση του Ολοκαυτώ-
ματος Σκουρτανιώτη από το διηγη-
ματογράφο Γιώργο Πύργαρη.*

Τα Νέα από την Ομογένεια

ΧΑΡΜΑΤΕΙΑ 2008

σελ. 8

Σε αυτούς τους 4 μήνες ο Σύλλογος πραγματοποίησε μια σειρά εκδηλώσεων, τις οποίες σας τις παρουσιάζουμε παρακάτω:

27/4/2008: Την Κυριακή του Πάσχα, ο Πολιτιστικός Σύλλογος Μαυροματίου και ο Πολιτιστικός Σύλλογος Γυναικών “Ογχηστός”, συνδιοργάνωσαν χορευτική εκδήλωση στην κεντρική πλατεία του χωριού.

Στην εκδήλωση συμμετείχαν το χορευτικό τμήμα του Συλλόγου των Γυναικών και ο χορευτικός σύλλογος Θηβών “Τερψιχόρειον”, παρουσιάζοντας παραδοσιακούς χορούς από όλη την Ελλάδα. Η ανταπόκριση των κατοίκων του Μαυροματίου ήταν μεγάλη, παρά τις κακές καιρικές συνθήκες.

Δεν πρέπει να παραλείψουμε την προσφορά του Νικόλαου Αθανασίου, του Γεώργιου Κρεμμύδα και του Χαράλαμπου Βλάχου για την ηχητική κάλυψη της εκδήλωσης, οι οποίοι στηρίζουν την προσπάθεια του συλλόγου κατά καιρούς, με όλα τους τα μέσα.

31/5/2008: Ο Πολιτιστικός Σύλλογος Μαυροματίου υποδέχτηκε τους κατοίκους των Σκούρτων. Περίπου 60 κάτοικοι από τα Σκούρτα, με επικεφαλής τον ιερέα του χωριού, επισκέφτηκαν το Μαυρομάτι για να τελέσουν Τρισάγιο στον Ιερό Ναό της Αγίας Σωτήρας, εις μνήμην του Αθανασίου Σκουρτανιώτη, Αγωνιστή της Επανάστασης που έπεσε μαχόμενος στο Βυζαντινό Ναό του χωριού μας. Λόγο εκφώνησαν ο Πατήρ Νικόλαος και ο εκπρόσωπος του Πολιτιστικού Συλλόγου Κώστας Ευαγ. Μήτρου.

31/5/2008: Το Σάββατο 31 Μαΐου, ο Πολιτιστικός Σύλλογος διοργάνωσε παράσταση “Θεάτρου Σκιών” στην πλατεία του Μαυροματίου. Το “Θέατρο Σκιών” του Παναγιώτη Δεληγιάννη, διασκέδασε τους μικρούς μας φίλους και όχι μόνο. Η προσέλευση του κόσμου ήταν πραγματικά εντυπωσιακή.

συνέχεια στη σελίδα 4

Fashion and the Village

Η στέλη της γυναικείας

σελ. 8

Μπορείτε να στέλνετε άρθρα, σχόλια, παρατηρήσεις, απόψεις, φωτογραφίες στην ηλεκτρονική μας διεύθυνση “ogxistos@yahoo.gr”

Συλλογή ΔΗΜΟΣΙΑΣ ΚΕΝΤΡΙΚΗΣ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗΣ ΛΕΒΑΔΕΙΑΣ

Η συνταξιοδότηση του Μιστικλή Χριστοδούλου

► Στις 10.11.1977 απολύθηκε με τον 9ο βαθμό (σύμφωνα με το ΝΔ 22/75) και αφού συμπλήρωσε το 65ο έτος της ηλικίας του, ο υπάλληλος της κοινότητας Μαυροματίου **Θεμιστοκλής Σωτ. Χριστοδούλου**. Μέσα στο κοινοτικό κατάστημα παρευρέθηκε ο πρόεδρος **Κωνσταντίνος Πέτρου**. Ο κοινοτικός σύμβουλος **Γεώργιος Κ. Κρεμμύδας ή Βόβος** σε μια φορτισμένη συγκινησιακά ατμόσφαιρα πήρε το λόγο και ανέφερε:

"Αγαπητέ κύριε πρόεδρε και αγαπητοί κύριοι συνάδελφοι θα μου επιτρέψετε να σκιαγραφήσω εν ολίγοις την προσωπικότητα του υπαλλήλου ένεκα της αποχωρήσεώς του λόγω ορίου ηλικίας κυρίου Θεμιστοκλή Χριστοδούλου.

Ο Θέμης Σωτ. Χριστοδούλου προσληφθείς κατά το έτος 1951 κατέλαβε την θέση του κλητήρος της κοινότητος κατόπιν προσπαθειών του τότε Κοινοτικού Συμβουλίου.

Απεδέχθη την θέση του κλητήρος αν και κατά την περίοδον ταύτην η αντιμισθία μόλις και μετά βίας ανήρχετο εις το πενιχρόν ποσόν των 300δρχ.

Έκτοτε ο Μιστικλής Χριστοδούλου εισέρχεται πλέον εις τον υπαλληλικόν κλάδον και αρχίζει την μάχην της υπαλληλικής σταδιοδρομίας, ώστε να προσφέρει τις πολύτιμες υπηρεσίες του με αφοσίωσιν και να αγωνίζεται για τα συμφέροντα της κοινότητος.

Πολύτιμος, αγαθός, πράος, σώφρων, με σπάνιες αρετές προσπαθεί με πείσμα να μαγνητίζει τους κατοίκους του Μαυροματίου. Αφοσιωμένος ου μόνον προς

το υπαλληλικόν καθήκον αλλά επί πλέον αφοσιώνεται και προς το οικογενειακό τοιούτον παρά τις αντιξοότητες και τις οικονομικές δυσχέρειες της εποχής εκείνης και κατορθώνει ομού μετά της προσφιλούς συζύγου του να αξιοποιήσει μιαν πολύτιμον αρίστην και χριστήν οικογένειαν δια την οποία πρέπει να υπερφανεύεται.

Πράγματι επί 26 ολόκληρα χρόνια το αγαπητόν μας τέκνον, ο Θεμιστοκλής Χριστοδούλου με το ακαταμάχητο σθένος και την εργατικότητα, ο ακοίμητος φρουρός, ο άνθρωπος θεριό όπως πολλοί τον ονομάζουν, ο άνθρωπος ατμομηχανή που ποτέ του δεν αντέδρασε έναντι των συμπατριωτών του.

Πάντα το ναι επρόφεραν τα χείλη του, το όχι δεν το εγνώριζε, ήτο παντογνώστης. Πολλές φορές κατά την εποχήν εκείνην έκανε και γραμματέας.

Το πρόσωπό του έλαμπε από φιλανθρωπικά αισθήματα, από αγάπη και μεγαλείο, ήτο πάντα αγαπητός και φιλαλήθης, η διαγωγή του καθ' όλην την 26ετίαν υπήρξε άμωγη.

Τώρα όμως η υπαλληλικήν του θητεία έληξε και επειδή αυτήν την στιγμήν ευρίσκεται εδώ και παρακολουθεί την τελευταίαν κοινοτικήν συνεδρίασιν την οποίαν και ημείς οι Κοινοτικοί Σύμβουλοι και οι συνάδελφοι του παρακολουθούμε την αγωνίαν του, αλλά και συ αγαπητέ Θέμη παρακολουθής με αγωνία με πάλλουσα την καρδίαν και με τρέμουσα χείραν κρατώντας ανά χείρας τον γραφικόν σου κάλαμον και μολυβδίδα.

Μετ' ολίγον αγαπητέ Θεμιστοκλή θα εγκαταλήψης υπερήφανος το έδρανον και το κοσμικόν σου γραφειάκι σου που επί 26ετίαν διατήρησες.

Εις το πρόσωπό σου είναι ζωγραφισμένη η αγωνία της αποχωρήσεως και θολά τα μάτια σου ρέουν δάκρυα χαράς στο ρυτιδωμένο πρόσωπο.

Τερμάτισες λοιπόν ευδοκίμως την υπαλληλικήν σου σταδιοδρομίαν διότι ήσουν αδάμαστος και ασυνγώνιστος.

Τώρα πλέον θα εισέλθης στο κλάδον τον συνταξιοδοτικόν και σε παρακαλούμε να είσαι θριαμβευτής και στα πολιτικά σου καθήκοντα" (sic).

Ο Βασίλης ο Γραμματέας

Μία ευγενής μορφή, που από τα πρώτα της βήματα κέρδισε τη συμπάθεια και το σεβασμό των Μαυροματιών κατέχοντας τη θέση του Β΄ Γραμματέα της κοινότητας (την Α΄ είχε ο γνωστός μας συμπαθής Μίμης Π. Κόλλιας) αποτυπώθηκε στο πρόσωπο του **Βασίλειου Θεοδ. Κατσιμίχα**.

Η συνεισφορά του στην εξυπηρέτηση των δημοτών και ετεροδημοτών τον καθιέρωσε γρήγορα στη συνείδηση του χωριού, πράγμα που εκφράστηκε με τη ρητή «αναγόρευση» του σε **«Βασίλης ο Γραμματέας»**.

Ο Βασίλης ο Γραμματέας που ήταν μια χαρακτηριστική φυσιογνωμία της εποχής, λάτρης της μάθησης, υπερασπιστής της φιλανθρωπίας, ένας άνθρωπος κοινωνικός και με ήθος, μια προσωπικότητα ισχυρή, διαπρεπής και γαλουχημένη με συναισθήματα δικαιοσύνης και αλτρουισμού, άφησε ανεξίτηλα τα σημάδια του στο δημοσιοϋπαλληλικό θώκο του χωριού.

Ως οπαδός της κλασσικής πολιτισμικής ανάπτυξης του τόπου του, στάθηκε αρωγός και υποστηρικτής κάθε προσπάθειας προς την εξέλιξη και την πρόοδο του χωριού.

Ο Βασίλης ο Γραμματέας κέρδισε με την προσωπι-

κότητά του το δικαίωμα της δημόσιας αναγνώρισης πολύ καιρό πριν το θάνατό του. Αυτό ήταν μία κατάκτηση και μία σπάνια επιτυχία, που πολλοί τη ζήτησαν διότι ποτέ τους δεν την απέκτησαν. Ο πρόωρος θάνατός του αιφνίδιασε τους πάντες και σκόρπισε ρίγη συγκίνησης και θλίψης παντού. Μια υγιής προσωπικότητα αποστέρησε από το Μαυρομάτι τις κοινωφελείς του υπηρεσίες.

Μια αγαπημένη ύπαρξη του χωριού μας έσβησε, αφήνοντας πίσω, το γιο του Άκη, τη γυναίκα του Παρασκευή, σπάνιο κοινοτικό έργο και τη γλυκιά ανάμνηση μιας ιδιαίτερης φιγούρας γαλουχημένης με το σεβασμό για τους συνανθρώπους του, κάτι που τόσο λείπει στη ζωή μας σήμερα. Τον αντικατέστησε στη θέση του γραμματέα της κοινότητας η αγαπητή μας Φιλιά Καλογήρου.

Μέσα στα αρχεία της κοινότητας βρήκαμε ένα αρχείο σχετικό με το κ. Βασίλη, που σε καμία περίπτωση ασφαλώς δε μπορεί να αποτυπώσει την οδύνη του χαμού του, ή να εκφράσει το μέγεθος του ανδρός αυτού. Ο γράφοντας στοχεύει άλλωστε στην υπενθύμιση του ονόματος του εκλιπόντος και όχι στη συγγραφή της βιογραφίας του.

Στις 16 Δεκεμβρίου 1995 ο πρόεδρος της κοινότη-

τας Ιωάννης Χαρ. Σολωμός, ο αντιπρόεδρος Ιωάννης Π. Πελώνης, τα μέλη της Συμπολίτευσης του Κοινοτικού Συμβουλίου Λεωνίδα Αθ. Πελώνης, Γεώργιος Κ. Κρεμμύδας, Αθανάσιος Π. Κατσιμίχας, και Δημήτριος Λου. Κοσμάς, τα μέλη της Αντιπολίτευσης Δημήτριος Φ. Μανάρας, Ντίνος Β. Μήτρου και Οδυσσέας Σωτ. Καρβούνης, αποφάσισαν ομόφωνα ότι:

«ύστερα από τον αιφνίδιο θάνατο του Βασιλείου Κατσιμίχα, που διετέλεσε επί 30 συναπτά έτη ως γραμματέας της κοινότητας και προσέφερε τις πολύτιμες υπηρεσίες του για το καλό και την πρόοδο του τόπου μέχρι και την τελευταία μέρα της ζωής του, εν μέσω βαθυτάτης θλίψεως και οδύνης αποφαίνεται με ψήφισμά του: - να αργήσουν οι υπηρεσίες της κοινότητας κατά την ημέρα της κηδείας, - να στηθεί μεσίστια η σημαία, - να παρακολουθήσει την κηδεία ολόκληρο το Κοινοτικό Συμβούλιο, - να γίνει η κηδεία του κοινοτική δαπάνη, - να κατατεθεί στεφάνι στη σωρό του, - να δημοσιευτεί το παρόν ψήφισμα στον επαρχιακό τύπο, - να παραστεί φιλαρμονική στην κηδεία του».

I.NT.M

Λεοντάρι Βοιωτίας

Ο τόπος και ο πληθυσμός : Το χωριό μας Λεοντάρι Θηβών δεσπόζει λόφου, στους ανατολικούς πρόποδες του Ελικώνα και απέναντι του Κιθαιρώνα. Χωρίζεται με τις ιστορικές Θεσπιές, τις οποίες έχει στα δυτικά του με μια μικρή κοιλάδα, απέχει δε από την Θήβα που βρίσκεται προς τα ανατολικά του περίπου 15 χιλ. και από τα Βάγια που βρίσκονται προς το βορρά του μόλις 2 χιλ. Η έκταση του είναι περίπου 16τ.χ. από τα οποία καλλιεργήσιμη γη είναι τα 11τ.χ. και βοσκότοποι τα 3τ.χιλ. Το υψόμετρο του είναι περίπου 380 μέτρα. Το κλίμα είναι εύκρατο και υγιεινό με κύριο χαρακτηριστικό τους πολλούς αέρηδες γι' αυτό είναι και πολύ ξηρό. Ο πληθυσμός του το **1851** ήταν **266 κάτοικοι** (οικογένειες 58) ενώ την ίδια χρονιά το **Αρχοντίκι** αναφέρεται ξεχωριστά με **23 κατοίκους** (οικογ. 9). Το **1928** είχε **961** κατοίκους, το **1936** είχε **1200** (οικογ. 185), ενώ το **1940** είχε νόμιμο πληθυσμό 1153 και πραγματικό **982** κατοίκους. Το **1951** είχε νόμιμο πληθυσμό 1116 και πραγματικό **1019** κ. Το **1961** είχε νόμιμο πληθυσμό 1292 πραγματικό **1116** κατοίκους. Το **1971** είχε νόμιμο πληθυσμό 1233 και πραγματικό **1002**, ενώ το **1981** είχε νόμιμο πληθυσμό 1362 πραγματικό **1016** κατοίκους. Στην απογραφή του **1991** βρέθηκαν 1587 «νόμιμοι» κάτοικοι και μόνιμοι μόλις **850**. Τέλος, στην απογραφή του **2001** είχε νόμιμο πληθυσμό 1036 και πραγματικό περίπου τους **700** κατοίκους.

Η ονομασία Κασκαβέλι : Το χωριό μας εδώ και πολλούς αιώνες στέκει αγέρωχο σαν πραγματικό λιοντάρι, πάνω σε λόφο που βρίσκεται βόρεια του ποταμού **Καναβάρι** ή

Θέσπι, στις όχθες του οποίου βρίσκονταν οι αρχαίες Θεσπιές και σε απόσταση μόλις 1100 μέτρων από εκείνο. Ο πρώτος οικισμός που ξέρουμε ότι βρίσκεται στο λόφο, χρονολογείται στα τέλη του 15ου αιώνα με αρχές 16ου, με το όνομα Zogra Kobil (Ζόγρα Κομπίλ) και με αριθμό οικογενειών περίπου τις 30. Την ίδια εποχή υπάρχει και ο οικισμός Zogra Martin που ταυτίζεται με το χωριό Ζαγαράς και μετέπειτα Ευαγγελίστρια. Δηλαδή το πρόσρημο Zogra σημαίνει τον τόπο που είναι ο Ζαγαράς (γνωστή σε όλους μας κορυφή του βουνού Ελικώνα) και το Kobil πιθανόν το όνομα του φύλαρχου της περιοχής. Αποτελείται κυρίως από Αρβανίτες, προερχόμενους από την Θεσσαλία και την Ήπειρο, Χριστιανούς του Ορθόδοξου δόγματος, οι οποίοι εγκαθίστανται στην ευρύτερη περιοχή της Θήβας από το 1393 μ.Χ. με πρωτοβουλία του επιδέξιου φλωρεντινού τραπεζίτη και τυχοδιώκτη Nerio I Acciaiuoli (Νέριο Ατζαγιόλι) που κυριαρχούσε στην περιοχή. Ο φλωρεντινός τραπεζικός οίκος των Ατζαγιόλι, με το άφθονο χρήμα που διέθετε και υπό την καθοδήγηση του Νέριο την άνοιξη του 1379 μ.Χ. καταλαμβάνει την Θήβα και διαχειρίζεται έκτοτε του πόρους της περιοχής μας επωφελεία τους έως την τουρκοκρατία. Επίσης την ίδια εποχή επιβεβαιώνεται η ύπαρξη του οικισμού Archontitsa Bala (**Αρχοντίτσα Μπάλα**) σε υψόμετρο 200 μέτρα και με περίπου 30 οικογένειες, αποτελούμενου κυρίως από Αρβανίτες, που συναντάται αργότερα με το όνομα Αρχοντίκι. Είναι το γνωστό σε όλους μας Αρχοντίκι που κατοικήθηκε μέχρι και την δεκαετία του '50. Οι κάτοικοι του σιγά-σιγά εγκαταστάθηκαν όλοι στο χωριό μας. Με το πέρασμα του χρόνου **το Κομπίλι έγινε Κοσκομπίλι και μετά Κασκαβέλι**.

Για την πρώτη ονομασία του χωριού μας σε Κασκαβέλι υπάρχουν δύο ακόμη εκδοχές. Οι δύο παρακάτω εκδοχές

είναι η προφορική παράδοση του χωριού μας, που μεταφερόταν από γενιά σε γενιά και μετέδωσε και σε εμένα ο δάσκαλός μου κ. Γεώργιος Παύλου.

Σύμφωνα με την πρώτη εκδοχή, κατά την Τουρκοκρατία, κάποιος Τούρκος διοικητής ονομαζόταν **Βελής**. Δύο αδελφοί του χωριού μας, καλοί σκοπευτές, λόγω της σκληρότητάς τους επιχείρησαν να τον σκοτώσουν. Σε ενέδρα που του έστησαν, τον πυροβόλησαν ανεπιτυχώς στην κάσκα (καπέλο) του. Η φρουρά του Βελλή δολοφόνησε τον έναν επί τόπου, ο άλλος δε διέφυγε και αργότερα μετοίκησε στην Εύβοια όπου μέχρι και σήμερα οι απόγονοι τους ονομάζονται Κασκαβελιώτες. Από τότε το χωριό μας ονομάζεται Κασκαβέλι δηλ. **κάσκα + Βελλής = Κασκαβέλι**.

Η δεύτερη εκδοχή που είναι και η πιθανότερα, είναι ότι η λέξη Κασκαβέλι, είναι λείψανο της φραγκικής δεσποτείας και παραφθορά της λέξεως **κασκαβάλλι** (ιταλικά cacio cavallo), που σημαίνει σκληρό τυρί (κεφαλοτύρι), που παρασκευαζόταν στην περιοχή μας από μείγμα πρόβειου και αγελαδινού γάλακτος. Την ύπαρξη στην περιοχή μας πολλών προβάτων αποδεικνύει και η λέξη **προβίγκα** (όπως λέγεται κάποιος τόπος του χωριού μας) που σημαίνει χώρος συγκέντρωσης προβάτων, καθώς και οι πολλοί βοσκότοποι της περιοχής μας. Αξίζει να σημειώσουμε ότι σήμερα σε τρεις περιοχές της Ελλάδας, Σαμοθράκη, Αχαΐα και Εύβοια, παρασκευάζεται τυρί με την ονομασία **κασκαβέλι**. Ακόμη στην Λέσβο το καλαθάκι όπου μπαίνει το λαδοτύρι λέγεται **κασκαβάλ**, στη δε Ρουμανία το ονομαστότερο τυρί είναι η **κασκαβέλα**, μάλιστα δε, γίνεται και η Γιορτή της **κασκαβέλας**.

ΓΡΑΦΕΙ Ο ΝΙΚΟΣ ΔΗΜΗΤΡΙΟΥ

Κατάλληλα Ερωτήματα του Περικλή Ι.Κρεμμύδα

Πέρυσι ταξίδεψα ως τη Βιέννη για λίγες μέρες και θαύμασα όλα εκείνα τα γνωστά που θαυμάζουν όλοι όσοι πηγαίνουν σε μια ξένη χώρα, σε μια ξένη πόλη. Ένα από τα πιο διάσημα αξιοθέατα της Βιέννης είναι η όπερα που βρίσκεται στο κέντρο της πόλης. Οι 9 μούσες δεσπάζουν στα ανάγλυφα αυτής της διάσημης όπερας, αλλά πόσοι από τους χιλιάδες επισκέπτες γνωρίζουν που ζούσαν οι Μούσες εκείνες, σε ποια κοιλάδα, σε ποια ο κοικίδα του χάρτη και πόσοι από αυτούς ήταν πρόθυμοι να μάθουν περισσότερα;

Είναι ένα ερώτημα ικανό να δημιουργήσει αξία, ευημερία, ανάπτυξη; Ίσως είναι πιθανό αν χρησιμοποιηθεί και τοποθετηθεί με το σωστό τρόπο, αν σχεδιασθεί με την κατάλληλη στρατηγική.

Η αξιοποίηση των υπαρχόντων χώρων και υλικών αγαθών θα πρέπει να είναι η πρώτη βάση για να αρχίσει μια δημιουργική ανασυγκρότηση. Ο ρόλος της

εκάστοτε αρχής θα πρέπει να είναι η εξοικονόμηση των καλύτερων δυνατών ωφελειών με το λιγότερο δυνατό κόστος, η αναζήτηση πληροφοριών για νέες προοπτικές, για την εφαρμογή προγραμμάτων οι μελλοντικές μεταβολές και εξελίξεις των έργων στην περιοχή και η δημιουργία μιας συζήτησης για την ευρύτερη συνοχή με όμορους δήμους. Η αύξηση της εγκληματικότητας η επιδείνωση του κοινωνικού αποκλεισμού, η αύξηση της ανεργίας, η μείωση του εισοδήματος, η μεγάλη φυγή της νεολαίας προς τα αστικά κέντρα, θα πρέπει να βρουν αναχώματα. Τα χρονικά περιθώρια έχουν στενέψει και η τοπική αυτοδιοίκηση θα πρέπει να αναλάβει τη δική της αυτόνομη δράση, να δημιουργήσει νέες αξίες. νέες αναπτυξιακές πολιτικές, να δρομολογήσει μακροχρόνιες προοπτικές που δεν θα αλλάζουν κάθε φορά που θα εναλλάσσεται η εξουσία.

Η δημιουργία του νέου κτιρίου για να στεγασθούν υπηρεσίες του δήμου Θε-

σπιών θα κοστίσει μακροπρόθεσμα αρκετά χρήματα για τους δημότες. Ταυτόχρονα κατασκευάζεται και το νέο γήπεδο -αφού καταργείται το προηγούμενο- στη μέση του Ελαφόκαμπου. Επίσης στα δημοτικά διαμερίσματα του δήμου υπάρχουν αίθουσες κενές πολλών τετραγωνικών που θα παραμείνουν αναξιοποίητες. Εκτός από το νέο δημοτικό γήπεδο υπάρχουν και άλλα που θα καταργηθούν και η υποδομή τους θα απαξιωθεί. Ποια είναι τα οφέλη για το κοινωνικό σύνολο μέσα από αυτόν τον καταιγισμό των ανακατατάξεων. Ο δήμος Θήρας διαθέτει πολύ λιγότερες σε τετραγωνικά εγκαταστάσεις από αυτές που έχει στη διάθεσή του ο δήμος Θεσπιών και το χειμώνα φιλοξενεί πάνω από 8000 κατοίκους.

Γιατί μένουν αναξιοποίητοι οι χώροι; Ακόμη και οι επιχειρηματίες εξατλούν όλες τις δυνατότητες που έχουν στη διάθεσή τους και μετά προχωρούν ύστερα από μετρήσεις στην ανανέωση του εξοπλι-

σμού τους. Στην τοπική αυτοδιοίκηση μπορεί να γίνει ένας ειλικρινής διάλογος, να τεθούν προτεραιότητες, να αναγνωρισθούν τα λάθη, να αναζητηθούν τα κατάλληλα εργαλεία και να χρησιμοποιηθούν οι σωστές μέθοδοι για την κοινωνική ευημερία, γιατί αυτός είναι ο σκοπός ύπαρξής της.

Για να εξάγουμε πολύτιμα συμπεράσματα θα πρέπει να θέσουμε και ουσιαστικά ερωτήματα, ταυτόχρονα θα πρέπει να μάθουμε να είμαστε ειλικρινείς για όλες τις πράξεις μας, τουλάχιστον όσον αφορά τον τόπο μας. Γιατί είμαστε πολύ λίγοι και γνωρίζομαστε μεταξύ μας, καθώς και πολύ πολύτιμοι ο ένας για τον άλλον και ας μην το έχουμε κατανοήσει ακόμη.

Η Βοιωτία στην Αρχαιότητα, η απαρχή της γράφει η Βενετία Κατσιφή

(Συνέχεια από το προηγούμενο τεύχος)

Οι Αθαμάνες, οι Βοιωτοί και οι Θεσσαλοί φαίνεται να συγκατοικούν και να συμβιώνουν ομαλά στη Θεσσαλία από το 1900 π.Χ.

Αριστερά τους κατοικούσαν τα δυτικά φύλα της Ηπείρου και δεξιά τους, ανατολικά δηλαδή όπως κοιτάμε το χάρτη, κατοικούσαν τα Αιολικά φύλα.

Στο ενδιάμεσο ακριβώς στεκόταν και η γλώσσα καθώς είναι ένα ζευγάριωμα στοιχείων της δυτικής με την ανατολική διάλεκτο.

Ο Εκαταίος και ο Στράβων έχουν χαρακτηρίσει τους Αθαμάνες ως βαρβάρους, αλλά είναι βέβαιο ότι οι ίδιοι είχαν ελληνική συνείδηση και κατέτασσαν τους εαυτούς τους στα ελληνικά φύλα.

Ανάμεσα στο 205 και 201 π.Χ οι βασιλείς των Αθαμάνων, Θεόδωρος και Αμύναδρος, έστειλαν μια επιστολή προς τους Τηϊούς όπου υπάρχει το ακόλουθο απόσπασμα: «...και τούτο πράσσομεν και δια το προς άπαντας μεν τους Έλληνας οικείως έχοντες τυγχάνειν, υπαρχούσης ημίν συγγενείας προς αυτόν τον αρχηγόν της κοινής προσηγορίας των Ελλήνων...».

Μια άλλη απόδειξη ότι οι Αθαμάνες ανήκαν στα ελληνικά φύλα είναι τα τοπωνύμια τους που είναι ελληνικά και επτά από τα οχτώ γνωστά ανθρωπωνύμια.

Τη χώρα της Αθαμανίας διέσχισε ο

ποταμός Ίναχος. Από παλαιότερα, πρωτοαχαικό στρώμα που κατοικούσε εκεί πήρε τη λατρεία της Ινάχους, δηλαδή της κόρης του Ίναχου. Αυτή την Ιναχώ την έκαναν σύζυγο του δικού τους θεού του Αθάμαντα.

Η Ιναχώ έγινε περισσότερο γνωστή με το συντομευμένο όνομα Ινώ.

Ο Αθάμαντας και η Ινώ εμφανίζονται σε μύθους στην Αχαΐα, την Φθιώτιδα και από φιλολογικές πηγές στην κοιλάδα του Σπερχειού, πολύ πριν το 1600 π.Χ.

Αυτό σημαίνει ότι οι Αθαμάνες δεν έμειναν για πολύ στη Θεσσαλία, αλλά προωθήθηκαν σύντομα προς τη νότια Φθιώτιδα και τη Βοιωτία.

Έτσι στη Βοιωτία και ειδικότερα στην περιοχή του Ορχομενού ολοκληρώνεται ο μυθικός κύκλος της Ινούς και του Αθάμαντα, θα δούμε στη συνέχεια.

Το άλλο συγγενικό φύλο, οι Βοιωτοί, σύμφωνα με τους γλωσσολόγους, κατάγεται από το Βόιο, ορεινό όγκο της βόρειας Πίνδου, όπως δηλώνει το επίθημα -το- (Βοιωτό-ς).

Αργότερα τους βρίσκουμε να συγκατοικούν στη Θεσσαλία με τους Αθαμάνες και τους Θεσσαλούς. Τα ιστορικά στοιχεία για τις μετακινήσεις τους είναι ελλιπή, αλλά πάλι μέσα από πορίσματα των γλωσσολόγων γνωρίζουμε ότι και οι Βοιωτοί μετακινήθηκαν νοτιότερα και κατέληξαν στη σημερινή γνωστή Βοιωτία.

Οι μετακινήσεις των φύλων νοτιότερα συνήθως αποδίδεται από τους ιστορικούς στην εύρεση και την εκμετάλλευση καλύτερης γης, στη συλλογική όμως μνήμη παραμένουν και δίνουν τις εξηγήσεις τους οι μύθοι και οι παραδόσεις. Η Βοιωτία λοιπόν και περισσότερο η περιοχή γύρω από τον Ορχομενό ήταν γη καρπερή, φιλόξενη και πλούσια.

Πολλά ελληνικά φύλα θα τη ζήλευαν και καθόλου δε θα δίσταζαν να πολεμήσουν μεταξύ τους για την κατάκτησή της. Ο Αθάμαντας είχε παντρευτεί τη Νεφέλη και έκανε μαζί της δυο παιδιά, το Φοῖξο και την Έλλη.

Γρήγορα όμως την εγκατέλειψε και παντρεύτηκε την Ινώ, κόρη του Κάδμου και αδερφή της Σεμέλης που παντρεύτηκε το Δία και γέννησε το Διόνυσο.

Ύστερα από τον πρόωγο θάνατο της Σεμέλης η Ινώ ανέλαβε με στοργή την ανατροφή του Διονύσου.

Ο Αθάμαντας και η Ινώ απέκτησαν δυο παιδιά τον Λέαρχο και τον Μελικέρτη.

Η Έρρα όμως, πικραμένη από την απιστία του Δία με τη Σεμέλη, θύμωσε πάρα πολύ και αποφάσισε να εκδικηθεί την Ινώ, τον Αθάμαντα και τα παιδιά τους.

Η Έρρα θόλωσε το μυαλό του Αθάμαντα και αυτός σε μια κρίση του σκότωσε το γιό του, τον Λέαρχο γιατί τον νόμιζε για ελάφι, ενώ η Ινώ με τον άλλο τους γιο τον Μελικέρτη, έπεσαν στη θάλασσα από τα

βράχια της Μεγαρίδας. Εκεί ο Ποσειδώνας και οι Νηρηίδες τους δέχτηκαν με καλοσύνη, τους έκαναν αθάνατους και από τότε η Ινώ ονομάστηκε Λευκοθέα και ο Μελικέρτης Παλαίμων.

Μπορεί όμως την manία του Αθάμαντα να μην την προκάλεσε η Έρρα, αλλά η Νεφέλη, η πρώτη του γυναίκα που ζήλευε πάρα πολύ. Και πιο πολύ για να εκδικηθεί την κακία μητριά Ινώ, που επιβουλεύτηκε τη ζωή των παιδιών της, του Φοῖξου και της Έλλης.

Τέλος, μια άλλη παραλλαγή του μύθου λέει ότι ο Αθάμαντας δεν έχασε ποτέ τα λογικά του, αλλά η δεύτερη γυναίκα του η Ινώ, θέλοντας να βγάλει από τη μέση τον Φοῖξο και τη Έλλη, του έστησε παγίδα και αυτός αποφάσισε να τη σκοτώσει. Η Ινώ έπεισε τις γυναίκες της χώρας να ψήσουν τους σπόρους της σποράς και πέτυχε για μια χρονιά η γη να μη δώσει καθόλου καρπό. Δωροδόκησε τους ανθρώπους που στάλθηκαν από το βασιλιά στο Μαντείο των Δελφών να ρωτήσουν για τη συμφορά και αυτοί είπαν ψέματα ότι πρέπει ο Αθάμας να θυσιάσει το Φοῖξο και την Έλλη για να εξευμενιστούν οι θεοί.

Όπως και να' ναι ο μύθος, το αποτέλεσμα είναι το ίδιο. Το βασίλειο του Αθάμαντα καταστράφηκε κι ένας άλλος ήρθε να χαρεί τα πλούτη του Ορχομενού και όλης της Βοιωτίας, οι Μινύες... (συνεχίζεται).

Στο επόμενο τεύχος
Αθλητικός Όμιλος Μαυροματίου
3 χρόνια χωρίς την Ομάδα μας
Ο Βασίλης Βασιλείου ή Κολιός
αναλύει το πρόβλημα

ΟΓΧΗΣΤΟΣ

Περιοδική Ανεξάρτητη Έκδοση Ποικίλης Ύλης
Τεύχος 3ο, Ιούλιος 2008, Διανέμεται Δωρεάν
ΙΔΡΥΤΗΣ - ΕΚΔΟΤΗΣ :

Ιωάννης Κ. Μήτρου

Ερυθραίας 49, Πολύγωνο-Αθήνα, 11363,
τηλ. 6948 525362, 210 8152542

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ ΣΥΝΤΑΞΗΣ :

Ιωάννης Βίκτ. Πόκας

ΕΠΙΜΕΛΕΙΑ ΥΛΗΣ :

Παναγιώτα Μιχ. Καλογήρου

ΣΥΜΒΟΥΛΟΣ ΕΚΔΟΣΗΣ :

Νικόλαος Ι. Δημητρίου

ΥΠΕΥΘΥΝΟΣ ΤΥΠΟΓΡΑΦΕΙΟΥ:

Γεώργιος Ζόρζος

Μεσολογγίου 10, Αθήνα,
τηλ. 210 3302500

Τα ενυπόγραφα άρθρα δεν εκφράζουν κατ' ανάγκη
τη θέση της εφημερίδας.

Αδιαφορία για το Μεροκάματο και τη ζωή των Επαγγελματιών Μανάβηδων του Δήμου

Ο σεβασμός των επαγγελματιών όλων των κατηγοριών από την πλευρά της τοπικής αυτοδιοίκησης αποτελεί ύψιστη υποχρέωση. Ο Δήμαρχος Θίσβης κ. Κοβάνης απαγόρευσε στην επικράτεια του δήμου του να προσέρχονται Λαϊκατζήδες (μανάβηδες) και πλανόδιοι μικροπωλητές από άλλες περιφέρειες, για να προστατέψει έτσι το μεροκάματο των εντόπιων μανάβηδων του δήμου του. Ουσιαστικά με την απόφασή του αυτή (και όλου του Δ.Σ φυσικά) αναγνώρισε το επί σειρά ετών κοινωφελές έργο των ντόπιων πωλητών, οι οποίοι είχαν και έχουν τη μαναβική κύριο επάγγελμα βιοπορισμού. Κατανόησε επιπλέον ότι πολλοί πλανόδιοι συμπληρώνουν το εισόδημά τους με τις πωλήσεις ειδών μαναβικής και δε ζουν αποκλειστικά από εκείνες· οπότε θεώρησε ότι χρειαζόταν να προστατευτούν οι ντόπιοι επαγγελματίες.

Το παράδειγμα του κ. Κοβάνη πρέπει και είναι υποχρεωμένοι από το σχετικό κώδικα Τ.Α να ακολουθήσουν και οι τοπικοί άρχοντες του Δήμου Θεσπιέων, ώστε να αναγεννήσουν έτσι την εξαφανισμένη “Λαϊκή Αγορά”. Οι λησμονημένοι επαγγελματίες μανάβηδες του δήμου μας, που διαθέτουν και σχετική άδεια (είναι γνωστή σε εμάς η περίπτωση του Δημητρίου Γ. Κώνστα ή Μίμη Μπλάτσα κοινώς, αλλά φυσικά θα υπάρχουν και άλλοι από τα γειτονικά χωριά), πρέπει να υποστηριχθούν, **διότι τα προϊόντα τους :**

α) είναι πιο φρέσκα και πιστοποιημένα,
β) είναι πιο φθηνά σε σχέση με κείνα των πλανόδιων μικροπωλητών,
γ) διανέμονται με βάση τους τυποποιημένους κανόνες εμπορίου,
δ) κατά την πώλησή τους τηρούνται οι εγκεκριμένοι υγειονομικοί κανόνες, χωρίς να μένουν εκτεθειμένα στον ήλιο, κτλ.,
ε) βρίσκονται στα χέρια επαγγελματιών, που διαθέτουν την απαραίτητη εμπειρία και τεχνογνωσία για τη συντήρησή τους.

Είναι χρέος όλων των πολιτών του δήμου μας, να σέβονται και να υπερασπίζονται την εργασία και το εισόδημα των συντοπιτών τους επαγγελματιών μανάβηδων.Κάποτε οι πολίτες μπορεί να χρειαστούν υποστήριξη και για τη δική τους εργασία. Θα έχουν τότε ένα καλό επιχείρημα για να αναζητήσουν αλληλοϋποστήριξη.

Μεταρρύθμιση στην Τοπική Αυτοδιοίκηση

Εδώ και αρκετό καιρό, από τα μέσα ενημέρωσης και από τους θεσμικούς φορείς της κεντρικής εξουσίας - και της τοπικής Αυτοδιοίκησης- έχει αρχίσει ένας διάλογος για τη νέα μεταρρύθμιση στη Τοπική Αυτοδιοίκηση.

Είναι νομίζω η ώρα να επεκταθεί η συζήτηση αυτή και μέσω της εφημερίδας, ώστε με αυτόν τον τρόπο εκτεθούν οι σκέψεις και οι προβληματισμοί τόσο των φορέων της Τ.Α όσο και των ανθρώπων που

εμπλέκονται με τον έναν ή τον άλλον τρόπο στα κοινά, αλλά και όσο το δυνατόν περισσότερων ανθρώπων, έτσι ώστε να γνωστοποιηθούν και εν τέλει να αποκρυσταλλωθούν όλες οι απόψεις.

Στη πρόσφατη γενική συνέλευση της Τ.Ε.Δ.Κ. (τοπικής ένωσης δήμων και κοινοτήτων) της 17ης Ιουνίου 2008 με μοναδικό

θέμα τη νέα μεταρρύθμιση, εκτός από την αμνηχανία, που είναι αποτέλεσμα της αβεβαιότητας, ακούστηκαν όχι και τόσο διαφορετικές απόψεις.

Θα προσπαθήσω να μεταφέρω στους αναγνώστες το γενικό κλίμα των τοποθετήσεων των συνέδρων θεωρώντας το ως μια καλή αρχή για το διάλογο που θα ακολουθήσει (ελπίζω).

Αμφισβητήθηκε κατ' αρχάς η αναγκαιότητα του εγχειρήματος, όταν τέθηκε το ερώτημα για την αξιολόγηση του πρώτου "Καποδίστρια, για το αν δηλαδή ο χρόνος είναι αρκετός να γίνει η σχετική αποτίμηση μιας τέτοιας διοικητικής αναδιάρθρωσης. Υποθέτοντας λοιπόν ότι στο ισοζύγιο μεταξύ θετικών και αρνητικών κρίσεων, υπερεπέρχονται οι θετικές, ποιος ο λόγος ενός νέου "Καποδίστρια"; Δεν αρκεί λόγου χάρη μια σχετική "διόρθωση" των κακώς κειμένων έτσι ώστε να συνεχίσει με την υπάρχουσα μορφή;

Έχοντας ακόμα στη μνήμη την αναστάτωση, την αντίδραση των τοπικών κοινωνιών της προηγούμενης μεταρρύθμισης και χωρίς να έχουν απορροφηθεί οι κραδαμοί αυτοί, τι είναι εκείνο το - επείγον - που υπαγορεύει το καινούργιο;

Για τα περισσότερα προβλήματα που τέθηκαν και δεν μπόρεσαν οι υπάρχοντες Δήμοι να ανταποκριθούν, αυτό, δεν είχε

σχέση με την όποια ανεπάρκεια των υφιστάμενων δομών, αλλά με την ελλιπή χρηματοδότηση και ασυνέπεια των κυβερνήσεων, διαχρονικά.

Υπήρξαν δήμοι οι οποίοι ήταν πρότυπα λειτουργίας και ανταποκρίθηκαν θανάσιμα στις ανάγκες των τοπικών κοινοτικών. Ποιος ο λόγος να τους διαλύσει κανείς προς κάτι αβέβαιο που απλώς παραπέμπει σε κάτι καλό στο μέλλον;

Αν ο σημαντικότερος λόγος είναι η πιο αποτελεσματική απορρόφηση των κοινοτικών κονδυλίων του 4ου Κ.Π.Σ, που θέτει νέα στάνταρ για την υλοποίηση των έργων και προϋποθέτει για αυτό υπηρεσίες και οργάνωση υψηλότερων προδιαγραφών, τότε δεν έχουμε παρά να δημιουργήσουμε τις υπηρεσίες και να φροντίσουμε για την οργάνωση σε διαδημοτικό επίπεδο (τεχνικές, νομικές, οικονομικές) ή ότι άλλο είναι αναγκαίο για πραγματοποίηση των έργων, ανταποκρινόμενοι με αυτόν τον τρόπο στις νέες απαιτήσεις.

Διατυπώθηκαν ακόμα παραπλήσιες απόψεις και αγωνίες, θα έλεγα, για την κατάργηση ουσιαστικά του πιο άμεσου τρόπου λαϊκής συμμετοχής στη διαμόρφωση της πολιτικής και της αμεσότητας της δημοκρατίας.

Τέλος, ας μου επιτραπεί μια προσωπική κρίση. Οι μεταρρυθμίσεις αυτού του εί-

δους που αλλάζουν τη διοικητική δομή της χώρας είναι μείζονος σημασίας, τόσο για τον τρόπο με το οποίο θα διοικηθεί η χώρα, όσο και για την εν γένει πορεία της πατρίδας μας στον τόσο γρήγορα μεταβαλλόμενο παγκοσμιοποιημένο περιβάλλον.

Έτσι, οτιδήποτε τελικά και αν αποφασιστεί για να έχει το καλύτερο δυνατόν αποτέλεσμα δεν θα πρέπει να γίνει ερήμην των κοινωνιών.

Προκύπτει λοιπόν η ανάγκη για έναν ευρύτερο διάλογο για να αποφευχθούν τα λάθη, οι παλινωδίες και η κομματική σπέκουλα που επικράτησαν στον πρώτο "Καποδίστρια".

Υ.Γ. Εδώ θα πρέπει να τονίσω ότι ως παράδειγμα λειτουργίας των «Καποδιστριακών» δήμων ΔΕΝ θα πρέπει να λαμβάνεται ο Δήμος Θεσπιών, γιατί απλώς δεν αποτελεί το μέτρο σύγκρισης.

Αυτό το αναφέρω, έχοντας την εμπειρία των 10 χρόνων, κάνοντας μια σχετικά πρόχειρη αποτίμηση και εξάγοντας τα συμπεράσματα και για την αποτελεσματικότητα του δικού μας Δήμου και για την επάρκεια, διαχρονικά, του πολιτικού προσωπικού που διαχειρίστηκε τα κοινά στο επίμαχο χρονικό διάστημα.

«Νέα Ομοσπονδία Οικιστικών Χάρτη • ΣΥΝΕΝΩΣΗ ΣΕ 350 ΔΗΜΟΥΣ ΚΑΙ 17 ΝΟΜΑΡΧΙΕΣ

Αντώνιος Χρ. Δημητρίου

Ο ποιητής Αντώνιος Χρ. Δημητρίου, ο οποίος χρόνια τώρα υπηρετεί τη Βοιωτία και ειδικότερα την Δυτική Επαρχία Θηβών, παραθέτει τις απόψεις του για το θέμα ανάπτυξης της περιοχής μας, ενώ παράλληλα **προτείνει τη δημιουργία του Δήμου Θεσπιών μέσα στα όρια του παλαιού Κράτους των Θεσπιών.**

“Σε πρόσφατη υψηλόβαθμη πολιτική συνάντηση αποφασίστηκε να υπάρξει, με την πλήρη συναίνεση των δημάρχων και νομαρχών, νέα χωροταξική αναδιάρθρωση της πρωτοβάθμιας και δευτεροβάθμιας Αυτοδιοίκησης μέσα από ένα διάλογο όλων των πλευρών.

Επιβάλλεται να μειωθούν οι Δήμοι από 1034 σε 350 και οι Νομαρχίες από 54 σε 17. Ο «Καποδίστριας 2» όταν θα υλοποιηθεί στη Βοιωτία, θα δημιουργήσει τις συνθήκες ώστε οι Νέοι Δήμοι να έχουν τη δυνατότητα, λόγω μεγέθους, να μπορούν να απορροφήσουν περισσότερα κονδύλια και πόρους και να εκτελέσουν μείζονος σημασίας έργα”.

Συνεχίζοντας ο κ. Δημητρίου λέει: “Φρονούμε ότι είναι καιρός οι Οργανισμοί Τοπικής Αυτοδιοίκησης να γίνουν πιο λειτουργικοί, χρήσιμοι και αποτελεσματικοί για τους πολίτες και ταυτόχρονα να μπορούν να επιτελούν κεντροβαρικά ουσιαστικό ρόλο στην ανάπτυξη της περιοχής που εντάσσονται και ανήκουν. Ο Δήμος των Θεσπιών (Ερημόκα-

στρο, Μαυρομάτι, Λεοντάρι, Άσκη, Νεοχώρι) με έδρα τις Θεσπιές μπορεί να δημιουργήσει και πάλι το παλιό βασίλειο των Θεσπιών, το παλιό κράτος των Θεσπιών με τη σπουδαία πολιτιστική, πολιτική, οικονομική ανάπτυξη.

Επομένως οι Δήμος Θίσβης, Δήμος Πλαταιών εν μέρει (Λεύκτρα, Καπαρέλι, Λειβαδόστρα, Μελισσοχώρι), Δήμος Βαγίων (ανήκαν παλιά στις Θεσπιές) και Δήμος Αλιάρτου δίνουν μια πληθυσμιακή, πολιτική, οικονομική, κεντροβαρική οντότητα για το καλό των ιδίων και της χώρας. Μην προβληθεί από όλες τις μεριές ότι καλό είναι να γίνει έδρα το μέρος των. Η κεντροβαρική έδρα και στα νεότερα χρόνια αποτέλεσε λόγον προόδου και ανάπτυξης.

Το Ώστεν, μια μικρή πόλη του Τέξας των ΗΠΑ, είναι η πρωτεύουσα, ενώ υπάρχουν τεράστιες πόλεις όπως το Ντάλας, Σαν Αντώνιο, Χιούστον. Εάν ο Δήμος Αλιάρτου έχει προγραμματισθεί αλλιώς, τότε οι τέσσαρες Δήμοι Θεσπιών, Πλαταιών, Θίσβης, Βαγίων θα μπορούν να αποτελέσουν μια σοβαρή οντότητα. Ο χώρος της ευρύτερης περιοχής των Θεσπιών με Κιθαιρώνα, Ασωπό, Ελικώνα, Θέσπιο, Περμησό, Κοιλάδα των Μουσών, Ιπποκρήνης, Θεάτρου Θεσπιών, Θίσβη, αποτελεί ένα αρχαιολογικό πάρκο

αφάνταστης σπουδαιότητας. Οι παραλίες Χορσιές (Σαράντι), Βαθύ, Άγιος Ιωάννης, Άγιος Νικόλαος, Αλυκή, Λιβαδόστρα, Καλάμι, Άγιος Βασίλειος είναι πεντακάθαρες και κατά μέσον όρο 100 χιλ. απόσταση από την Αθήνα. Η αξιοποίηση της ΒΙΠΕ Θίσβης με το λιμάνι του Βαθέως - Η νέα αμαξινή οδός Καναβαρίου - Χωστίων - Η μελετημένη σιδηροδρομική γραμμή .Αποτελούν στόχο για μια αξιοποίηση των Αρχαιολογικών χώρων και ανάπτυξης γενικότερα”.

Τελειώνοντας ο ποιητής κ. Δημητρίου λέει, πως η ανάπτυξη στην οποία αναφέρεται δε θα αγνοήσει σε καμία περίπτωση τα οικονομικά δρώμενα της ενδοχώρας. Δε θα λησμονήσει το παραγωγικό κομμάτι του πληθυσμού, αφού θα προσυπογράψει ένα Κοινωνικό Συμβόλαιο για την εργασία, την κινητική αποκατάσταση, την υλική και πνευματική άνοδο.

συνέχεια από την 1η σελίδα...

ΠΟΛΙΤΙΣΤΙΚΟΣ ΣΥΝΛΟΓΟΣ ΜΑΥΡΟΜΑΤΙΟΥ

5/7/2008: Ο Πολιτιστικός Σύλλογος Μαυροματίου διοργάνωσε τη θεατρική παράσταση του καλοκαιριού. Η θεατρική ομάδα από το εργαστήρι του "Θεάτρου των Αλλαγών" με την ανιδιοτελή προσφορά της, μας χάρισε μια υπέροχη καλοκαιρινή βραδιά. Το θεατρικό έργο που απολαύσαμε ήταν το "Ρωμαίος και Ιουλιέτα" σε σατυρική διασκευή του Χρύσανθου (Μέντη) Μποσταντζόγλου γνωστού ως Μποστ, σε σκηνοθεσία του Βασίλη Κονταξή και μουσική του Γεράσιμου Τριανταφύλλου.

Πλήθος κόσμου παρακολούθησε τη θεατρική παράσταση (βλ. φώτο δεξιά) στο προαύλιο χώρο του Κοινοτικού Καταστήματος. Στην εκδήλωση έδωσαν παρών και πρόσωπα της πολιτικής ζωής της Βοιωτίας όπως ο Ευάγγελος Μπασιάκος, ο Μιχάλης Γιαννάκης και ο Ανδρέας Κουτσούμπας. Επίσης στην εκδήλωση παρευρέθηκε και ο διευθύνων σύμβουλος της ΕΛΑΝΚΟ ΕΛΛΑΣ (χορηγός της εκδήλωσης) **Ιωάννης Κουρνέτας**. Στο τέλος της εκδήλωσης ο Σύλλογος πραγματοποίησε λαχειοφόρο αγορά μοίραζοντας πολλά δώρα στους θεατές.

12/7/2008: Ο Πολιτιστικός Σύλλογος Μαυροματίου και ο Οργανισμός Νεολαίας και Άθλησης του Δήμου Θεσπιών συνδιοργάνωσαν τον 1ο Ποδηλατικό Γύρο. Περισσότεροι από 80 ποδηλάτες όλων των ηλικιών συγκεντρώθηκαν στο προαύλιο χώρο του Κοινοτικού Καταστήματος στο Μαυρομάτι

για την εκκίνηση του ποδηλατικού γύρου. Η διαδρομή του ποδηλατικού γύρου ήταν: Μαυρομάτι (εκκίνηση) - Λεοντάρι - Θεσπιές - Νεοχώρι - Άσκη - Μαυρομάτι (τερματισμός). Στο τέλος απονεμήθηκαν μετάλλια σε όλους τους συμμετέχοντες. Στην εκδήλωση παρευρέθηκαν ο Δήμαρχος Θεσπιών κ. Χρήστος Κουρούνης και η Αντινομάρχης Βοιωτίας κ. Άρια Αγάτσα.

Ο Πολιτιστικός Σύλλογος Μαυροματίου μας υποσχέθηκε και άλλες εκδηλώσεις μέσα στο καλοκαίρι. Η πιο πρόσφατη θα είναι, η διοργάνωση συναυλίας στο Δημοτικό Σχολείο στις 2 Αυγούστου, με τη συμμετοχή έντεχνων και ροκ συγκροτημάτων.

Ευχόμαστε στον Πολιτιστικό Σύλλογο Μαυροματίου καλή συνέχεια στο δύσκολο έργο που έχει αναλάβει.

Ιωάννης Βικ.Πόκας

Γράφει ο Ιωάννης Κυρίκος

ΓΕΝΙΚΟ ΠΟΛΕΟΔΟΜΙΚΟ ΣΧΕΔΙΟ - ΕΠΕΚΤΑΣΗ ΟΙΚΙΣΜΩΝ

Είναι μελέτες που εκπονούνται κατ' εντολή του Νόμου 2508/97 και αφορούν την βιώσιμη ανάπτυξη των πόλεων και των οικισμών της χώρας. Είναι μία ενδιαμέση βαθμίδα σχεδιασμού του χώρου ανάμεσα στα Περιφερειακά Χωροταξικά Πλαίσια, στα Ειδικά Εθνικά Πλαίσια και στις ειδικές χωροταξικές κατευθύνσεις της ευρύτερης περιοχής τους και τον πολεοδομικό σχεδιασμό των οικισμών τους.

Στο πλαίσιο του Νόμου 2508/97 είναι επιβεβλημένη η εκπόνηση ανάλογης μελέτης και στον Καποδιστριακό Δήμο Θεσπιέων ο οποίος καλύπτει έκταση 108.000 στρεμμάτων περίπου, έχει πληθυσμό με την απογραφή του 2001: 5.949 κατοίκους με έδρα τις Θεσπιές και κατανομή ανά Δημοτικά Διαμερίσματα ως εξής: Θεσπιές 1529 κατοίκους, Δ.Δ. Μαυροματίου 1960 κατοίκους, Δ.Δ. Λεονταρίου 1030 κατοίκους, Δ.Δ. Άσκη 994 κατοίκους και Δ.Δ. Νεοχωρίου 436 κατοίκους.

Το Δημοτικό Συμβούλιο του Δήμου Θεσπιέων αποφάσισε, σύμφωνα με την υπ' αριθμόν 114/30-07-2007 ομόφωνη απόφασή του για ένταξη από την Περιφέρεια Στερεάς Ελλάδας του έργου «Μελέτη Σ.Χ.Ο.Ο.Α.Π. (Σχέδιο Χωρικής και Οικιστικής Οργάνωσης Ανοικτής Πόλης)».

Η μελέτη θα αφορά :

1.Την προστασία, ανάδειξη και αναβάθμιση του φυσικού περιβάλλοντος και της πολιτιστικής κληρονομιάς.

2.Τον καθορισμό κριτηρίων οικιστικής ανάπτυξης όσον αφορά τις χρήσεις γης και επέκτασης των υφιστάμενων οικισμών για την καλύτερη εξυπηρέτηση των κατοίκων.

3.Την σωστή διαχείριση της εκτός σχεδίου Δόμησης (Αγροτικές Εγκαταστάσεις / Βιοτεχνικές-Βιομηχανικές εγκαταστάσεις).

Με βάση τα παραπάνω είναι επιτακτική η ανάγκη του Γενικού Πολεοδομικού Σχεδιασμού που θα έχει ως στόχο την ανάπτυξη των πέντε οικισμών του Δήμου, την προβολή

της πολιτιστικής φυσιογνωμίας και του αρχαιολογικού πλούτου, καθώς και την προστασία των φυσικών πόρων.

Ο ολοκληρωμένος πολεοδομικός σχεδιασμός που θα προσβλέπει στην βιώσιμη οικιστική ανάπτυξη του Δήμου Θεσπιέων ως αγροτουριστικού και οικοτουριστικού κέντρου με εξειδίκευση :

α) στον ορεινό τουρισμό αναψυχής, β) στον πολιτισμό και την αναψυχή και γ) στην βιώσιμη ανάπτυξη και διαχείριση των αγροτοκτηνοτροφικών προϊόντων, είναι τα κίνητρα για την οικονομική και πολιτιστική ανάπτυξη του Δήμου Θεσπιέων.

Εφ' όσον ολοκληρωθεί η μελέτη του Γενικού Πολεοδομικού Σχεδίου και συγκεκριμένα η μελέτη Σ.Χ.Ο.Ο.Α.Π. (Σχέδιο Χωρικής και Οικιστικής Οργάνωσης Ανοικτής Πόλης), ανοίγει πλέον ο δρόμος για την επέκταση των ορίων των οικισμών των πέντε Δημοτικών Διαμερισμάτων του Δήμου.

Οι περιοχές αυτές θα πολεοδομηθούν σύμφωνα με το άρθρο 19 του Ν.2508/97, δηλαδή με σύνταξη πολεοδομικής μελέτης και εισφορά σε γη και χρήμα και θα έχει ως στόχο την προσφορά πολεοδομημένης γης για κατοικία προαστιακού χαρακτήρα.

Μέχρι σήμερα οι περιοχές αυτές δομούνται με τους όρους της εκτός σχεδίου δόμησης χωρίς όμως την εφαρμογή του ορίου Αρτιότητας κατά κανόνα των τεσσάρων (4) στρεμμάτων, αλλά της παρέκκλισης των δύο (2) στρεμμάτων και σε ακτίνα πεντακάσια (500) μέτρα από το όριο του οικισμού.

Η επιστήμη

διήγημα από το
Γιώργο Πύργαρη

....συνέχεια απο το 2ο Τεύχος

Ήμαρτον Κύριε! Ένα σωρό σταφύλια κρέμονταν απ' αυτήν!

Για μια στιγμή, νόμισε πως ονειρεύεται κι έτριψε τα μάτια του. Τίποτα όμως. Όταν τα ξανάνοιξε, τα ίδια αντίκρισε. Για λίγα δευτερόλεπτα, έχασε τη μιλιά του. Ανοιγόκλεινε το στόμα μη μπορώντας ν' αρθρώσει λέξη.

“Έεεε...” φώναξε κάποτε.

“Έλα” έκανε αδιάφορα ο Κακάτσης.

“Τιππ κάνεις εκεί;”

“Τρώω!”

“Τιππ τρως;”

“Σταφύλια!”

“Αααπ...ααπ' τη ροδιά ρε βλάμη;”

“Απ' τη ροδιά. Θέλεις;”

Ο Μπελκεμές άπλωσε το χέρι και πήρε τη ρόγα που του έτεινε ο άλλος. Πρώτα τη μύρισε και μετά την έφερε με επιφύλαξη στο στόμα. Ναι, ήταν πραγματικό σταφύλι. Και νοστιμότατο...

Ο Κακάτσης τούδωσε κι άλλη ρόγα μα ο Τάσος δε τη πήρε. Δε πήγαινε τίποτα κάτω.

Άρχισε να φέρνει γυροβολιά τη ροδιά, μα τη κοιτούσε με τέτοιο φόβο, σα νάταν εκείνη

κάποιο ανήμερο θεριό που κοιμόταν και μπορούσε ανά πάσα στιγμή να ξυπνήσει και να τον αρπάξει.

“Καιαι...βγα...βγάζει σταφύλια η ροδιά;” κατόρθωσε να ψελλίσει στο τέλος, μη μπορώντας να πιστέψει στα μάτια του.

Ο άλλος κούνησε, αγκνक्तिσμένος τάχα, τα χέρια.

“Ομπόδο...που να σου εξηγώ εσένα τώρα...”

Ο Μπελκεμές σωριάστηκε αξιολύπητος σε μια καρέκλα.

“Ξήγα ρε...” είπε, σχεδόν παρακαλεστικά.

Ο Κακάτσης, έκοψε ένα τσαμπί, κατέβηκε απ' τη καρέκλα και του τόδωσε. Ο άλλος το πήρε από αμηχανία περισσότερο, μα το βάσταγε σα να βάσταγε από τα αγκάθια σκαντζόχοιρο. Ο Κακάτσης κάθισε σε μια καρέκλα δίπλα και συνέχισε να τσιμπολογάει το δικό του.

“Ένας φίλος μου γεωπόνος...μεγάλο μυαλό!” είπε κι έφτυσε μερικά κουκούτσια “μούδωσε το χειμώνα μια ένεση. Μούπε να τη κάνω της ροδιάς περασμένο Φλεβάρη, για να βγάλει πρώιμα σταφύλια

και μετά ρόδια”

Ο Μπελκεμές, έβγαλε ένα αδιόρατο στεναγμό ανακούφισης. Ένωσε σα να έπιασε επιτέλους, το μίτο της Αριάδνης. Για λίγα δευτερόλεπτα όμως, παρέμεινε ακίνητος. Έμοιαζε να σκέφτεται.

“Σοβαρώς;” είπε στο τέλος, ελαφρά αναθαρρημένος.

“Σοβαρώς!”

Έφαγε μια ρόγα. Οι χυμοί της χύθηκαν στο στόμα του. Ευχαριστήθηκε.

“Ωστε ένεση!”

“Ένεση”

Έκανε μια τελευταία προσπάθεια αμφισβήτησης.

“Και πως δε τάχα πάρει πρέφα εγώ μέχρι τώρα...”

Ο Κακάτσης σα ν' αγρίεψε. Ύψωσε τη φωνή του.

“Ναι! Είσαι και ανοιχτομάτης! Τι πρέφα να πάρεις εσύ ρε Τάσο που κοιμάσαι όρθιος; Αφού είσαι και κουτός! Να, τώρα άμα δεν ερχόμουνα εγώ, θα τάβλεπες;”

“...”

“Θα τάβλεπες;”

Ο Μπελκεμές κούνησε αρνητικά το κεφάλι. Ναι, είχε δίκιο ο Κακάτσης. Τόσο καιρό κρέμονταν απ' τη ροδιά ένα σωρό σταφύλια σα λαμπιόνια χριστουγεννιάτικου δέντρου κι αυτός δεν είχε πάρει χαμπάρι. Μπορεί να ήταν πραγματικά κουτός.

Έπρεπε να το πάει απόφαση πια. Τόσοι και τόσοι του τόλεγαν. Ύπνο τον ανεβάζανε, κουτό το κατεβάζανε.

“Έ, τότε βούλωστο κι άσε με να φάω” είπε ο Κακά-

τσης.

Πέρασε λίγη ώρα. Ο Μπελκεμές άρχισε να τρώει σιγά σιγά το τσαμπί του.

“Ωστε ένεση ε;”

“Ναιαιαι...”

“Νόστιμο πράμα!”

“Πρώτο...”

“Και πρώιμα!”

“Πρώιμα...”

“Ρε κοίτα να δεις τι φτιάχουνε...”

“Και πούσαι ακόμα...”

“Η επιστήμη!”

“Η επιστήμη...”

Συνέχισαν να τρώνε χωρίς να μιλούν.

“Έχουνε κάτι από γέψη ροδιού όμως...” είπε κάποια στιγμή ο Μπελκεμές.

Του Κακάτση τούρθε να πέσει απ' τη καρέκλα, μα κρατήθηκε.

“Λίγο, δε το καταλαβαίνεις” απάντησε προσπαθώντας να μείνει σοβαρός.

“Και δε μου λες, έχεις ακόμα απ' αυτή την ένεση;”

“Ναι, γιατί;”

“Να, έχω μια ροδιά στο σπίτι...”

Ο Κακάτσης έκανε το σκεπτικό.

“Να μου το θυμίσεις το Φλεβάρη, γιατί μούχουνε πει πολλοί.”

Έδειξε τα τσαμπιά που κρέμονταν απ' το δέντρο.

“Θέλεις άλλο;”

“Μετά ρε φούσκωσα...”

Τα μάτια του Μπελκεμέ μισόκλεισαν. Έπιασε να χαζεύει πάλι τα μυρμήγκια που ανεβοκατέβαιναν στο κορμό της ροδιάς' μια εικόνα που όλο

θόλωνε. Αφού είχε φορτώσει τα πάντα στην επιστήμη, τίποτα δεν ήταν παράλογο πια. Στο κάτω κάτω, επιστήμη ήταν αυτή. Ας έκανε ό,τι ήθελε. Μπορεί ναρχόταν ώρα, ναβγαζε αυτιά και στου γαϊδάρου τα καπούλια...

Τα μάτια του, σιγά σιγά, βάρυναν. Σε λίγο ροχάλιζε μακαρίως. Μια μύγα προσγειώθηκε στη μύτη του.

Ο Κακάτσης, περίμενε λίγο κι όταν σιγουρεύτηκε, έβγαλε απ' τη τσέπη ένα σπάγκο και τούδωσε το πόδι στο ποδάρι της καρέκλας.

Έπειτα μάζεψε τα σταφύλια από το δέντρο κι έγινε καπνός.

Το ίδιο απόγευμα, όσοι βρίσκονταν στη πλατεία, προσπαθούσαν να βρουν άκρη από τα μπερδεμένα κι ακατάληπτα λόγια του Μπελκεμέ.

Μόλις είχε ξυπνήσει και πήγε να φύγει, μα η καρέκλα τούπιασε το πόδι και κουτρουβαλιάστηκε μαζί μ' αυτήν, φαρδύς πλατύς στο τσιμέντο.

Έδειχνε μια τη ροδιά, μια το σπίτι του Κακάτση, μια τους σκελετούς δυο σταφυλιών που βρίσκονταν κάτω.

Μονάχα ο υπαίτιος όλων αυτών, που πότιζε αδιάφορος τα λουλούδια, προσπαθούσε να κρατήσει τα γέλια.

Κοίταζε με την άκρη του ματιού του τον Μπελκεμέ κι αναλογιζόταν πόσο ευτυχισμένος πραγματικά ήταν' και χίλια χρόνια νάχε μπροστά του, σε τούτη την απίθανη πλατεία θάθελε να ζήσει...

Ο Ιούδας φλέγεται.

Είχε χρόνια να καεί. Δε χρειάστηκαν συνδρομές και ενθαρρύνσεις φορέων.

Χρειάστηκε η απλή σκέψη ενός μικρού παιδιού, του Κωστόκη Αλεξ. Μαλέση. Καμιά φορά τα παιδιά δεν πνίγονται σε κάποια κουταλιά νερό ώστε να θεωρήσουν την πυρπόληση ενός σκιάχτρου ως την πυρπόληση μιας πόλης. Ίσως σκέφτηκαν ότι πάντα ήταν υπόθεση των μικρών παιδιών το κάψιμο του Ιούδα στο Μαυρομάτι.

Σηκώθηκε ένα πρωί ο πιτσιρικάς λοιπόν, μάζεψε τους συνομήλικούς του στο σχολείο και η απόφαση ήταν ομόφωνη. «θα τον κάψουμε φέτος» είπαν οι Σωτηράκης Κατσιμίχας, Μάρκος Μικρός, Αριστείδης Λάμπρου, Θανασάκης Ι. Σολωμός και Κωστόκης Σωτ. Σολωμός, που αποφάσισαν να αλλάξουν τα ως τότε Πασχαλινά δρώμενα.

Η κρεμάλα στήθηκε ξαφνικά. Εμείς ήμασταν στην εκκλησία. Μόλις την είδαμε καταλάβαμε ότι ήταν αδύνατο ο Ιούδας να γλιτώσει από μια τέτοια γερή κρεμάλα και κυρίως από ένα τέτοιο νεανικό πείσμα. Ο κόσμος αιφνιδιάστηκε και έτρεξε να δει τι συμβαίνει, να μη χάσει το θέαμα. Το πλήθος είδε τους μικρούς να προσπαθούν με σπύρτα να ανάψουν τη φωτιά.

Μάταια. Ο ισχυρός άνεμος δεν άφηνε τα περιθώρια για μια «εύκολη» βραδιά. Οι μικροί άρχισαν να ρίχνουν σωρούς από δυναμιτάκια ώστε να πάρουν φωτιά τα κλίματα που είχαν εμποτιστεί με πετρέλαιο. Ο άνεμος ισχυρότατος, ήθελε να προστατέψει το σκιάχτρο του Ιούδα. Κόντευαν να τελειώσουν τα πυρομαχικά. Απογοητευτήκαμε. Δε θα άναβε μάλλον. Ένα δυναμιτάκι είχε διαφορετική άποψη. Η φωτιά άναψε. Σε λίγο ο Ιούδας κατέπεσε στα κρύα πλακάκια της πλατείας του χωριού. Έγινε ένας σωρός από στάχτες. Γρήγορα ο αγέρας τις σκόρπισε κι αυτές.

Όσοι δεν το είδατε χάσατε. Αλλά εντάξει. Κοιτάξτε στο σχετικό site του Μαυροματίου και θα δείτε τη βιντεοσκόπηση.

ΣΚΕΨΕΙΣ ΠΑΝΩ ΣΤΟΝ ΤΡΙΤΟ ΚΟΣΜΟ ΚΑΙ ΤΟΥΣ ΜΕΤΑΝΑΣΤΕΣ

Γράφει ο ΚΩΣΤΑΣ ΑΡΓΥΡΙΟΥ

Στην εποχή της παγκοσμιοποίησης και των τεράστιων τεχνολογικών επιτευγμάτων, το χάσμα ανάμεσα στον Πρώτο και τον Τρίτο Κόσμο συνεχώς διευρύνεται.

Εμείς οι Δυτικοί είμαστε οι εισβολείς από τον καιρό του Κολόμβου. Αρπάξαμε τις πρώτες ύλες των χωρών του Τρίτου Κόσμου και τις καταντήσαμε χωματερή τοξικών αποβλήτων και χώρο πυρηνικών δοκιμών. Κάναμε τους πολίτες τους πειραματόζωα σε ιατρικές έρευνες, τους πουλήσαμε όπλα, τους διαιρέσαμε και πληρώνουν για εμάς τους πλούσιους τα περιβαλλοντικά προβλήματα της ανάπτυξης με λιμούς, λοιμούς, πλημμύρες, κνκλώνες και φυσικές καταστροφές.

Ακόμα ξεθεμελιώσαμε κουλτούρες, τοπικές παραδόσεις και τοπία. Τους ληστέψαμε κατά τη διάρκεια της αποικιοκρατίας και τους δανείζουμε τα χρήματα που αποκτήσαμε από την εκμετάλλευση των φτηνών πρώτων υλών και της εργασίας τους. Όμως τους επιτρέπουμε να χρησιμοποιούν τα χρήματά μας με τοκογλυφικά επιτόκια, ληστευοντάς τους για δεύτερη φορά και εμποδίζοντάς τους να οικοδομήσουν μια αξιοπρεπή ζωή για το λαό τους.

Είμαστε εμείς που τους υποχρεώσαμε να έρθουν στριμωγμένοι από ανάγκη στη Γη της Επαγγελίας. Ανθρώπινες υπάρξεις που εγκαταλείπουν το γενέθλιο τόπο τους, αναζητώντας μια καλύτερη μοίρα, έρχονται στις χώρες μας, παραμένοντας ξένοι χωρίς δικαιώματα και πέφτοντας θύματα διακρίσεων και αποκλεισμών.

Η ξένη εξαθλίωση μάς καλλιεργεί, από τη μια το φόβο για την ανεργία και την εγκληματικότητα, που αποδίδεται στους μετανάστες και από την άλλη μας ανακουφίζει, επειδή εμείς έχουμε ξεπεράσει το όριο της πείνας και της φτώχειας.

Σήμερα με την αλματώδη ανάπτυξη των παραγωγικών δυνάμεων που έχει συντελεστεί, οι δυτικές κοινωνίες αναδιανέμοντας με δικαιότερο τρόπο το συσσωρευμένο και παραγόμενο πλούτο, θα μπορούσαν να εξαλείψουν αρκετά από τα δεινά του Τρίτου Κόσμου.

Βέβαια αυτό υπαγορεύει μια διαφορετική στάση της παγκοσμιοποιημένης κοινωνίας απέναντι στους απόκληρους και εξαθλιωμένους γηγενείς αλλά και μετανάστες της Αφρικανικής και Ασιατικής ηπείρου.

Η επέκταση του σημερινού ενεργειακού και καταναλωτικού προτύπου δεν μπορεί να συνεχιστεί.Αν δε δοθούν δυνατότητες αυτόνομης οικονομικής ανάπτυξης με παροχή κεφαλαίων και τεχνογνωσίας, στις χώρες του Τρίτου Κόσμου, συνοδευόμενες βέβαια και από πολιτικούς θεσμούς δημοκρατικής εκπροσώπησης των πολιτών τους, τότε ίσως το τίμημα για τους πολίτες του Πρώτου Κόσμου θα είναι πολύ βαρύ.

Ήδη στις μέρες πληρώνουμε αρκετά για το μεταναστευτικό ρεύμα που έχει αναπτυχθεί από τις φτωχές χώρες στις πλούσιες δυτικές κοινωνίες. Ένα μεταναστευτικό ρεύμα που συνεχώς θα διευρύνεται όσο δε δίνουμε στους σύγχρονους μετανάστες τη δυνατότητα να προκόψουν στον τόπο τους.

Από την άλλη για όσους ήδη έχουν μετοικήσει στις σύγχρονες μητροπόλεις του καπιταλισμού μια πολιτική ενσωμάτωσης, διαποτισμένη από ένα πνεύμα σεβασμού στο διαφορετικό θα ήταν η πιο αποτελεσματική. Οφείλουμε να τους αναγνωρίσουμε, ερχόμενοι σε επαφή με στοιχεία της κουλτούρας τους και κατανοώντας το βαθύτερο λόγο της μετανάστευσή τους. Πολλά έχουμε να ωφεληθούμε εμπλουτίζοντας τον πολιτισμό μας με τη διαφορετικότητα των ηθών και των παραδόσεων τους. Οι μετανάστες δεν μπορεί παρά να αντιμετωπίζονται ως φορείς και υποκείμενα δικαιωμάτων.

Η συμμετοχή τους στους εκπαιδευτικούς θεσμούς της χώρας που διαμένουν, είναι το καλύτερο μέτρο κοινωνικής ένταξης και αποφυγής της γκετοποίησης με ό,τι αυτό συνεπάγεται. Αντίθετα η περιχαράκωσή τους μέσα στις νησίδες των αστικών μητροπόλεων μπορεί να δημιουργήσει τεράστια προβλήματα παραβατικής και εγκληματικής συμπεριφοράς.

Εδώ στην Ελλάδα μια ορθολογική μεταναστευτική πολιτική στα πλαίσια των σύγχρονων κοινωνικοοικονομικών δεδομένων, διαπνεόμενη από τα λόγια του Ισοκράτη ότι Έλληνες είναι οι της ελληνικής παιδείας μετέχοντες, αλλά και από την αρχή του σεβασμού της ανθρωπίνης ύπαρξης εν γένει, θα μπορούσε να βοηθήσει στην ομαλότερη ενσωμάτωση των μεταναστών στην ελληνική κοινωνία.

Οι κατοικία της παλιάς εποχής

της Γιούλης Μιχ. Καλογήρου

Στο πρώτο τεύχος αναφερθήκαμε στα έθιμα του Δωδεκαήμερου και στο προηγούμενο, έστω και υστερόχρονα, στα έθιμα της Αποκριάς. Σε αυτό το τεύχος όμως, επειδή το Πάσχα έχει παρέλθει, δε θα ακολουθήσουμε την ίδια τακτική. Εδώ θα ασχοληθούμε με ένα άλλο θέμα: την κατοικία.

Η κατοικία της εποχής εκείνης κατασκευαζόταν έτσι ώστε να στεγάζει απλά και μόνο τους ανθρώπους και τα ζώα τους, χωρίς πολυτέλειες και ανέσεις αλλά ίσως και χωρίς τα απαραίτητα χωρίσματα και τους στοιχειωδώς απαραίτητους χώρους.

Τα σπίτια λοιπόν χτιζονταν μονοκόμματα, δηλαδή δεν είχαν χωρίσματα. Το πλάτος τους κυμαινόταν ανάμεσα στα πεντέμισι με έξι μέτρα ενώ το μήκος τους μπορεί να έφτανε τα δέκα και τα δεκαπέντε μέτρα, ανάλογα με τις επιθυμίες και τις δυνατότητες του καθενός.

Αυτός ο τρόπος κατασκευής αφ' ενός μεν οφειλόταν στην αδυναμία δημιουργίας πολύπλοκων διαρρυθμίσεων, αφ' ετέρου όμως αποσκοπούσε στην εξασφάλιση μεγάλων χώρων για τα πολυάνθρωπα γλέντια τους.

Στους αρραβώνες, στους γάμους, στα βαφτίσια, τις Απόκριες τοποθετούσαν έξι-επτά τραπέζια στη σειρά, κάθονταν εξήντα-εβδομήντα άτομα, έτρωγαν, έπιναν και γλεντούσαν.

Στοιχεία από τον τρόπο θεμελίωσης, ανέγερσης και κατασκευής της κατοικίας αντλούμε μέσα από την παραστατική αφήγηση, με τις γλαφυρές περιγραφές, της συχωρεμένης γιαγιάς Σιούλιας (Αναστασίας Κωστή Μήτρου).

«Εκείθε ήταν τα ζα κι απού δώθε ήμασταν εμείς. Πέντε κουφώματα σπίτι, το είχαμε εμείς, αβέρτα όλα. Κατ' ευθείαν, έτσι ήτανε. Μόνον ήτανε που βάζανε τα ζα σε μια μεριά και το σανό. Και το άλλο, στάρι, κριθάρι, ανθρώποι, όλα μαζί. Αργότερα φτιάζανε χωρίσματα. Χώρισμα για τα ζα οι νοικοκυραίοι είχανε. Εμείς που ήμασταν φτωχοί, δεν είχαμε.

Άμα χτίζαμε, σφάζαμε κόκορα και ρίχναμε στις τέσσερις γωνίες αίμα από κόκορα για γούρι. Σκάβανε τις θεμέλιες λοιπόν, είχανε την πέτρα έτοιμη-αγκωνάρι, δηλαδή καλή πέτρα. Μόλις ρίχναμε το αίμα, βάζαμε την πέτρα στις τέσσερις γωνίες. Και από κει ο λόγος κάναμε αγιασμό: κατάλαβες;

Τ' αγκωνάρια τα πελέκαε ο πελεκάνος, ήτανε ειδικός. Στους τοίχους βάζαμε δηλαδή μάστορα με ασβέστη και με άμμο και το φτιάχναμε με πέτρες. Με πέτρες: πού είχανε τσιμέντο τότες; Μέσα το γιεμίζαμε με μωσόμπολα, δηλαδή πέτρες μικρές. Έλιε ο μάστορας: "Φέρτε πέτρες και μωσόμπολα". Μέσα στη λάσπη που φτιάχναμε, ρίχναμε άχιερα. Φτιάχναμε λάσπη και βάζαμε πέτρες μικρές: δηλαδή στις γωνίες πρέπει να ήτανε πέτρα καλά και γύρω-γύρω ή μεγάλο ήτανε ή μικρό να ήτανε.....

Κάτω ήτανε σκέτο χώμα και οι θεμέλιες ήτανε γύρω-γύρω. Κατάλαβες; Και ρίχνανε, βάζανε λάσπη, άσπρο λάσπη ρίχνανε: χάντε βάζανε πάλλε:

το φτιάχνανε αυτό πέρα και πέρα: και ύστερα ρίχνανε πάλλε λάσπη, όπως ρίχνουνε ο λόγος τώρα το ασβέστη με άμμο. Έτσι το ρίχναμε κι εμείς, το είχαμε λάσπη άσπρο. Και ήτανε δηλαδή γερό αυτό, Δε γκρέμιζε το σπίτι. Παγαίναμε και το βγάζαμε όπου ήτανε άσπρο το χώμα. Και από κάτω, που μόλις το τελειώναμε το σπίτι, παγαίναμε, μαζεύαμε κιεραμίδια και τα κοπανάγαμε τα κιεραμίδια, μυγδαλιά-μυγδαλιά, τόσο-τόσο μικρά, μικρά, μικρά και παίρναμε βαριά κοπάνια, τα κοπανάγαμε μπάπε-μούπε, μέχρις σαν τσιμέντο, δηλαδή που έβγαλε αλοιφή απού πάνω. Όταν έβγαине αλοιφή, το στρώναμε ύστερα με μιστρί, έτσι και ερχότανε ίσια: ήτανε καλά. Πιο χειρότερα από τσιμέντο. Τ' ακούς; Αυτό το λίεγαμε κουρασάνι.

Το σπίτι αυτό που πουλήσαμε εμείς, με αυτό το είχαμε κι εμείς με το Κωστή - με βαριά το κοπανάγαμε και πήγαμε στο Ρημόκαστρο και μαζέψαμε κιεραμίδια, τα σπάσαμε τα κιεραμίδια κομμάτια, κομμάτια και τα φτιάξαμε. Μέχρι τώρα μωρέ, τώρα.

Απού πάνω, τη σκιεπή τη φτιάχναμε με κιεραμίδια, με καλάμια: ε, βάζαμε ξύλα δηλαδή έτσι, όσο να στεριώσανε και βάζανε και πάτερο (ξύλινο δοκάρι). Ήτανε ο λόγος τέσσερα κουφώματα, θα βάζανε δύο πάτερα, τρία, για να στεριώσει το ταβάνι απάνου. Η σκιεπή ήτανε γκρ'σ'ρ'ζα (ψαλιδιά) που λιέμε αρβανίτικα».

Σύμφωνα και με άλλες μαρτυρίες τα σπίτια είχαν δύο πόρτες: μία στη δυτική και μία στην ανατολική πλευρά του σπιτιού: η δυτική ήταν η πιο μικρή. Η άλλη ήταν μεγάλη και είχε δύο φύλλα. Από μέσα είχαν αμπάρα σιδερένια: μία αμπάρα πέρα-πέρα ή δύο αμπάρες, μία σε κάθε φύλλο. Οι αμπάρες ήταν χοντρές, περίπου δύο δάχτυλα πάχος, με κλυδωνιές « γύφτικες» (δηλαδή τις έφτιαχνε ο γύφτος) και στερεωμένες με καρφιά γύφτικα. Το επάνω μέρος της πόρτας είχε άλλοτε στρογγυλό και άλλοτε τετράγωνο σχήμα, ανάλογα με το πώς ήταν χτισμένες οι πέτρες πάνω από την πόρτα. Κάτω από την πόρτα ήταν το « στρ'φ'γκάρι », μία πέτρα πελεκημένη και τοποθετημένη σα σκαλοπάτι. Η πόρτα ήταν τοποθετημένη στη μέση έτσι ώστε να υπάρχει σκαλοπάτι δέκα δεκαπέντε εκατοστών και εσωτερικά και εξωτερικά. Η δυτική πόρτα ήταν μονή, δηλαδή με ένα φύλλο αλλά είχε και αυτή αμπάρα, όπως και η ανατολική. Παράθυρο είχαν ένα, κοντά στο τζάκι, για να το φωτίζει.

Μικρό παράθυρο, με κάθετα σίδερα σαν τα παράθυρα των κελιών στις φυλακές. Είχε εξώφυλλο στην εσωτερική πλευρά και έλκεινε με ένα γάντζο ή με αμπάρα.

Από την αφήγηση και τις μαρτυρίες μπορούμε να σχηματίσουμε μία εικόνα για το σχέδιο και τη μορφή των σπιτιών της εποχής αυτής. Όσο αφορά τα αντικείμενα και γενικότερα τα σκεύη των σπιτιών αυτών, αυτά θα είναι το αντικείμενό μας σε κάποιο άλλο τεύχος.

Οι ONAP στις Θεσπιές

Την Παρασκευή 11 Ιουλίου οι ONAP έδωσαν συναυλία στο προαύλιο χώρο του Γυμνασίου Θεσπιών. Τη συναυλία διοργάνωσε ο Α.Ο. “Θεσπιακός”.

Ο Πολιτιστικός Σύλλογος Γυναικών

Λεονταρίου, στις 4 Ιουλίου 2008

διοργάνωσε Λαϊκή Βραδιά με ζωντανή μουσική στην πλατεία του χωριού.

Ο Οργανισμός Νεολαίας και Άθλησης του Δήμου Θεσπιέων και το Εργαστήρι Ζωγραφικής διοργάνωσαν έκθεση έργων παιδικής ζωγραφικής στις πλατείες των χωριών με τίτλο : “Ζωγραφίζουμε για το Περιβάλλον”. Οι εκθέσεις έγιναν στις 6/6 στο Νεοχώρι - 7/6 στην Άσκηρ - 8/6 στο Λεοντάρι - 13/6 στο Μαυρομάτι και 14/6 στις Θεσπιές

Αδιαφορία τοπικών Φορέων και Πολιτών

Όταν κάποιος χορταίνει από «Ομοιώματα» Κοιλάδων των Μουσών, από Θεατρικές Υπερπαραστάσεις, από τεράστια Μουσεία, από πολυπληθή Αναστυλωμένα Μνημεία, όπως η Αγία Σωτήρα, ο Άγιος Θανάσης κ.α., από γιγάντιες Ξενοδοχειακές Μονάδες που θα φιλοξενήσουν χιλιάδες τουρίστες από όλο τον κόσμο, από τελευταίας τεχνολογίας Αποχετευτικά Μεγαλουργήματα, από πολύπλοκες Υδάτινες και Αμαξιτικές Γέφυρες Επικοινωνίας των όμορων οικισμών, από θαυματικά Πολυκαταστήματα, από Κολοσσιαία Στάδια..... θέλει και λίγη παιδική χαρά για το παιδί του. Αλλά πού να τη βρει;

Τώρα που ήρθε το καλοκαίρι και η μέρα μεγάλωσε και ο καιρός ζέστανε, τόσα παιδιά του χωριού δεν έχουν που να παίξουν.....εκτός και αν φορέσουν μια γερή πανοπλία για να μην κοπούν από τα γυαλιά ή τα καρφιά που βρίσκονται διάσπαρτα και αμάζευτα στην πλατεία και το σχολείο του χωριού αντίστοιχα, δύο κατεξοχήν χώρους επιλογής για παιχνίδι. Οι ετεροδημότες πάλι, που με χαρά επιθυμούμε να διαμείνουν το καλοκαίρι στο χωριό, αντιμετωπίζουν το πρόβλημα με την παιδική χαρά. Πού να παίξουν τα παιδιά; Σε ποιο χώρο; Μήπως στην πλατεία του χωριού;

Μα εκεί ποιος θα προστατέψει τα παιδιά από τα τρελά αυτοκίνητα, τα τρελά μηχανάκια ,τα τρελά τρακτέρ (κ.α) που τα οδηγούν παρανοϊκοί οδηγοί τρέχοντας με ιλιγγιώδεις ταχύτητες καθώς διέρχονται από την πλατεία;

Ποιος επιτέλους θα σταματήσει αυτούς τους κινούμενους υποψήφιους εγκληματίες;

Ποιος επιτέλους θα σηκωθεί από την καρέκλα του στο καφενείο και θα τους φωνάξει δυνατά όπως γινότανε κάποτε.

Θυμάμαι το Κώστα το Θρασύβουλο, το Νέλιο, το Θύμιο Μαρίνη, το Γιώργο Κυρίκο, το Γιάννη Κουτσούρη και τον πρόεδρο Τάσο Πελώνη ή Μπαμπέση που μια φορά στριμώξανε έναν αθίγγανο που «έτρεχε» μέσα στην πλατεία. Σηκώθηκαν όλοι από τις καρέκλες τους στα καφενεία ταυτόχρονα και κόντεψαν να τον λυντσάρουν. Πού πήγε αυτό το ενδιαφέρον των Μαυροματαίων; Τι απέγινε;

Επί σειρά ετών είδαμε τους πολιτικούς μας άρχοντες να ασχολούνται με την κεντρική πλατεία του χωριού σαν να είναι το γεφύρι της Άρτας. Ο ένας την έφτιαχνε και ο επόμενος τη γκρεμίζει, ο ένας έβαζε δέντρα και πλακάνια και ο άλλος τα έβγαζε, ο ένας φύτευε και ο άλλος ξερίζωνε. Δεν υπήρχε τίποτα άλλο για να φτιαχτεί;

Η έλλειψη χώρων, οι δυσκολίες ανέγερσης και επιλογής τοποθεσίας και ένα σωρό δικαιολογίες χόρτασαν τα αυτιά των Μαυροματαίων επί τόσα χρόνια. Έλεος.

Ακόμα και το πιο μικρό χωριό στο πιο απομακρυσμένο μέρος της Ελλάδας έχει μια παιδική χαρά. Να μην αναφέρουμε φυσικά και για τα γύρω μας χωριά.

Ακόμα και στην πλατεία το Σαββατοκύριακο, δεν υπάρχει ένας άνθρωπος του Δήμου να πάρει μια πρωτοβουλία και να βάλει ένα τέλος στα διερχόμενα αυτοκίνητα, ένα τέλος στα τρεξίματα των γονιών μέσα στην πλατεία που κυνηγούν τα παιδιά τους γιατί βγήκαν στο δρόμο, ένα τέλος στο άγχος τους; Μια αλυσιδίτσα χρειάζεται. Είναι τόσο ακριβή είναι ένα θέμα ΒΟΥΝΟ; Κάντε ένα διάλλειμα στους καυγάδες και τις αλληλοκατηγορίες σας και αναρωτηθείτε που μπορεί να πάει ένα παιδάκι να παίξει εκτός σπιτιού ;;;; Πέρα από τα μεγαλεπήβολα σχέδια που έχετε, κοιτάζτε λίγο και τα καθημερινά. Ψηφιστήκατε άλλωστε γι' αυτό. Χορτάσαμε από κοιλάδες των μουσών, από θέατρα και από μουσεία. Κοιτάζτε και λίγο τα παιδιά. Κάντε κάτι και γι' αυτά. Δέν σας ζητάμε να φτιάξετε Ντίσνεϊλαντ!

Τάκης Χαρ. Σολωμός. Ο Άνθρωπος, ο Θεός, ο Παιδαγωγός, ο Μαυροματαίος

Η οικογένεια του τ. προέδρου της κοινότητας Μαυροματίου Γιάννη Χ. Σολωμού θρηνεί το χαμό του πολυαγαπημένου της Τάκη Χαρμπου Σολωμού. Κουράγιο ευχόμαστε στον αδελφό του Γιάννη, στην κουνιάδα του Μπούλα, στα ανίψια του Μπάμπη, Λουκά και Γιώργο οι οποίοι τον θεωρούσαν δεύτερο πατέρα τους. Ο Τάκης Σολωμός γεννήθηκε στο Μαυρομάτι στις 9 Ιουνίου του 1944. Οι γονείς του Λιάμης και Γιαννούλα καθώς και ο αδελφός του Γιάννης, ευτύχησαν που τον είδαν να προκόβει στα γράμματα και το 1964 να «περνάει» στη Σιβιτανίδειο Σχολή από την οποία και αποφοίτησε το 1968. Δύο χρόνια αργότερα μάλιστα, ο Τάκης είχε τελειώσει με επιτυχία και τη ΣΕΛΕΤΕ.

Το 1970 διορίστηκε καθηγητής σε Τεχνικό Επαγγελματικό Λύκειο, ασκώντας με σύνεση, αγάπη και ζέση τα καθήκοντά του. Από την δεκαετία του '80 άρχισε να ασχολείται με το συνδικαλιστικό κλάδο των καθηγητών. Οι ιδιαίτερές του ικανότητες γρήγορα τον ανέδειξαν, με αποτέλεσμα να ανέβει τα σκαλοπάτια της ιεραρχίας, να κερδίσει την εμπιστοσύνη των συναδέλφων του και να χρηστεί Γραμματέας της Πανελλήνιας Ένωσης Καθηγητών Τεχνικής Εκπαίδευσης· μια σημαντικότερη θέση, για την οποία σπάνια έκανε λόγο, πράγμα που φυσικά αποδεικνύει και την ακεραιότητα του χαρακτήρα του.

Το 2002 πήρε το βαθμό του Διευθυντή στο Τεχνικό Λύκειο όπου δίδασκε.

Την 20η Μαΐου 2008 κόπηκε αιφνίδια το νήμα της ζωής σε εκείνη την εκλεκτή προσωπικότητα και την ευχάριστη φυσιογνωμία, που επί σειρά ετών με τη συχνή του παρουσία στο Μαυρομάτι είχε αποσπάσει άριστες κριτικές και το βασικότερο, Σεβασμό στο πρόσωπό του.

Ευχόμαστε το χύμα που σκεπάζει τον Τάκη να είναι ελαφρύ.

Η Φαρμακεία και οι παραλλαγές της Λήθης και του Θανάτου.

Τα Ναρκωτικά

Στην ελληνική γλώσσα το έργο της Φαρμακείας, το Φάρμακο, έχει διπλή σημασία : είναι Φάρμακο / Ίαμα (γιατρεία και σωτηρία) αλλά και Φάρμακο / Δηλητήριο (φαρμάκι).

Συνιστά την αμφισημία των μεγάλων μυστηρίων της ύπαρξης : του ονείρου, της λήθης, και εν τέλει του θανάτου, ως μορφές αποξένωσης. Είναι η αποξένωση από τον κόσμο της ζωής με τη βοήθεια υποκατάστατων, με τα ναρκωτικά. Τα ναρκωτικά, το Φάρμακο / Δηλητήριο είναι η άλλη μορφή της λήθης και του θανάτου. Αντίθετα με τα ναρκωτικά, ο Έρωτας είναι το κατεξοχήν Φάρμακο / Ίαμα (γιατρεία) που οδηγεί στην ονειρική χαρά, στην απογείωση και επιστροφή στις ρίζες της ζωής. Είναι ο άλλος δρόμος, που οδηγεί όχι στο θάνατο, αλλά στη ζωή, στη δημιουργία.

Στην εποχή μας τα ναρκωτικά δεν είναι τα βοηθήματα των θεραπειών. Τα ναρκωτικά υπερβαίνουν την «Εξομολόγηση ενός οπιومانού» (Τόμας νε Κούνις) και της «Πύλες της Ενοράσεως» (Άλντους Χάξλεϋ) και εντάσσονται στην μητροπολιτική στρατηγική. Φαρμακείας δεν είναι πλέον κάποιο απομεμονωμένος Ιατρός / Γητευτής, αλλά ολόκληρες μητροπολιτικές εστίες. Οι Άγγλοι κυκλοφορούσαν

όπιο στην Κίνα ως στρατηγική της Κατοχής. Η αμερικάνικη πολιτική, μέσω των Μυστικών Υπηρεσιών διευκολύνει και ενθαρρύνει την παραγωγή και διακίνηση ναρκωτικών στην Αμερική και την Ευρώπη, ενισχύοντας μάλιστα χώρες όπως η Τουρκία, το Αφγανιστάν και τα Σκόπια.

Η υπόθεση των ναρκωτικών δεν είναι κυρίως υπόθεση αποκλειστικά οικονομική όπως πολλοί υποστηρίζουν, αλλά κυρίως στρατηγική. Τα ναρκωτικά είναι συμπληρωματικός μηχανισμός κατοχής της Ευρώπης. Δεν είναι τυχαίο ότι η διάδοση των ναρκωτικών στην Ευρώπη εμφανίζεται αμέσως μετά το Β' Παγκόσμιο Πόλεμο, δηλαδή με την αμερικανο-σοβιετική κατοχή της Ευρώπης. Και το πιο σημαντικό είναι ότι η χρήση δεν περιορίζεται σε επιλεγμένες ομάδες και στις «κατώτερες τάξεις» : ολόκληρη η Ευρώπη κολυμπάει στα ναρκωτικά μεταφορικά και κυριολεκτικά. Στην εικονική πραγματικότητα των ιδιωτικών ΜΜΕ εμφανίζονται κατά καιρούς τίτλοι όπως : «θάνατος από ναρκωτικά», «Η Νεολαία καταστρέφεται από τα ναρκωτικά», «Τα ναρκωτικά απειλούν την Επαρχία». Στην πραγματική ζωή σύμφωνα με δημοσιευμένα στοιχεία, περίπου 200.000 οικογένειες στην Ελλάδα βασανίζονται από κάποιο μέλος της που παγιδεύτηκε στα ναρκωτικά.

Για τους ίδιους τους χρήστες είναι δύσκολο να μιλήσει κανείς.

Οδυσσέας Σωτ. Καρβούνης

ΙΕΡΑ ΜΗΤΡΟΠΟΛΗ ΘΗΒΩΝ ΚΑΙ ΛΕΒΑΔΕΙΑΣ ΓΥΝΑΙΚΕΙΑ ΙΕΡΑ ΜΟΝΗ ΑΓΙΟΥ ΓΕΩΡΓΙΟΥ ΜΑΥΡΟΜΑΤΙΟΥ ΒΟΙΩΤΙΑΣ

Η Γυναικεία ΙΕΡΑ ΜΟΝΗ ΑΓΙΟΥ ΓΕΩΡΓΙΟΥ Μαυροματίου δημιουργήθηκε και ανεπτύχθη τα τελευταία χρόνια όπως μια μικρή ΟΑΣΗ που σκοπό έχει την πνευματική και σωματική ανάπαυση των κατοίκων της περιοχής.

Περιβάλλεται από πλούσια βλάστηση : πεύκα, άγρια φυτά και θάμνους, πανύψηλες βελανιδιές και άλλα δασώδη δέντρα και βέβαια χιλιάδες ελαιόδεντρα και λοιπές αροτριάδες καλλιέργειες που αποτελούν και την κύρια απασχόληση των κατοίκων της περιοχής. Βρίσκεται Β.Α του όρους ΕΛΙΚΩΝΑ και στα διοικητικά όρια της κοινότητας Μαυροματίου του Δημοτικού Διαμερίσματος Δήμου Θεσπιέων και στο μέσον (στα όρια) μεταξύ των δύο επαρχιών Θηβών και Λεβαδείας και ως εκ τούτου ενδείκνυται να γίνει μέγα Πνευματικό – Εκκλησιαστικό – Θρησκευτικό και Πολιτιστικό Κέντρο για τις ανάγκες των κατοίκων της περιοχής και ολόκληρου του Νομού Βοιωτίας.

Είναι χτισμένη σε ημιορεινή περιοχή με ήπιες καιρικές και κλιματολογικές συνθήκες. Λόγω της θέσης της, πολύ σωστά λέγεται ότι είναι το «Μπαλκόνι της Κωπαΐδας» αφού έχει καταπληκτική οπτική θέση προς τον κάμπο της Κωπαΐδας αλλά και προς το όρος Ελικώνα. Δεσπόζει μεταξύ Βορρά και Νότου και αποτελεί τη διόδο μεταξύ του κάμπου της Κωπαΐδας και όλων των πόλεων και κωμοπόλεων αυτής και του Δήμου Αλιάρτου με τη θάλασσα και τα νότια παράλια του νομού μας.

Η Ι.Μ χρονολογείται από τις αρχές της δεκαετίας του 1990, έχει όλα τα μέσα υποδομής : φως, νερό, δρόμο, συγκοινωνίες και επικοινωνίες και ως εκ τούτου πολύ εύκολα και γρήγορα μπορεί να την επισκεφτεί μέσω του Δήμου Αλιάρτου και Θεσπιέων κάθε πιστός και να απολαύσει για λίγες ώρες τον επίγειο παράδεισο που με περισσή φροντίδα δημιούργησαν και άκοπα συντηρούν οι μοναχές της Ι.Μ.

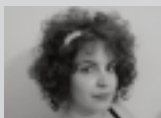
Και προς τον σκοπό αυτόν θα εργαστούμε με μεγάλο ενθουσιασμό και έντονη διάθεση για την ανεύρεση πόρων που θα βοηθήσουν στην επέκταση των κτιριακών εγκαταστάσεων της Ι.Μ αναγκαιίας για τη λειτουργία της – αλλά και την εξυπηρέτηση των πιστών- για να καταστήσουμε τον τόπο αυτόν θρησκευτικού προσκυνήματος, αγάπης, φιλίας, επικοινωνίας, και χαράς, προς Δόξαν Θεού.

Συνεχίζεται...

Γράφει ο τ. γραμματέας της κοινότητας Μαυροματίου κ. Μίμης Κόλλιας

Fashion & the Village

Η στήλη της μοναίνας

Ειρήνη Σπίνου
Σχεδιάστρια μόδας

Δύο φορές τον χρόνο κάθε γυναίκα αγωνιά να συναντήσει το «καινούργιο», το «πρωτότυπο», το «ανατρεπτικό». Δίνει δηλαδή ραντεβού με την μόδα! Η μόδα είναι τρόπος έκφρασης, είναι τέχνη, είναι παιχνίδι. Ένα παιχνίδι που κάθε σεζόν αλλάζει, μεταμορφώνεται, δοκιμάζεται στις πασαρέλες για να καταλήξει στην ντουλάπα μας.

Υπάρχουν όμως και κάποιοι βασικοί κανόνες που παραμένουν για να μας υπενθυμίζουν πως το στυλ και η κομψότητα είναι κάτι διαχρονικό, μεταφράζοντάς το σε κλασικά κομμάτια που κάθε γυναίκα αξίζει να έχει στην γκαρνταρόμπα της. Ένα λευκό πουκάμισο, ένα μαύρο παντελόνι σε ίσια γραμμή, το μικρό μαύρο φόρεμα, ένα κολιέ από πέτρες, μια καπαρντίνα σε ουδέτερη απόχρωση, και τέλος ένα ζευγάρι μαύρες γόβες (προσοχή, να μην είναι πολύ μυτερές), μπορούν να μας κάνουν να φαινόμαστε χωρίς υπερβολές, κομψές και πάντα μέσα στην μόδα για κάθε περίπτωση.

Συμβουλή του μήνα : Διακριτικό μακιγιάζ + απλή κόμμωση = Ομορφιά + νεανικότητα!

Νέα από την Ομογένεια

Με μεγάλη χαρά, σας παρουσιάζουμε το πρώτο άρθρο για την Ομογένεια. Οι Έλληνες του εξωτερικού αγκάλιασαν την εφημερίδα "Ογχηστός" από την πρώτη της κιόλας έκδοση, δίνοντάς μας δύναμη για τη συνέχεια.

Μόντρεαλ, ΚΑΝΑΔΑΣ

- Στις 10/05/2008, η Ευαγγελία Πελώνη, κόρη του Δημήτρη Β. Πελώνη και της Λίτσας Πελώνη, παντρεύτηκε τον Μιχάλη Μ. Βολανάκη. Ο πατέρας του κατάγεται από τη Κρήτη και η μητέρα του από τη Χίο. Ο γάμος του ζευγαριού τελέστηκε στον Καθεδρικό Ναό του Αγίου Γεωργίου στο Μόντρεαλ και η δεξίωση έγινε στο Le Parc Reception Hall στο Laval. Τόσο στη τελετή του γάμου όσο και στη δεξίωση, παρευρέθηκαν πάρα πολλοί καλεσμένοι που κατάγονται από το Μαυρομάτι.

- Τέλος, αξίζουν συγχαρητήρια στην Ευαγγελία Πελώνη, για την απόκτηση του πτυχίου της Νομικής (ειδικότητα συμβολαιογράφου). Αποφοίτησε από το Γαλλικό Πανεπιστήμιο του Μόντρεαλ (Universite de Montreal).

Γνωρίζατε ότι...

• Ο **Αλέξανδρος-Άγγελος Κρεμμύδας** (15/1/1981), ομογενής στις Η.Π.Α., ο οποίος κατάγεται από το **Μαυρομάτι**, έλαβε μέρος στους **Ολυμπιακούς Αγώνες** της Αθήνας το 2004, με την **Ελληνική ομάδα Μπέιζμπολ**. Γεννήθηκε στο Σαν Ντιέγκο. Είναι εγγονός του Άγγελου και της Όλγας (Κόλλια) Κρεμμύδα και του Σπύρου και της Παναγιούλας (Τσακίρη) Λάμπρου. Είναι γιος του Αλεξάνδρου και της Χρυσούλας (Λάμπρου) Κρεμμύδα.

Ο Βασίλης Λέκκας

στην Κοιλάδα των Μουσών

21η Ιουνίου Παγκόσμια ημέρα μουσικής

ΤΟΥ ΕΡΩΤΑ & ΤΟΥ ΚΡΑΣΙΟΥ

Ο Βασίλης Λέκκας μας χάρισε μια μαγευτική μουσική βραδιά και μας ταξίδεψε σε μακρινές και μυθικές εποχές. Το πρώτο μέρος της παράστασης με μελοποιημένη αρχαία λυρική ποίηση και τίτλο «του Έρωτα και του Κρασιού» ήταν πραγματικά εξαιρετικό. Στο δεύτερο ο κόσμος διασκέδασε με τραγούδια των

Χατζιδάκη, Θεοδωράκη, Μαρκόπουλου και άλλων.

Αναλυτικότερα βλ., Κέντρο Ελικώνας - www.kentro-elikonas.gr

Η ιστοσελίδα του Μαυροματιού
www.mavromati.gr
info@mavromati.gr

Στο προηγούμενο τεύχος εκ παραδρομής αναγράφηκε
«Απρίλιος 2007», αντί του ορθού
«Απρίλιος 2008»

Παρέμβαση για αποζημίωση από την χαλαζόπτωση στις 9 Ιουνίου 2008

Λίγα λεπτά ισχυρής χαλαζόπτωσης ήταν αρκετά για να προκαλέσουν την καταστροφή των καλλιεργειών στα Βάγια και το Μαυρομάτι, οδηγώντας τους αγρότες σε απόγνωση.

Ο Νομάρχης Βοιωτίας κ. Κλέαρχος Περγαντάς μετά την έντονη χαλαζόπτωση ζήτησε επείγοντως από τους γεωπόνους και τους λοιπούς υπαλλήλους της Δ/σης Γεωργίας να επισκεφθούν τις πληγείσες περιοχές και να κάνουν μία πρώτη εκτίμηση για το ύψος των ζημιών και της συνολικής έκτασης ώστε άμεσα να ενημερώσουν το Υπουργείο Αγροτικής Ανάπτυξης & Τροφίμων αλλά και τον ΕΛΓΑ.

Επίσης ζήτησε οι αποζη-

μιώσεις να καταβληθούν άμεσα για να μην παρατηρηθεί το περσινό φαινόμενο όπου μετά από αρκετούς μήνες δεν είχαν ολοκληρωθεί οι εκτιμήσεις.

Έντονη ήταν η παρέμβαση και του Βουλευτή ΠΑΣΟΚ Ν. Βοιωτίας κ. Βασίλη Τόγια, ο οποίος κάλεσε τις αρμόδιες υπηρεσίες να σπεύσουν επείγοντως στην περιοχή προκειμένου να εκτιμηθούν και να καταγραφούν άμεσα οι ζημιές.

Μετά τα χτυπήματα που έχει δεχθεί το αγροτικό εισόδημα, ειδικά τα τελευταία χρόνια, οι αγρότες βρίσκονται σε ιδιαίτερα δύσκολη θέση.

Ήδη το φετινό καλοκαίρι αναμένεται πολύ δύσκολο για τους αγρότες, που βλέπουν τη στάθμη του Βοιωτικού Κηφισού και της λίμνης Υλίκης συνεχώς να πέφτει, αδυνατώντας να ποτίσουν τα χωράφια τους. Η άρδρευση του κάμπου της Κωπαίδας, των 200.000 στρεμάτων, είναι πλέον αβέβαιη.

ΧΑΡΜΑΤΕΙΑ 2008

1η Μάη

Στην παρακάτω φωτογραφία εικονίζονται οι υπεύθυνοι της διοργάνωσης και της χρηματοδότησης των «Χαρματειών 2008», που γιορτάστηκαν επιτυχώς τη φετινή πρωτομαχιά στη «Βρύση» του Λεονταρίου. Η πρωτοβουλία αυτών των παιδιών, την οποία χαρακτηρίζει η απλότητα, αξίζει συγχαρητηρίων και ίσως αποτελεί, σε συνδυασμό με ανάλογες προσπάθειες πολιτών γειτονικών οικισμών, μια ευρύτερη ενέργεια για την αποκατάσταση και προσέγγιση ενός παραδοσιακού τρόπου ζωής που από καιρό έχει διαρραγεί και τείνει σήμερα να εξαφανιστεί. Επιπλέον, ενσαρκώνει την άρνηση και την αποστροφή προς μία υλιστική κοσμοθεωρία όπου πρωτανεύει μονάχα η εσωστρέφεια και ο καιροσκοπισμός. Έχουμε ανάγκη, περισσότερο από ποτέ, από τέτοιες κοινωνικές ενέργειες. Μάλλον, τα παιδιά έχουν κατανοήσει ότι το ατομικό συμφέρον στα πλαίσια μικρών οικιστικών μονάδων, μακροπρόθεσμα, οδηγεί σε αδιέξοδο. Το κοινό συμφέρον όμως προωθεί το ατομικό. Ασφαλώς και δεν ισχύει το αντίστροφο.

ΕΙΚΟΝΙΖΟΝΤΑΙ ΟΙ : ΔΗΜΗΤΡΙΟΣ ΝΙΚΟΛΑΟΥ, ΒΑΣΙΛΕΙΟΣ ΣΤΑΜΟΥ, ΜΑΡΙΑ ΓΕΩΡΓΙΟΥ, ΗΛΙΑΣ ΜΑΚΡΗΣ, ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΣ ΧΑΡΟΚΟΠΟΣ, ΧΡΗΣΤΟΣ ΚΟΛΛΙΑΣ, ΦΟΥΛΑ ΘΡΑΚΑ, ΓΕΩΡΓΙΟΣ ΘΡΑΚΑΣ, ΠΑΝΑΩΡΑ ΜΑΤΤΑ, ΒΑΣΙΛΕΙΟΣ ΜΑΚΡΗΣ, ΠΑΝΑΓΙΟΥΛΑ ΜΑΚΡΗ, ΛΟΥΚΑΣ ΧΡΗΣΤΟΥΚΑΙ ΤΑΚΗΣ ΚΑΙ ΝΤΙΝΑ ΚΟΛΛΙΑ.

Στις 6 Απριλίου 2008 ο Γιάννης και η Αλέκα Λάμπρου απέκτησαν τρία πανέμορφα αγγελούδια. Η είδηση του γεγονότος σκόρπισε χαρά και συγκίνηση σε όλους μας. Τους ευχόμαστε ολόψυχα να τους ζήσουν, να έχουν πάντα υγεία, αγάπη και ευτυχία.

Ογχηστός

ΤΟ ΚΟΙΝΟ ΤΩΝ ΒΟΙΩΤΩΝ

Περιοδική Ανεξάρτητη Έκδοση Ποικίλης Ύλης • Τεύχος 4ο • Οκτώβριος 2008 • Διανέμεται Δωρεάν

Θαράσης και Σταματία

“Ορέας Σύλλογος
Γορέων και Κηδεμόνων”
σελ. 2

Λεοντάρι Βοιωτίας
Το Χρονικό
σελ. 3

Αθλητικός Σύλλογος Μαυροματίου

Θα ξαναδούμε την
ομάδα μας στο γήπεδο;

Ο Σπύρος Χρ. Λεμπέσης
ξανακτυπά
σελ. 5

Η Κατοικία στην Παλιά Εποχή

ΔΗΜΟΓΡΑΦΙΚΑ
ΣΤΟ ΜΕΙΟΝ 7
σελ. 6

Βιομηχανικά Απορρίμματα στο Δήμο Θεσπιέων

σελ. 7

Το Περιβάλλον, η Αναληψία
η θρησκεία και η Αίρεση
σελ. 8

Η ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ ΣΤΟ ΜΑΥΡΟΜΑΤΙ

σελ. 9
Βοιωτία, Η Απαρχή της

Η ΑΣΚΡΑ ΜΕΣΑ ΣΤΑ ΒΑΘΗ ΤΩΝ ΑΙΩΝΩΝ

σελ. 10

Φωτογραφικό Οδοιπορικό στα Βάγια

Το Μουσείο Θεσπιών
και η Αποθήκη
σελ. 11

Ακόμα

Το Ολοκαύτωμα
Σκουρτανιώτη
από το διηγηματογράφο
Γιώργο Πύργαρη

ΑΓΙΑΣ ΣΩΤΗΡΑΣ ΑΝΟΙΚΟΔΟΜΗΣΗ

ΤΕΛΟΣ ΚΑΛΟ - ΟΛΑ ΚΑΛΑ ΓΙΑ ΤΗΝ ΑΓΙΑ ΣΩΤΗΡΑ ΣΤΟ ΜΑΥΡΟΜΑΤΙ

της Έκδοσης

Τελικά τα πράγματα είχαν αίσιο τέλος. Το άρθρο στο προηγούμενο τεύχος, που είχε επιμεληθεί ο δάσκαλος Θεωδωρής Αγγ. Παγώνας και αφορούσε την αδικαιολόγητη χρονοτριβή στη διαδικασία ανασύλωσης της Αγίας Σωτήρας από το Δήμο Θεσπιέων, προκάλεσε αίσθηση και πολλές συζητήσεις. Η αρνητική πλευρά (αν μπορεί να ειπωθεί έτσι) ήταν ότι πάρα λίγο να στοιχίσει την τέλεση της Θείας Λειτουργίας, που γίνεται κάθε χρόνο στις 6 Αυγούστου στο προαύλιο χώρο του ναού, λόγω του φόβου μιας επικείμενης κατάρρευσης. Τελικά, ο εκκλησιασμός έγινε κανονικά στο χώρο του μνημείου και όλοι έμειναν ευχαριστημένοι. Η θετική πλευρά ήταν ότι επιταχύνθηκαν οι διαδικασίες που θα δρομολογήσουν την ανοικοδόμηση της Βυζαντινής εκκλησίας ή, όπως λέγεται, το θέμα «σπρώχτηκε» για να περάσει από το Κεντρικό Αρχαιολογικό Συμβούλιο (ΚΑΣ). Επομένως, δεν υπήρξε κάποια ολιγωρία από την πλευρά του Δήμου στη διευθέτηση αυτής της καθαρά γραφειοκρατικής υποθέσεως.

Η αποκατάσταση του ναού από τη φθορά του χρόνου, ήταν ένα πρόβλημα που απασχόλησε πολλούς κοινοτικούς ηγέτες και απαίτησε τη συνεργασία και τη συνδρομή από όλους ανεξαιρέτως. Ο συνολικός τρόπος διαχείρισης του ζητήματος αποτελεί ένα καλό παράδειγμα για τους σημερινούς πολιτικούς άρχοντες, γιατί τους υπενθυμίζει ότι για να περα-

Ο ναός της Μεταμορφώσεως του Σωτήρος στέκει αγέρωχος στο διάβα του χρόνου, ελπίζοντας για βοήθεια από την πολιτεία

τωθεί ένα κορυφαίο έργο υποδομής χρειάζεται ο ένας να συνεχίζει την προσπάθεια του προηγούμενου και όχι να την εγκαταλείπει προβάλλοντας φθηνές δικαιολογίες ή ποταπά προσχήματα, πειθόντας τελικά μονάχα τον εαυτό του και το χειρότερο, φέρνοντας έτσι, όλο και πιο πίσω τον τόπο που τον τίμησε. Η ευθύνη θα τον βαρύνει στο μέλλον.

... συνέχεια στη σελίδα 2

Το Μνημείο των 700 Θεσπιέων ΕΠΙΤΕΛΟΥΣ στις Θεσπιές

Ήταν καιρός και στην ιδιαίτερή τους πατρίδα, να τιμηθούν με ένα μνημείο αντάξιο της προσφοράς τους στο παγκόσμιο ιστορικό γίνεσθαι οι 700 Θεσπιείς.

Ο Σύλλογος των «εν Αθήναις Θεσπιέων» πολλά χρόνια πριν είχε τιμήσει με ανάλογο μνημείο τους συμπατριώτες του στις Θερμοπύλες. Δυστυχώς, κάτι ανάλογο από όλους τους επίσημους φορείς δεν έγινε στις Θεσπιές. Το θλιβερό κενό ήρθε να καλύψει η πρωτοβουλία ενός «εுπατρίδη Θεσπιέα», του «Κώστα Δ. Λιάκου, ο Θεσπιεύς», ο οποίος με δικά του έξοδα (περίπου 125.000 Ε) και σε δικό του οικόπεδο έστησε την 6η-10-2008, στην ΝΑ είσοδο των Θεσπιών και ακριβώς πάνω από την αρχαία πόλη, ένα μνημείο για αυτούς που έπεσαν στις Θερμοπύλες στις 5 Αυγούστου του 480 π.Χ.

Στο μνημείο εικονίζεται ένας οπλίτης Θεσπιεύς, έτοιμος να αγωνισθεί για την πατρίδα του. Γύρω του υπάρχουν τέσσερις επιγραφές υπογεγραμμένες από τον κ. Κελέπη καθώς και ένα ποίημα από τον Αντώνη Χρ. Δημητρίου.

Επιγραφή 1

Στους «700σιους» Θεσπιούς, και λοιπούς Έλληνες ήρωες, που θυσιάστηκαν τον Αύγουστο του 480 π.Χ. στις Θερμοπύλες, για την προστασία των ιδανικών της ελευθερίας.

Κωνσταντίνος Δ. Λιάκος-Κελέτης. Θεσπιεύς.

Επιγραφή 2

ΟΙ ΤΕΛΕΥΤΑΙΟΙ ΥΠΕΡΑΣΠΙΣΤΕΣ ΤΩΝ ΘΕΡΜΟΠΥΛΩΝ [ελληνικά και αγγλικά]. Από αυτόν εδώ τον τόπο, τον Αύγουστο του 480 π.Χ. εθελοντικά ξεκίνησαν οι 700ισιοι Θεσπιείς για τις Θερμοπύλες, με στρατηγό το Δημόφιλο, και διοικητές τον Ξενοκρατίδη, το Διθύραμβο, τον Πρωτοκρέοντα.

Μετά την προδοσία του Εφιάλτη, η μάχη ήταν χαμένη. Οι εξαναγκασμένοι να μείνουν Σπαρτιάτες, έδωσαν εντολή στους συμμάχους να εγκαταλείψουν τη μάχη.

Βλέπεις είχε το γενικό πρόσταγμα, ο Λεωνίδας, βασιλιάς της Σπάρτης.

Η εντολή βρήκε πολλούς σύμφωνους, όχι όμως ... συνέχεια στη σελίδα 3

Τ Α Β Α Γ Ι Α

ΤΟΥ ΧΘΕΣ ΚΑΙ ΤΟΥ ΣΗΜΕΡΑ
ΔΙΑΣΧΙΖΟΥΝ ΜΕ ΑΣΦΑΛΕΙΑ ΤΟ ΑΥΡΙΟ

Ο Δήμος Βαγίων είναι μία από τις πιο ομογενοποιημένες και άρτια συγκροτημένες διοικητικές μονάδες μέσα στη Βοιωτία, αφού κατέχει το μοναδικό προνόμιο να συνδυάζει, την ομοιομορφία μιας καλοσχηματισμένης χωροταξικής ολότητας -απόρροια τόσο της βαθμιαίας, μακροχρόνιας και αρμονικής συνεργασίας έξι όμορων οικισμών, όσο και της χαμηλότονης και συγκρατημένης διαφοροποίησης των πολιτικών μελών που την απαρτίζουν- με την ετερογένεια των οικονομικών θέλησων, που αναπλέκουν και συνυφαίνουν διαρκώς το εντόπιο κοινωνικοπολιτικό ιστό.

Ερευνώμενοι και άγνωστοι στο σήμερα μεσαιωνικοί οικισμοί όπως ο Μωρόκαμπος, το Αρχοντίκι, η Τζοάνη και η Δαύλωση, συνδιαμόρφωσαν τις δομές και διασύνδεσαν τις συνέχειες με τις ασυνέχειες μέσα από μια αέναη πάλη με τις χρονικές αντιξοότητες. Το παραγόμενο προϊόν αυτής της ώσμωσης διοχετεύτηκε στο ακέραιο, ως συστατικό δομικό στοιχείο, στην πολιτισμική βάση των σύγχρονων οικισμών, του Κασνεσιού δηλαδή και των Βαγίων.

Η σύνολη στοιχισμένη εμπειρία του πεδινού διπολικού συγκροτήματος, ως τις αρχές του 20ου αιώνα, θωράκισε τα μέλη του ώστε να αντιμετωπίσουν επιτυχώς τους περιφερεια-

Ο Βλάχος Γεώργιος, το Φλάμπουρα της Τυφής, διακρίνεται ως αυθόρμητος προστάτης των Βαγιών κατοίκων για ανάπτυξη.

κούς κινδύνους, διασφάλισε σε τελική ανάλυση την κυοφορία και την παραγωγή κατάλληλων επιγόνων, ικανών να μπορούν να ανταποκριθούν στις σύγχρονες απαιτήσεις της ζωής.

Η γεωγραφική ενσωμάτωση των δύο οικισμών στο μεσοπόλεμο, η πρόσφατη πολιτική αυτοτέλεια, και ο αναμενόμενος ρυθμιστικός ρόλος των Βαγίων στα βοιωτικά μελλοντικά πολιτικά τεκταινόμενα, απέδειξαν ρητά την ύπαρξη ενός πανίσχυρου υπόβαθρου, στο οποίο εδράζεται όλο το εγχώριο πολιτικό κατεστημένο.

Το εγχείρημα της σημερινής Δημαρχίας να συνενώσει το επαρχιακό με το εθνικό οδικό δίκτυο και το οποίο βρίσκεται στο στάδιο της περάτωσης, σε συνάρτηση με άλλα έργα ευποιίας όπως η αποχέτευση και ο βιολογικός καθαρισμός της δεκαετίας του '80, αυξάνει τις πιθανότητες ανεξαρτητοποίησης των Βαγίων από τα δύο ισχυρά αστικά κέντρα και αφήνει πολλές ελπίδες για την αγροτουριστική ανά-

πτυξη του τόπου.

Για την ενίσχυση της παραπάνω επιδίωξης, επιστρατεύτηκαν δύο άλλα συμπληρωματικά έργα οδοποιίας, που ήδη ολοκληρώνονται και τα οποία προλεαίνουν το έδαφος για μια πλούσια συγκομιδή του παραγωγικού πλούτου, που προσφέρει ο αδρός γεωγραφικός ορίζοντας, που διαγράφεται από το μήκος του σημερινού διευρυμένου οδικού άξονα.

Τροχοπέδη στην παραπάνω ανέλιξη στέκονται, αφενός η ποιότητα του νερού που τα τελευταία χρόνια αμφισβητείται έντονα από τους πολίτες και αφετέρου, η μονόπλευρη εκμετάλλευση της πεδιάδας των Βαγίων με τυποποιημένους ή παραδοσιακούς γεωργικούς τρόπους.

Αν το πρώτο ζήτημα αντιμετωπίζεται ήδη βραχυπρόθεσμα από το Δήμο με την διάνοιξη δύο γεωτρήσεων και μεσοπρόθεσμα με την εκπόνηση μελέτης σύνδεσης με το Μόρνο, το δεύτερο εναπόκειται στην κρίση των πολιτών των Βαγίων, στο βαθμό που η επιλογή τους θα είναι αποδεσμευμένη από μια ρυπογόνο χρήση των εδαφών της περιοχής του κάμπου.

Αξίζει να σημειωθεί ότι μέσα στα τρίαβαθα του παρελθόντος μια αναπάντεχη μόλυνση των εδαφών συμπαρέσυρε τους οικισμούς -συναθροιστικά με άλλες αιτίες- στην αργόστροφη δίνη ενός απροσδόκητου αφανισμού, ο οποίος άφησε στους αυτόχθονες μηδενικά περιθώρια αντίδρασης, αντιστροφής ή επανάκτησης των προηγούμενων όρων.

Ιωάννης Ντ. Μήτρου

Μπορείτε να στέλνετε άρθρα, σχόλια, παρατηρήσεις, απόψεις, φωτογραφίες στην ηλεκτρονική μας διεύθυνση "ogxistos@yahoo.gr"

ΑΓΙΑΣ ΣΩΤΗΡΑΣ ΑΝΟΙΚΟΔΟΜΗΣΗ

... συνέχεια από την προηγούμενη σελίδα

Για του λόγου το αληθές και για να μην μακρηγορούμε, οι σχετικές ενέργειες για την Αγία Σωτήρα υπήρξαν σταδιακές και χρονοβόρες και για να το πούμε καλύτερα ήταν μακροχρόνιες. Η έναρξη των προσπαθειών τοποθετείται στη δεκαετία του '60, όταν επί προεδρίας Διογένη Λάμπρου, ο ναός ανακηρύχθηκε σε «διατηρητέο μνημείο». Η προσπάθεια συνεχίστηκε με τη γεωγραφική μετατόπιση του νεκροταφείου που περιέβαλλε το ναό, ώστε να απεγκλωβιστεί ο θρησκευτικός από τον ιστορικό χώρο. Στους ζοφερούς αυτούς καιρούς, για την πραγμάτωση του έργου έδωσαν σκληρές μάχες οι πρόεδροι Κων/ος Πέτρου, Τάσος Πελώνης, Λεωνίδας Πελώνης και Ιωάννης Σολωμός.

Ο δήμαρχος Χρήστος Πελώνης το 2002 ασχολήθηκε με τη συντήρηση των εσωτερικών

τοιχογραφιών της εκκλησίας. Το 2004 επί Δημάρχου Σπύρου Μπόγρη και όταν ήταν ειδικός συνεργάτης του Δήμου ο Οδυσσέας Καρβούνης έγινε ένα ουσιαστικό βήμα για την επίτευξη του σκοπού με την ανάθεση και εκπόνηση της σχετικής μελέτης ανασύλωσης.

Η προσπάθεια στη συνέχεια επικεντρώθηκε στη χρηματοδότηση του έργου και πράγματι το 2005 επί δημαρχίας Γεωργίου Μεγάλου, η ανασύλωση εντάχθηκε στο πρόγραμμα «Θησέας», που εκταμίευσε στο Δήμο Θεσπιών κοντά στα 3,2 εκ. ευρώ. Με απόφαση του Δημοτικού Συμβουλίου την ίδια περίοδο, 320.000 ευρώ από το Θησέα δεσμεύτηκαν για να διοχετευτούν στο έργο της Αγίας Σωτήρας. Η επιτακτική ανάγκη που οφειλόταν στην προπέρσινη λειψυδρία όμως, προκάλεσε ομόφωνη δημοτική απόφαση που αποδέσμευσε τα χρή-

ματα του Θησέα από την Αγία Σωτήρα και τα διέθεσε στο έργο του νερού και συγκεκριμένα για τη δημιουργία του υπάρχοντος κοινού δικτύου ύδρευσης των 5 οικισμών.

Σήμερα, επί δημαρχίας Χρήστου Κουρούνη το ζήτημα τοποθετήθηκε σε τροχιά οριστικής επίλυσης, αφού τέθηκε στο Κεντρικό Αρχαιολογικό Συμβούλιο (ΚΑΣ) και έλαβε θετική γνωμοδότηση. Αξίζει να σημειωθεί πως στο συμβούλιο του ΚΑΣ πέρα από το Δήμαρχο κ. Κουρούνη, τον πρόεδρο του ΔΣ του Δήμου Θεσπιών κ. Κυρίκο, παρευρέθηκαν προσκαλεσμένοι οι Ματθαίος Βικτ. Πόκας και Κώστας Ευαγγ. Μήτρου ως εκπρόσωποι του Πολιτιστικού Συλλόγου Μαυροματίου.

Απορρίφθηκε, παρά την προσπάθεια που καταβλήθηκε από την πλευρά των τοπικών αρχόντων μας και παρά την αρχική πρόβλεψη

της μελέτης, η δημιουργία θεατρικού χώρου πλησίον της Αγίας Σωτήρας με το αιτιολογικό ότι το μέγεθος του κτίσματος θα ξεπερνούσε σε όγκο (συμβολικά) και θα κυριαρχούσε επί του ναού της Αγίας Σωτήρας Μαυροματίου.

Απομένουν, η πληρωμή της συντάκτης της μελέτης κ. Βιβής Μελισσού, οι σχετικές υπογραφές από τον Υπουργό κ.τ.λ., και η δημοσίευση της απόφασης στην Εφημερίδα της Κυβερνήσεως.

Τέλος σημειώνουμε την αμέριστη υποστήριξη των δημοτικών συμβούλων από τους άλλους τέσσερις οικισμούς, που συμφώνησαν στην χρηματοδότηση και πραγμάτωση του έργου, γιατί ο ναός της Μεταμόρφωσης του Σωτήρος δεν είναι καν ιδιοκτησία του Δημοτικού Διαμερίσματος Μαυροματίου, αλλά από το 1994 ανήκει στο Υπουργείο Πολιτισμού.

Ο Θανάσης και η Σταματία

35 χρόνια εργασίας, κάτω από δύσκολες συνθήκες συνέθεσαν το εποικοδομητικό έργο διδασκαλίας των δύο παιδαγωγών

Στις 27 Οκτωβρίου η συνηθισμένη εορτή του σχολείου, αφιερώθηκε στην απόδοση τιμής και ευγνωμοσύνης προς το θανάση και τη Σταματία Αθανασίου για το συνολικό παιδαγωγικό τους έργο. Οι δύο διδασκάλοι αφιέρωσαν ολόκληρη σχεδόν τη ζωή τους για να μορφώσουν τα παιδιά του Μαυροματίου λειτουργώντας πάντα με αξιοπρέπεια, ευσυνειδησία και υπευθυνότητα.

Στη σεμνή τελετή που διοργανώθηκε από τη διευθύντρια κ. Μαρία συζ. Γεωργίου Μεγάλου και τους διδασκάλους του δημοτικού σχολείου την Κυριακή 27 Οκτωβρίου, απονεμήθηκαν από μια τιμητική πλακέτα στη νηπιαγωγό κ. Σταματία και στο σύζυγό της, απελθόντα διευθυντή του Δημοτικού Σχολείου Μαυροματίου κ. Θανάση Αθανασίου.

Ο δάσκαλος κ. Αθανασίου, που έχει διατελέσει και προϊστάμενος πρωτοβάθμιας Εκπαίδευσης στη Βοιωτία, φανερά συγκινη-

μένος από την απρόσμενη έκπληξη ανέβηκε στο βήμα και με δάκρυα στα μάτια χαιρέτησε τη γυναίκα του, ενώ παράλληλα ευχαρίστησε όλους τους παρευρισκόμενους και τους διοργανωτές της σπουδαίας αυτής τελετής αποχαιρετισμού.

Το πλήθος δεν ήταν συνηθισμένο σε τέτοιου είδους συναισθηματικά σκηνικά και επηρεασμένο από την συγκινητική ατμόσφαιρα ξέσπασε με ένα θερμότατο χειροκρότημα προς το ζευγάρι των δύο διδασκάλων. Τους ευχαρίστησε ως ελάχιστο αντίδωρο για το πλούσιο μορφωτικό έργο που παρήγαγαν όλα αυτά τα χρόνια.

Ο νυν προϊστάμενος του Γραφείου Α' βαθμιας Εκπαίδευσης Βοιωτίας κ. Γεώργιος Μεγάλος εξωτερικεύοντας ιδιαίτερα τα συναισθήματα που τόσα χρόνια έτρεφε για το ζευγάρι των δασκάλων, αποτίμησε τη συνολική επιμορφωτική τους πορεία μέσα στο δημοτικό σχολείο και εξήρε τον τεράστιο ρόλο τους.

Ας παρακολουθήσουμε ένα μικρό απόσπασμα από το λόγο του δασκάλου κ. Γεωργίου χαρ. Μεγάλου που η συγκίνηση εκφράστηκε πολλές φορές στο πρόσωπό του και η οποία τον υποχρέωσε να διακόψει την ομιλία του αρκετές φορές: «...μπορεί να κατηγορηθήκαμε ότι δεν είχαμε πολλά λεφτά για να πηγαίναμε βόλτα τα παιδιά ή ότι δεν τους κάναμε δώρα, ... ή ότι ήμασταν αυστηροί, διότι ήμασταν πράγματι αυστηροί για τον εξής λόγο ... διότι με τον πατέρα του παιδιού δουλεύαμε μαζί στην κω-

πάδα και ήμασταν μαζί μέσα στη λάσπη και μας ερχότανε ντροπή την ώρα που θα συναντιόμασταν μαζί σε μια παρέα ... και θα μας ρωτούσε «τι κάνει το παιδί μου» να μην μπορούσαμε να του δώσουμε μια ενθαρρυντική απάντηση. Νομίζω ότι αυτό που περνούσε από το χέρι μου το προσφέραμε απλόχερα όλα αυτά τα χρόνια.

Κατηγορείστε μας ελεύθερα για ο,τιδήποτε, για τις φωνές και τη σκληρή μας μερικές φορές συμπεριφορά ... άλλωστε υπάρχουν μανάδες που σήμερα έχουν τα παιδιά τους εδώ στο δημοτικό σχολείο και θυμούνται τον κύριο Γιώργο, τον κύριο Θανάση που βρίσκονταν περισσότερο από τις δασκάλες στη δυσάρεστη θέση να εφαρμόσουν το

ένα λάθος με μία ξυλιά, σκληρά, αλλά το κάναμε γιατί πιστεύαμε ότι -όχι επειδή ίσως με αυτόν τον τρόπο τα παιδιά θα μαθαίνανε σίγουρα γράμματα, που δόξα το θεό πολλά μάθανε- τουλάχιστον θα γίνουν καλοί άνθρωποι μέσα στην κοινωνία. Οπότε λοιπόν, αφού σήμερα ολοκληρώθηκε ένας

κύκλος, μπορούν να νιώθουν ευχαριστημένοι οι συνάδελφοι και συγκεκριμένα το ζευγάρι [Θανάσης και Σταματία] ότι τουλάχιστον αυτό που πίστευαν το έκαναν πραγματικότητα ...».

Εμείς, όπως και κάθε πολίτης του Μαυροματίου ευχαριστούμε το θανάση και τη Σταματία για τη συνολική τους προσφορά και τους ευχόμαστε ολόψυχα υγεία, ευτυχία και πολλά εγγόνια από το γιο τους Δημήτρη.

Ο νέος σύλλογος **Γονέων και Κηδεμόνων** καλείται να φέρει σε πέρας το σημαντικότερο έργο που του έχει ανατεθεί και που σχετίζεται εκτός των άλλων, με την διασφάλιση της σωματικής ακεραιότητας και με την ποιότητα της ζωής των παιδιών μας. Ήδη ξεπέρασε σαρωτικά την πρώτη αντικειμενική δυσκολία: **Αναγεννήθηκε.**

Η δεύτερη δυσκολία είναι να αντιμετωπίσει όλα εκείνα τα προβλήματα, που συναντάμε σήμερα μέσα στο προαύλιο χώρο του σχολείου, δηλαδή τα καρφιά και τα φρεάτια της παρακείμενης οικοδομής, όπως δείχνουν οι σχετικές φωτογραφίες της 19ης Οκτωβρίου 2008.

Η μεγάλη πράγματι υπευθυνότητα και η τεράστια προσοχή που έχουν επιδείξει ως σήμερα οι εμπλεκόμενοι παιδαγωγοί (πρωτίστως η διευθύντρια κ. Μαρία συζ. Γ. Μεγάλου, αλλά και όλοι οι εκπαιδευτικοί για τη φύλαξη κ.τ.λ., με μοναδικούς από-ντες πρώτα απ' όλα σε αυτήν την υπόθεση -δυστυχώς- κάποιους από τους γονείς

των παιδιών), είχε ως αποτέλεσμα να μην έχουν υπάρξει μέχρι σήμερα παιδικόι τραυματισμοί, αλλά ίσως αύριο, η διαχρονική αξία αυτής της υπευθυνότητας μπορεί να χαθεί εξαιτίας ενός απλού και τυχαίου συμβάντος.

Η σχολική επιτροπή ήδη ενημερώθηκε και εξετάζει το θέμα.

Ο Σύλλογος με τη διευθύντρια του σχολείου ήδη συμφώνησαν στην περφόρα της επικίνδυνης οικοδομής. Το νέο Δ.Σ του Συλλόγου Γονέων και Κηδεμόνων αποτελείται από τους :

- Πρόεδρος ο πολλά υποσχόμενος **Γεώργιος Κ. Ρετέλας**
- Αντιπρόεδρος ο εμπειρότατος από άλλους συλλόγους **Γεώργιος Σωτ. Σιαμανδούρας**
- Γραμματέας η ενεργητική **Ανδριάννα Σωτ. Πέτρου - Μαλέση**
- Ταμίας η νεοφερμένη **Σοφία Ν. Πελώνη - Μήτρου**
- Δραστήρια και έμπειρα Μέλη οι **Χρήστος Ελευθ. Χριστοδούλου, Σωσώ Κ. Κουτρουμάνη - Λιτοσελίτη και Έφη Β. Νικολάου - Κρεμμύδα.**

Ο ΝΕΟΣ ΣΥΛΛΟΓΟΣ ΓΟΝΕΩΝ ΚΑΙ ΚΗΔΕΜΟΝΩΝ ΜΑΥΡΟΜΑΤΙΟΥ

Τους ευχόμαστε ολόψυχα
καλή επιτυχία στο νέο
τους έργο.

Ο χώρος κάτω από το σχολείο που κάποτε χαρακτηριζόταν από έντονη μαθητική και αθλητική δραστηριότητα.

Λεοντάρι Βοιωτίας

Η ονομασία Λεοντάρι και η ιστορική διαδρομή: 1833 – 2003

Συνέχεια από το προηγούμενο.

Στις 15 Απριλίου του 1833 επί Βασιλείας Όθωνος σχηματίστηκε η Επαρχία Θηβών με πρωτεύουσα τη Θήβα. Δύο χρόνια μετά, στις **8/20 Απριλίου 1835** με Βασιλικό Διάταγμα σχηματίστηκαν οκτώ δήμοι, που αποτελούσαν την Επαρχία Θηβών και ήταν οι εξής: Θηβαίων, Θεσπιέων, Πλαταιών, Παρασωπαίων, Τανάγρας, Ωρωπού, Αυλίδος και Ακραϊφνίου. Αξίζει να σημειωθεί ότι το διάταγμα αυτό δε δημοσιεύθηκε στην «Εφημερίδα της Κυβερνήσεως». Ο **Δήμος Θεσπιέων** με πληθυσμό 1749 κατοίκους, κατατάχθηκε στη Β' τάξη και έδρα του ορίστηκε το χωριό Ερμηόκαστρο. Αποτελούνταν από τους παρακάτω οικισμούς: 1.Βάγια με 442 κατ. 2.Καλύβια Αγίου Γεωργίου με 325 κατ. 3.Ερμηόκαστρο με 317 κατ. 4.Καζένσι ή Κασνέσι με 269 κατ. **5.Κασκαβέλι με 184 κατ.** 6.Κάραδος με 99 κατ. 7. Μαυρόκαμπος με 77 κατ. 8.Αρχοντίκι με 18 κατ. 9.Ξόανο ή Τζόανο με 18 κατ. 10.Μονή Αγίου Χαραλάμπους με 8 κατ. 11.Μαυρομάτι και 12.Μονή Αγίου Ιωάννη (Μαζαράκι).

Τη 16/28-10-1836 με Β.Δ καταργήθηκε ο Δήμος Άσκλης και η Παλαιοπαναγιά με το Νεοχώρι ενσωματώνονται στο Δ.Θ. Επίσης στη 1-11-1841 το Μαυρομάτι (ίσως κάποια υπόλοιπα τμήματά του) αποσπάται από το Δήμο Αλιάρτου και προσαρτάται στο Δ.Θ. και γίνεται έδρα του δήμου. Λίγο αργότερα τα χωριά Παύλια και Ασπροκάμιнос αποσπώνται από το Δ.Θ. και προσαρτώνται στο Δήμο Ακραϊφνίου. Με πιέσεις των κατοίκων των Βαγιών, τα Βάγια γίνονται έδρα του Δ.Θ. το 1849. Αλλά στις 3-7-1854 έδρα του Δ.Θ. γίνεται πάλι το Ερμηόκαστρο.

Αρχικά η σφραγίδα του Δ.Θ. ήταν κυκλική χωρίς έμβλημα. Με το διάταγμα της 11ης Οκτωβρίου 1870 καθορίστηκε ως έμβλημα το άνθος του Ναρκίσσου, γύρω δε από τη στρογγυλή σφραγίδα έγραφε «ΔΗΜΟΣ ΘΕΣΠΙΕΩΝ». Ο **Νάρκισσος** ήταν υιός του Κηφισού και της Λειριόπης, πέθανε δε από μαρasmus γιατί ήταν τόσο όμορφος που ερωτεύθηκε τον εαυτό του όταν τον είδε σε μία πηγή των Θεσπιών. Αργότερα τον Νάρκισσο αντικατέστησε το εκάστοτε εθνόσημο.

Αξίζει να αναφερθεί ότι στις πρώτες δημοτικές εκλογές του 1835 εκλέχτηκε δήμαρχος Θεσπιών ο **Θεόδωρος Χατζής** αγωνιστής του 1821 από το Ερμηόκαστρο, ο οποίος κατάφερε να πείσει το Δημοτικό Συμβούλιο Θεσπιών να διαθέσει 250 δρχ. για την ανέγερση του Πανεπιστημίου Αθηνών, δίνοντας ο ίδιος από τις οικονομίες του 25 δρχ.

Άλλοι δήμαρχοι ήταν ο Ιωάννης Σκουτέρης (1842) από τα Βάγια, αγωνιστής του 1821, Απόστολος Κουτσούρης (1846), Αναγνώστης Χατζής (1857) από το Κασνέσι, αγωνιστής του 1821, Αναγνώστης Χρήστου ή Γκορίτσας (1862) από το Ερμηόκαστρο, γιος του αγωνιστή Παναγιώτη Χρήστου, Λουκάς Γκορίτσας (1866) από το Ερμηόκαστρο, Βασίλειος Παπανικολάου (1874) από το Ερμηόκαστρο, Λουκάς Στενός (1887) από τα Βάγια, ο οποίος δολοφονήθηκε πριν ολοκληρώσει τη θητεία του σε καφενείο στα Βάγια, απέναντι από την εκκλησία της Αγίας Τριάδος, Παντελέας Μικρός (1892) από το Ερμηόκαστρο, γιος του αγωνιστή Αθανασίου Μικρού που γεννήθηκε φτωχός αλλά στη συνέχεια έγινε από τους πιο πλούσιους της επαρχίας.

Στις εκλογές του 1895 κυριαρχούν ο φανατισμός και το μίσος με αποτέλεσμα στα Βάγια από πυροβολισμούς αγνώστων να χάνει την ζωή του ένα κοριτσάκι 8 ετών. Οι αντιπρόσωποι αναποδογυρίζουν τις κάλπες και οι εκλογές ματαιώνονται, γίνονται επαναληπτικές εκλογές και εκλέγεται δήμαρχος ο Λιάσκος, Παναγιώτης Γκορίτσας (1895) ιατρός από το Ερμηόκαστρο, μετέπειτα βουλευτής Αττικοβοιωτίας με το Λαϊκό κόμμα. Εξελέγη δήμαρχος για τρεις τετραετίες. Επίσης ο Παναγιώτης Στενός (1907) ιατρός από τα Βάγια, ήταν σοσιαλιστής και εκλεγείς βουλευτής Αττικοβοιωτίας με τον Ελευθέριο Βενιζέλο το 1922.

Με τον Νόμο ΔΝΖ «Περί συστάσεως δήμων και κοινοτήτων» της 10ης Φεβρουαρίου 1912, οι δήμοι παραμένουν για τις πόλεις και τα χωριά γίνονται κοινότητες. Έτσι το **1914** συγκροτείται η **Κοινότης Κασκαβελλίου** που μετονομάζεται σε **Κοινότητα Λεονταρίου** το **1930** επί προεδρίας Γεωργίου Χαρ. Φίλη.

Ονομάστηκε δε το χωριό μας **ΛΕΟΝΤΑΡΙ**, διότι ακριβώς κάτω από το χωριό μας, στη θέση Βαρυκό, βρέθηκε άγαλμα λιονταριού η ιστορία του οποίου έχει ως εξής: Το έβδομο έτος του Πελοποννησιακού πολέμου (424 π.Χ.) οι Αθηναίοι με στρατηγό τον Ιπποκράτη είχαν καταλάβει το βοιωτικό ιερό του Δηλίου Απόλλωνα, γνωστό ως Δήλιο, που βρισκόταν στο χώρο του σημερινού Δήλεσι. Εκεί δέχτηκαν την επίθεση των Βοιωτών με αρχηγό το βοιωτάρχη Παγώνδα και νικήθηκαν με μεγάλες απώλειες. Χίλιοι περίπου ήταν οι Αθηναίοι νεκροί, καθώς και ο στρατηγός Ιπποκράτης, πεντακάσιοι περίπου οι Βοιωτοί. Στη **μάχη του Δηλίου το 424 π.Χ.**, οι Θεσπιείς είχαν τους πιο πολλούς νεκρούς από κάθε άλλη βοιωτική πόλη. Έφτιαξαν λοιπόν ένα Πολυάνδριο για να τιμήσουν τους νεκρούς τους. Το Πολυάνδριο ανακαλύπτει ο αρχαιολόγος **Π. Σταματάκης** το **1882** σε ανασκαφή που κάνει στην περιοχή. Ήταν δε ένας χριστός περίβολος σε σχήμα ορθογωνίου, με διαστάσεις 32x23m μέσα στον οποίο είχε γίνει ομαδική ταφή. Στο βόρειο τοίχο του περιβόλου και πάνω σε πώρινο βάθρο (το οποίο σώζεται μέχρι σήμερα μετά την αναστήλωση του 1922) είχε τοποθετηθεί άγαλμα λιονταριού, μήκους περίπου τριών μέτρων, που κοιτάζε προς βορρά. Κατά την ανασκαφή του 1882 βρέθηκε μόνο ο κορμός του λιονταριού, που σώζεται στο Μουσείο της Θήβας. Μπροστά από το λιοντάρι και σε μικρή απόσταση περίπου 2m. ο Σταματάκης βρήκε 8 λίθινες πλάκες- στήλες, όπου ήταν γραμ-

μένα πάνω τους 94 ονόματα, ενώ σε μία άλλη ένατη λίθινή πλάκα ήταν γραμμένα άλλα 7 ονόματα (σύνολο 101 ονόματα). Λίγο βορειότερα από τη γραμμή των στήλων βρήκε λιθόστρωτο αρχαίο δρόμο, παράλληλο προς το βόρειο τμήμα του περιβόλου. Οι νεκροί της μάχης του Δηλίου είχαν αποθεθεί και καεί μέσα στο χτιστό περίβολο, πίσω από το λιοντάρι. Τα κτερίσματα ήταν αγγεία του 5ου αιώνα και ειδώλια από σίδηρο ή μπρούντζο και μαχαίρια, τα οποία και είναι τοποθετημένα σε προθήκες μέσα στο Μουσείο των Θηβών.

Το 1933 επί προεδρίας Νικολάου Αναστασίου έγινε προσπάθεια αναστυλώσεως του μνημείου, αλλά δυστυχώς για τον τόπο δεν τελεσφόρησε.

Πρόεδροι της Κοινότητος Λεονταρίου διετέλεσαν οι:

Γεώργιος Μάγγας, Κωνσταντίνος Κόλλιας, Γεώργιος Χαρ. Φίλης, Νικόλαος Αναστασίου, Φίλωνας Ν. Δημητρίου, Δημήτριος Βυλλιώτης, Σπύρος Ι. Σπύρου, Αγγελής Κατζέλης, Κωνσταντίνος Αναστασίου (-1964), Γεώργιος Βρακάς (1964-1967), Βασίλειος Γ. Βενιζέλος (1967-1974), Γεώργιος Δ. Παύλου (1974), Λουκάς Ζαφείρης (1975-1977), Βασίλειος Χ. Πετρούλιας (1977-1978), Αναστάσιος Β. Μακρής (1979-1986), Βασίλειος Γ. Βενιζέλος (1987-1998). Βεβαίως και άλλοι χρημάτισαν πρόεδροι της κοινότητας Λεονταρίου που όμως δεν καταφέραμε να διαπιστώσουμε.

Ο Νόμος 2539 της 4ης Δεκεμβρίου 1997 για τη «Συγκρότηση της Πρωτοβάθμιας Τοπικής Αυτοδιοίκησης», γνωστός σε όλους μας και ως **Νόμος Καποδιστριάς** καταργεί την Κοινότητα Λεονταρίου και την εντάσσει σαν ένα από τα Δημοτικά Διαμερίσματα του νεοϊδρυθέντος Καποδιστριακού Δήμου Θεσπιών. Συγκεκριμένα δημιουργείται ο νέος Δήμος Θεσπιέων αποτελούμενος από το Δήμο Θεσπιών με έδρα τις Θεσπιές και τις καταργηθείσες πλέον κοινότητες: 1. Άσκλης, 2. Λεονταρίου, 3. Μαυροματίου και 4. Νεοχωρίου.

Στις εκλογές του 1998 εκλέγεται δήμαρχος ο Χρίστος Κουρούνης από τις Θεσπιές (1999-2000) και ο Χρίστος Πελώνης από το Μαυρομάτι (2001-2002), με δημοτικούς συμβούλους από το χωριό μας τους Ιωάννη Κόλλια (αντιδήμαρχο), Δημήτριο Νικολάου (αντιδήμαρχο), Ευάγγελο Νικολάου (πρόεδρο Τοπικού Συμβουλίου) και Χαρίτο Πετρούλια. Στις εκλογές του 2002 εκλέγεται δήμαρχος ο Σπυρίδων Μπόγρης από τις Θεσπιές (2003-σήμερα), με Δημοτικούς συμβούλους από το χωριό μας τους Βασίλειο Βενιζέλο, Χαράλαμπο Κόλλια, Δημήτριο Νικολάου και Ευάγγελο Νικολάου (πρόεδρο Τοπικού Συμβουλίου).

Πρέπει να σημειώσουμε το 1995 δημιουργούνται τα **Συμβούλια Περιοχής** τα οποία αποτελούνται από τους:

1.Δήμο Βαγιών, 2.Δήμο Θεσπιών, 3.Κοινότητα Λεονταρίου, 4.Κοινότητα Μαυροματίου, 5.Κοινότητα Άσκλης και 6.Κοινότητα Νεοχωρίου.

ΓΡΑΦΕΙ Ο ΝΙΚΟΛΑΟΣ ΔΗΜΗΤΡΙΟΥ

Το μνημείο των 700 Θεσπιέων ΕΠΙΤΕΛΟΥΣ στις Θεσπιές

... συνέχεια από την 1η σελίδα

τους Θεσπιείς.

Τούτο δεν άρεσε στο Λεωνίδα. «Δεν θα μας κλέψεις τη δόξα εσύ Λεωνίδα», του απάντησε ο Διθύραμβος, και έμειναν εκεί και θυσιάστηκαν.

«Ούκ έφτασαν απολίποντες τον Λεωνίδα και τους και τους συν αυτώ απαλλάσσασθαι αλλά καταμείναντες συναπέθανον. Εστρατήγε δε αυτων Δημόφιλος ο Διαδρομέω»

Ηρόδοτος

Κι όμως η προφορική ιστορία, εξακολουθεί εδώ και 25 αιώνες να προβάλλει μόνο τους Σπαρτιάτες. Αυτό με προσβάλλει, νοιώθω χρέος μου να στηλιτεύσω, αυτή την αδικία, λες και οι Θερμοπύλες ήταν θέμα μόνο της Σπάρτης.

Ξένε εσύ πού διαβάξεις αυτές τις αράδες, μη λησμονείς, η δόξα ανήκει σε όλους όσους έδωσαν τη ζωή τους για την πατρίδα...

Κωνσταντίνος Δ. Λιάκος-Κελέτης. Θεσπιεύς.

Επιγραφή 3

Η ΘΥΣΙΑ ΤΩΝ 700 ΘΕΣΠΙΕΩΝ ΣΤΙΣ ΘΕΡΜΟΠΥΛΕΣ
Φωτοδότη, ακοίμητε ήλιε που τον γύρω του κόσμου ποιείς δόξας μήνυμα θάνατο στείλε στην πατρώα τους γη Θεσπιείς. Κει στη γη της μεγάλης θυσίας 700 τρανοί Ηρακλείς Με τη λαίλαπα αυτής της Ασίας πέσαν όλοι για λόγους τιμής.

Πρωτοστάται απ'τη γη των γεν ναίων με Δημόφιλο πρώτο, Αρχηγό

Με την πίστη, τη φλόγα των νέων και τον έρωτα να άρχει ταγό. Στήσαν φράχτη κανείς μη περάσει στην οργή των Περσών τη βαριά Τις εστίες, βωμούς μη χαλάσει πούχαν δόξα, ψυχή. Λευτεριά.

Με τραγούδι από Μούσες πλασμένο στ' Ελικώνα το κάλος θωρώ

Και στεφάνι με δάφνες φτιαγμένο στις Θερμές πύλες φτιάξαν χορό.

Ο Διθύραμβος πρώτος στην πάλη γυμνός όπλων με δέκα κατά

Σαν του Πήγασου τα' άτι προβάλλει φτερωτός μες στα νέφη πετά.

ΑΝ. Χ. ΔΗΜΗΤΡΙΟΥ

Επιγραφή 4

Το μνημείο-οραματίστηκε σχεδίασε και υλοποίησε ο Κωνσταντίνος Δ. Λιάκος Κελέτης, Θεσπιεύς.

Ρωτήσαμε τυχαία έναν συμπολίτη μας από το Κασκαβέλι για το άγαλμα του Κελέτη και κείνος είπε: «Ο Κώστας Λιάκος (Κελέτης) δίνοντας ένα σωρό χρήματα αγόρασε την αιωνιότητα με αυτό το μνημείο. Εκείνοι που μερίδασαν ειρωνικά με αυτήν την κίνηση ας βάλουν το χέρι στη τσέπη τους και να κάνουν κάτι παρόμοιο. Κανείς δεν τους κρατάει. Γιατί δεν το κάνουν; Γιατί απλούστατα δε θέλουν να γίνεται τίποτα και από κανέναν».

Εμείς θα συμφωνήσουμε με την πρωτοβουλία του κ. Κελέτη, υποστηρίζοντας σιδηρόπρετα προάγει τον πολιτισμό και προσθέτοντας μονάχα πως τη δεκαετία του '50 τα φορτηγά με υλικά οικοδομής που είχε δωρίσει ο κ. Γκορίτσας για την ανέγερση του Γυμνασίου Θεσπιών περίμεναν και περίμεναν και περίμεναν τους ντόπιους για να τα ξεφορτώσουν... Δεν πήγαινε κανείς...

Πάντως με αφορμή την τοποθέτηση του μνημείου σε αυτήν την περίοπτη θέση από τον ιδιώτη κ. Κώστα Λιάκο-Κελέτη ξεκίνησε μια ιδιαίτερα γόνιμη συζήτηση, όχι μόνον στις Θεσπιές αλλά και στον ευρύτερο δήμο. Πιστεύουμε ότι ο διαφανόμενος κοινός παρανομαστής των σχετικών αντιθέσεων, είναι ότι ένα μεγαλοπρεπές μνημείο που έχει ιστορική συνάφεια με την περιοχή, εισερχόμενο μέσα της, φέρει πάντα ένα καλό μήνυμα. Για τους Αρνητές των Πάντων δε φέρνει και ούτε θα μπορούσε να φέρει ποτέ ένα καλό μήνυμα.

Νικόλαος Λεονταρίτης & Γιάννης Πανταζής

Ο ΓΚ Η Σ Τ Ο Σ

Περιοδική Ανεξάρτητη Έκδοση Ποικίλης Ύλης
Κυκλοφορεί σε 4000 αντίτυπα

Διανέμεται δωρεάν στους Δήμους
Αλιάρτου, Βαγιών, Θεσπιέων, Θίσβης
Τεύχος 4ο, Οκτώβριος 2008

ΙΔΡΥΤΗΣ - ΕΚΔΟΤΗΣ: Ιωάννης Κ. Μήτρου
Ερυθραίας 49, Πολύγωνο-Αθήνα, 11363,
τηλ. 6948 525362

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ ΣΥΝΤΑΞΗΣ: Ιωάννης Βίκτ. Πόκας
ΕΠΙΜΕΛΕΙΑ ΥΛΗΣ: Παναγιώτα Μιχ. Καλογήρου
ΣΥΜΒΟΥΛΟΣ ΕΚΔΟΣΗΣ: Νικόλαος Ι. Δημητρίου

ΥΠΕΥΘΥΝΟΣ ΤΥΠΟΓΡΑΦΕΙΟΥ:
Μπάμπης Χοντζούρης

Τα ενυπόγραφα άρθρα δεν εκφράζουν
κατ' ανάγκη τη θέση της εφημερίδας.

ΤΟ ΠΟΛΙΤΙΣΤΙΚΟ ΠΑΡΕΛΘΟΝ ΟΦΕΙΛΕΙ ΝΑ ΔΙΑΓΡΑΨΕΙ ΚΑΙ ΤΟ ΠΟΛΙΤΙΚΟ ΠΑΡΟΝ

Γράφει ο Ιωάννης Ντ. Μήτρου

Στη **Μεταπολίτευση** κάποιοι βαθιά προοδευτικοί και δραστήριοι νέοι όπως ο Γιώργος Β. Λεμπέσης, ο Χρήστος Στ. Καραμάνος κ.α., επανίδρυσαν τον Πολιτιστικό Σύλλογο Μαυροματίου, διοργάνωσαν ενδιαφέρουσες και πολύτιμες πολιτιστικές εκδηλώσεις μέσα στο Μαυρομάτι και αναζωογόνησαν τα αδρανολοιμένα στοιχεία της τοπικής κοινωνικής ζωής. Τους χαλεπούς αυτούς καιρούς, αντί ο Σύλλογος να αποτελέσει το αντικείμενο ενός ειλικρινούς κοινωνικού διαλόγου, μεταβλήθηκε σε παράγοντα πολιτικής φόρτισης, η οποία στο αποκορύφωμά της εκφράστηκε με έναν αχαλίνωτο λιθοβολισμό που διεξήγαγαν κάποιοι Μαυροματάνοι ενάντια στα μέλη του Συλλόγου. Ο Γιώργος Κυρίκος, ιδιοκτήτης του καφεενείου, που χρησιμοποιήθηκε τακτικά ως χώρος των πολιτιστικών συνεστιάσεων, θυμόταν ότι κατέβαζε τα ρολά κατά τη διάρκεια των εκδηλώσεων για να προστατεύσει την περιουσία του, διότι οι πέτρες έρχονταν πανταχού και βροχιδόν από κάποιους εξαλλους χωρικούς, οι οποίοι αγανακτισμένοι καθώς ήταν που δεν κατάφερναν να σπάσουν τα τζάμια, επιχειρούσαν να τσακίσουν τουλάχιστον τα ρολά. Εκείνο που προξενούσε αυτές τις βίαιες ενέργειες των εντοπίων ήταν η πεποίθησή τους ότι στο Σύλλογο δρούσαν κομμουνιστές. Το ειρωνικό στην υπόθεση ήταν ότι ο εν λόγω σύλλογος ιδρύθηκε συμπληρωματικά και ως αντίβαρο στη λογοδιάρροια «περί Αριστεράς» κάποιων άλλων νέων!!! Η επιβράβευση των δραστήριων αυτών παιδιών και ιδιαίτερα των κ. Καραμάνου και Λεμπέση, αποτυπώθηκε πάνω στα επαινετικά άρθρα διαφόρων Βοιωτικών εφημερίδων της εποχής που υπερκέρασαν σαρωτικά τα επικριτικά σχόλια κάποιων ανεκδιήγητων συγχωριανών τους. Οι προσπάθειες των νέων αυτών καταγράφηκαν ιστορικά, με βάση την εποχή στην οποία δραστηριοποιήθηκαν.

Με το πέρασμα του χρόνου τα πράγματα στο χωριό βελτιώθηκαν. Το Μαυρομάτι εξελίχθηκε, νέοι δρόμοι φτιάχθηκαν και νέες τουαλέτες εισήλθαν στο εσωτερικό των σπιτιών, τα οποία τώρα απέκτησαν τη δική τους μεγαλοπρέπεια. Όλα έμοιαζαν όμορφα και τα πάντα είχαν στοχοποιηθεί. Μια διαφορετικότητα όμως στα υπό διαμόρφωση θέλητρα της εποχής και της περιοχής παρουσίαζαν ωστόσο κάποια νεαρή ηλικίας άτομα, που περιφέρονταν από σπίτι σε σπίτι

μυστικά και συνωμοτικά και που μέσα τους κυφορούσαν ιδέες -ιδέες με εκείνες των προηγούμενων νέων- ιδέες εμποτισμένες με επαναστατικότητα και προοδευτικότητα, ιδέες διαμετρικά αντίθετες με κείνες της συντηρητικής κοινωνίας του Μαυροματίου, ιδέες σε συνάφεια με την αγάπη τους για το χωριό και με τον αποτροπιασμό τους για τη νοσηρή νοοτροπία του εγχώριου κατεστημένου. Οι μόνες βαθιές αντιθέσεις που χώριζαν τις δύο ηλικιακές ομάδες ήταν τα διαφορετικά χωρίσματα στα μαλλιά τους και το μήκος της φαβορίτας τους.

Η πολιτιστική προσπάθεια των νέων όμως, για μιαν ακόμα φορά δεν έγινε πλήρως αντιληπτή από την τοπική κοινωνία. Ανέναντί τους στήθηκαν άνθρωποι που τους καταδίκαιζαν απερίφραστα ως αριστερούς και επομένως τους παρομοίαζαν -σύμφωνα με τους δικούς τους όρους- ως αλήτες, τυχοδιώκτες και αγύρτες. Μπορεί κάποια από τα παιδιά να ήταν αριστεροί, αλλά τί σημασία είχε αν ήταν ή αν δεν ήταν; Βαρύνουσας απήχησης πρόσωπα του χωριού χωρίς καν να σκεφθούν πως είχαν να κάνουν με παιδιά 15-20 ετών, ξεκίνησαν έναν ανηλεή «πόλεμο» εναντίον τους, που δεν είχε κανένα προηγούμενο και εκδηλωνόταν συνήθως με μηδενικές παραχωρήσεις και βοήθεια προς εκείνα. **Τις μέρες αυτές κάποιος είπε, σχεδόν ποιητικά πως πετάχτηκαν γυμνά «νεογέννητα» σε έναν απέραντο κρύο ωκεανό.** Παρόλες τις προβλέψεις ο «πόλεμος» δεν κερδίστηκε τελικά από τους συντηρητικούς «μεγάλους», αλλά από τη μαλθακότητα και την αδιαφορία των νέων που πήραν τα ηνία πολύ μετέπειτα. Η θερμοκρασία του ωκεανού έκτοτε χαμηλώνει χρόνο με το χρόνο, με μικρές ως ελάχιστες διακυμάνσεις.

Με βάση τις σημερινές αποτιμήσεις, μπορούμε να πούμε πως και στις δύο περιπτώσεις οι «πολιτισμικοί πολέμοι» ήταν άνθρωποι που μέσα τους κυριαρχούσε η καχυποψία και η άγνοια, αλλά κυρίως πρυτάνευε το αντικομμουνιστικό μένος. Αν τα πρώτα χαρακτηριστικά έχουν ήδη ερημνευτεί από τους κοινωνικούς ψυχολόγους ως συμπτώματα της ανθρωπίνης «στέρησης» που εκδηλώνονται μέσα σε κλειστά περιβάλλοντα, τότε το τελευταίο μπορεί να θεωρηθεί ως το προϊόν μιας βαθιάς ριζωμένης κοσμοθεωρίας που προϋπόθετε ασφαλώς την ύπαρξη ενός στέρεου ιδεολογικού υπόβαθρου, αποτελούμενου από επίπεδες διαστρωματωμένες ψηφίδες ψυχροπολεμικών

Το πανέμορφο ανακαινισμένο από το 2001-2002 κτίσμα που βρίσκεται δίπλα από την κοινότητα Μαυροματίου, χρησιμοποιείται σήμερα ως χώρος πολιτιστικών εκδηλώσεων.

και καθεστωτικών εμπειριών. Με λίγα λόγια, οι ψηφίδες πλαισίωναν τις αιτίες που με τη σειρά τους τροφοδοτούσαν την πάλη στο Εποικοδόμημα. Στην μία όχθη στέκονταν οι Νέοι και στην απέναντι το Κατε(α)στημένο.

Ερχόμαστε λοιπόν στις μέρες μας, 2008 χρόνια ύστερα από τη γέννηση του Χριστού ή 190 χρόνια μετά από τη γέννηση του Μαξ (ανάλογα την οπτική) και ερχόμαστε αντιμέτωποι με την ανεξήγητη διαφωνία που έχει ξεσπάσει ανάμεσα στον Πολιτιστικό Σύλλογο Μαυροματίου και σε ένα μέρος των πολιτικών ιθυνόντων του τόπου. Τι συμβαίνει και ποιες οι αιτίες που υποθάλουν τη νέα -ασφαλώς χαμηλών τόνων- διχογνωμία, που αφορά το αν θα ονομαστεί η αίθουσα «θεάτρου», η οποία συνορεύει με το Χι Κοινοτικό Κατάστημα όπως εκείνο το κτίριο ονομάζεται και το οποίο κείται στο Ψι κοινοτικό δρόμο όπως εκείνος ονομάζεται, σε αίθουσα «Νικόλαος Κοΐρκουλος» όπως θέλει ο σύλλογος να ονομαστεί (ευτυχώς πάντως που το Μαυρομάτι βαφτίστηκε από τους Οθωμανούς τον 15ο αιώνα, γιατί μέχρι σήμερα ίσως και να ήταν ένας ανώνυμος οικισμός);

Επαναλαμβάνουμε, πως η ασυμφωνία δεν αφορά την ονομασία του Κοινοτικού Καταστήματος (έργο του Γεωργίου Στάμα

Κασιμίχα), αλλά την παρακείμενη αίθουσα «θεάτρου», όπως την αποκαλούμε σήμερα, η οποία οπτικά μπορεί να θεωρηθεί ως συνέχεια του Κοινοτικού Καταστήματος αλλά μπορεί και όχι. Και τονίζουμε, πως η άθλια κατάσταση των δύο παλιών δεκαετιών δε μπορεί να συγκριθεί με τη σημερινή (απλή διαφωνία) αλλά σταχυολογείται αποσκοπώντας στην πρόληψη.

Είμαστε πεπεισμένοι ότι, αφενός η τοπική πολιτική ηγεσία θα σταθεί στο ύψος των περιστάσεων και θα ανταποκριθεί στις υψηλές λαϊκές απαιτήσεις που της έχουν ανατεθεί και αφετέρου ο Πολιτιστικός Σύλλογος Μαυροματίου, που βρίσκεται σε στενή συνεργασία με τον αδελφό Πολιτιστικό Σύλλογο «Ο γχηστός», θα συνεχίσει από κοινού να παράγει το τόσο πολύτιμο για τον τόπο έργο του, ένα έργο που είχε πολλά χρόνια να παραχθεί και που μάλιστα για πρώτη φορά φιλοδοξεί να ξεπεράσει κάθε προηγούμενη εσωστρέφεια και σε όλα αυτά έχει υποστηρικτή το μεγαλύτερο τμήμα του Μαυροματίου. Τα «νεογέννητα» χρειάζονται την υποστήριξη, την αγάπη και την φροντίδα όλων. Δεν πρέπει να λάβουν αρνήσεις, ή να συγκρατηθεί ο ενθουσιασμός τους. Δεν πρέπει παιδιά να ξαναπεταχτούν στην παγωμένη θάλασσα που ήδη αρχίζει να ζεσταίνει.

INTERNET

Σε τροχιά οριστικής επίλυσης μπήκε επιτέλους το πρόβλημα τοποθέτησης των περιβόητων Θυρών του ΟΤΕ που είναι απαραίτητες για τη λειτουργία ίντερνετ στο Μαυρομάτι. Ο **Διευθυντής του Τεχνικού Τμήματος του ΟΤΕ Θηβών κ. Κώστας Ζυγογιάννης** μας διαβεβαίωσε ρητά ότι οι απαραίτητες ενέργειες για την τοποθέτηση των αναγκαίων θυρών από το τμήμα του επιστεύθηκαν και ολοκληρώθηκαν με επιτυχία στο Μαυρομάτι. Απομένει μονάχα ο συγχρονισμός των συσκευών αυτών με τα κεντρικά του ΟΤΕ στην Αθήνα. Αν συγχρονιστούν θα διατεθούν αμέσως στους χρήστες ίντερνετ. Οι αιτήσεις των ενδιαφερομένων για σύνδεση στο διαδίκτυο ξεπέρασαν κάθε προσδοκία, πράγμα που αποκαλύπτει την επιδίωξη των κατοίκων του χωριού μας για μια καλύτερη επαφή με την τεχνολογία.

Και από αυτή τη θέση ευχαριστούμε τον κ. Ζυγογιάννη.

Ελάτε πιο κοντά στο Δήμο Θεσπιών ηλεκτρολογώντας :
www.thespies.gov.gr

Στις 20.10.2008 ο Δήμος Θεσπιών απέκτησε τη δική του διαδικτυακή πύλη, συμβάλλοντας με αυτόν τον τρόπο στην αναβάθμιση των παρεχόμενων υπηρεσιών προς τον Πολίτη. Το έργο χρηματοδοτήθηκε κατά 80% από την Ευρωπαϊκή Ένωση (επιχειρησιακό πρόγραμμα με τίτλο «Κοινωνία της Πληροφόρησης») και κατά 20% από εθνικούς πόρους. Σύμφωνα με το Δήμαρχο κ. Χρήστο Κουρούνη «...το έργο αυτό θα διευκολύνει τους πολίτες, αφού θα μπορούν εύκολα και γρήγορα να πραγματοποιήσουν διάφορων ειδών αιτήσεις και καταγγελίες προς το Δήμο, να αποκτήσουν βεβαιώσεις ΤΑΠ, να ενημερωθούν για προσλήψεις σε δημόσιους και ιδιωτικούς φορείς, να διευθετήσουν τις οικονομικές εκκρεμότητές τους προς το Δήμο...».

Δικτυακοί Τόποι του Δήμου Μας

www.mavromati.gr
thespiaka.blogspot.com
leontari-thivon.blogspot.com
www.askri.gr
thespies.forumsotions.com
filoimousikistisvotias.blogspot.com
...ελπίζουμε σύντομα και το Νεοχώρι να αποκτήσει τη δική του δικτυακή παρουσία.

Τα Βάγια έχουν την διεύθυνση
www.vagia.gr

ΑΘΛΗΤΙΚΟΣ ΟΜΙΛΟΣ ΜΑΥΡΟΜΑΤΙΟΥ

ΘΑ ΞΑΝΑΔΟΥΜΕ ΤΗΝ ΟΜΑΔΑ ΜΑΣ ΣΤΟ ΓΗΠΕΔΟ;

Ο Βασίλης Αθ. Βασιλείου ή Κολιός αναλύει το πρόβλημα

Έχουν περάσει κιόλας 2 χρόνια από τότε που παρακολουθήσαμε τον τελευταίο αγώνα του Αθλητικού Ομίλου Μαυροματίου. Καί νεις δεν περίμενε ότι μετά από 20 και πλέον χρόνια ποδοσφαιρικής παρουσίας στη Βοιωτία, θα φτάναμε σε αυτό το σημείο.

Μήπως είναι καιρός να αρχίσουμε να σκεφτόμαστε την επανασύσταση της ομάδας;

Πρέπει να καταλάβουμε όλοι μας ότι σημασία δεν έχουν οι νίκες. Πρέπει να καταλάβουμε τη βαθύτερη σημασία κάθε αθλητικής δραστηριότητας σε μια μικρή κοινωνία σαν και τη δική μας. Η λειτουργία του Αθλητικού Ομίλου είναι στις μέρες μας επιτακτική ανάγκη.

Φυσικά δεν έχει σημασία πλέον να αναλύσουμε τα αίτια που οδήγησαν στην διετή αδράνεια της ομάδας μας, ούτε να ρίχνουμε ευθύνες σε μεμονωμένα άτομα. Υπεύθυνοι είμαστε όλοι μας για τη σημερινή κατάσταση. Όλοι όσοι ασχολήθηκαν στο παρελθόν με τον Αθλητικό Όμιλο Μαυροματίου, ποδοσφαιρικά και διοικητικά, όλοι τους μεγαλωμένοι στο ίδιο άθλημα, είμαι βέβαιος ότι πίστεψαν στην καλλιέργεια του αθλητικού πνεύματος και του ευ αγωνίζεσθε. Τώρα σε αυτή τη δύσκολη στιγμή πρέπει να προσπαθήσουν ξανά για τη δημιουργία του συλλόγου, την ένταξη και τη διατήρηση των παιδιών και των νέων στον αθλητισμό και την καλύτερη αξιοποίηση του ελεύθερου χρόνου.

Μια ολόκληρη περιοχή σήμερα αντιμετωπίζει σοβαρά το ενδεχόμενο να είναι ο αθλητισμός σε λίγο καιρό μία άγνωστη λέξη. Από τα 5 χωριά του Δήμου Θεσπιών, μόνο τα 2 διατηρούν τα αθλητικά τους σωματεία : Α.Ο. Θεσπιακός και Α.Ο. Ασκήρης.

Πολλοί θα υποστηρίξουν ότι δεν υπάρχουν νέοι για να στελεχώσουν την ομάδα μας. Κάτι τέτοιο φυσικά δεν ισχύει. Αρκεί να ρίξουμε μια ματιά σε γειτονικά ποδοσφαιρικά σωματεία και να δούμε ότι στη σύνθεσή τους αγωνίζονται πολλοί νέοι από την παλιά ομάδα του Μαυροματίου. Τον τελευταίο καιρό υπάρχει έντονη φημολογία ότι την ομάδα θα την αναλάβει ο Φώτης Κ. Μαλέσης. Ας ελπίσουμε ότι αυτό δεν είναι απλώς μια φήμη και ότι έχουν γίνει κάποιες συζητήσεις πάνω σε αυτό το θέμα. Για οποιαδήποτε εξέλιξη, θα υπάρξει ενημέρωση στα επόμενα τεύχη.

Αθλητικός Όμιλος Μαυροματίου 2002 - 2003

Αθλητικός Όμιλος Μαυροματίου 1979 - 1980

Ο κ. Βασίλης Αθ. Βασιλείου (εν ενεργεία ποδοσφαιριστής εδώ και 35 χρόνια) μας μίλησε για το οξύτατο αυτό πρόβλημα. Σύμφωνα με τα λεγόμενά του, η διάλυση της ομάδας οφείλεται στην αδιαφορία που επέδειξαν οι τοπικοί άρχοντες και οι πολίτες του χωριού - προϊόν μιας γενικότερης στάσης ζωής - και η οποία εκφράστηκε σε πολλές εκδηλώσεις κατά το παρελθόν. Ο κ. Βασιλείου επίσης τόνισε, εκτός των άλλων, πως κάποιος αριθμός παιδιών φεύγοντας από το γήπεδο «έπεσε» με τα μούτρα σε μη κοινωνικά αποδεκτές δραστηριότητες - πράξεις, όπως ο αλκοολισμός.

Είναι βέβαια αποδεκτό από όλους ότι ο Βασίλης Βασιλείου ή Κολιός όπως τον γνωρίζουμε, έφερε πολλά παιδιά στο γήπεδο. Αξίζει να σημειωθεί ότι μετά τη διάλυση της ομάδας πριν από 2 χρόνια έως και σήμερα, αγωνίζεται στην ομάδα Ύπατο. Μαζί του αγωνίζονται και 8 ποδοσφαιριστές από το Μαυρομάτι!

Παρόλα αυτά όμως ελπίζει ότι οι πολίτες, οι οποίοι είχαν δραστηριοποιηθεί και στο παρελθόν, θα πάρουν τα ηνία της ποδοσφαιρικής ομάδας στα χέρια τους και με την πλούσια εμπειρία που διαθέτουν θα επαναφέρουν τα παιδιά και τους γονείς στην κατάσταση των παιδιών καλών εποχών. ΤΟ ΕΛΠΙΖΟΥΜΕ ΟΛΟΙ ΜΑΣ

Ιωάννης Βικ. Πόκας

Ο Σπύρος Χρ. Λεμπέσης ξαναχτυπά

Σε διάφορα μέρη αναζητούν πρόσωπα για να τα ηρωοποιήσουν και να τα τιμήσουν. Στο Μαυρομάτι δε χρειάζεται να ψάξουν και πολύ διότι υπάρχει ένας και μοναδικός. Πρόκειται για το μικρό Σπύρο Χρ. Λεμπέση, τον 1ο Βαλκανιονίκη του 2006 στο Ακόντιο με βολή στα 69,30μ.

Στους Βαλκανικούς αγώνες του 2006 ο Σπύρος έστειλε το ακόντιό του στα 69,30μ. αφήνοντας πίσω με μεγάλη διαφορά το Σέρβο συναθλητή του Κριστιάν Κόβατς (με 61,42μ.), και με ακόμα μεγαλύτερη διαφορά τον τρίτο αθλητή, τον Τούρκο Αϊκούτ, ο οποίος έκανε βολή μόλις στα 59,23μ.

Η καλή απόδοση του Σπύρου συνεχίστηκε και την επόμενη χρονιά, το 2007, στο Ντέμπρεσεν της Ουγγαρίας, που με μια θαυμάσια βολή στα 75,45μ., έπιασε το υψηλό όριο και εξασφάλισε μια θέση στους Πανευρωπαϊκούς αγώνες, που ακολούθησαν. Δυστυχώς όμως, λόγω κάποιων κακών συγκυριών ο αθλητής από το Μαυρομάτι (η μητέρα του κατάγεται από την Ξηρονομή του Δήμου Θίσβης) δεν έλαβε συμμετοχή σε αυτούς τους αγώνες.

Τον Αύγουστο του 2008 -ΕΤΟΣ ΟΛΥΜΠΙΑΚΗΣ ΧΡΟΝΙΑΣ ΤΟΥ ΠΕΚΙΝΟΥ- ο Σπύρος πλησίασε την πηγή, αλλά νερό δεν ήπιε. Και αυτό, γιατί κάνοντας βολή στα 76,97μ., δεν έπιασε το όριο συμμετοχής στην Ολυμπιάδα που ήταν τα 77,80μ. Πράγματι, 83 εκατοστά του μέτρου στέρησαν από το Σπύρο τη συμμετοχή του στους Ολυμπιακούς Αγώνες του Πεκίνου και την Ελλάδα από τις υπηρεσίες ένα πανάξιου αθλητή της.

Αλλά και αυτή η αναποδιά ήταν η κορύφωση μιας σειράς παρόμοιων ατυχών συμβάντων, τα οποία σημάδεψαν (ευτυχώς ανεπαίσθητα) και την αθλητική πορεία του Σπύρου.

Ο τραυματισμός του, το Μάιο του 2008 (δυόμισι μήνες σχεδόν πριν τον καθοριστικό αγώνα) τον έφερε πίσω στις προπονητικές του υποχρεώσεις. Αν είχαν πάει όλα καλά, δηλαδή αν δεν υπήρχε ο τραυματισμός, ο Σπύρος θα έριχνε το λιγότερο 82 μέτρα σε κείνον τον αγώνα.

Ο Σπύρος με τον προπονητή του Θεόδωρο Γ. Ξυδώνα

Και το αναφέρω αυτό, διότι λίγο μόλις καιρό πριν από τον τραυματισμό του και μάλιστα κατά τη χειμερινή περίοδο που δεν παρουσιάζονται μεγάλες ρίψεις, ο Σπύρος έκανε βολές πάνω από τα 78 μέτρα. Οι βολές αυτές γέννησαν μεγάλες προσδοκίες σε μένα και τον αθλητή, οι οποίες αποτυπώνονταν στις καθημερινές μας προπονήσεις και μεταφράζονταν σε άριστη ψυχολογική κατάσταση. Δυστυχώς τα πράγματα δεν ήρθαν όπως τα περιμέναμε. Αλλά τίποτα δεν έχει τελειώσει ακόμα. Ο Σπύρος είναι σήμερα έτοιμος για νέες αναμετρήσεις και νέους στόχους.

Ο αθλητής του Ακοντίου Σπύρος Λεμπέσης αισθάνεται πάνω από όλα την υποχρέωση να ευχαριστήσει τους παρακάτω χορηγούς οι οποίοι τον στήριξαν ηθικά και οικονομικά σε όλη του την προετοιμασία :

1. Αραμπάνος Παναγιώτης
2. Φίλοι του κλασικού αθλητισμού Μαυροματίου (θα επανέλθουμε με τα ονόματά τους)
3. Τοπικό Συμβούλιο Μαυροματίου
4. Δήμος Θεσπιών

Τέλος, ο αθλητής ευχαριστεί ολόψυχα τους γονείς του Χρήστο και Ασημίνα, καθώς και τον προπονητή του Θεόδωρο Γ. Ξυδώνα, για την ηθική υποστήριξη που του προσέφεραν και του προσφέρουν όλα αυτά τα χρόνια.

Ο Σπύρος Λεμπέσης κατά τη στιγμή που ρίχνει το ακόντιο

Γράφει ο Θεόδωρος Γ. Ξυδώνας

Η Κατοικία στην Παλιά Εποχή

Συνέχεια από το προηγούμενο τεύχος

Όπως αναφέραμε στο προηγούμενο τεύχος, η κατοικία της παλιάς εποχής ήταν ένα μονοκόμματο κτίσμα. Αρχικά, ως υποτυπώδες χώρισμα χρησιμοποιούσαν το αμπάρι, το οποίο τοποθετούσαν έτσι, ώστε να χωρίζεται ο χώρος, στον οποίο έμεναν τα ζώα, από το χώρο, στον οποίο ζούσαν οι άνθρωποι. Στο πλάι έμενε ένα κενό, από όπου επικοινωνούσε ο ένας χώρος με τον άλλο.

Το χτίσιμο χωρισμάτων απαιτούσε κάποιο κόστος, στο οποίο δεν μπορούσαν να ανταποκριθούν. Αργότερα άρχισαν σιγά-σιγά να κατασκευάζουν αυτά τα χωρίσματα, τα οποία λέγονταν μεσάρι. Έτσι απομόνωναν τα ζώα, όπως κατσίκες, προβάτιες, κότσες και διάφορα αντικείμενα, όπως τα σαμάκια, τα οποία είχαν άσχημη μυρωδιά. Την είσοδο στο μεσάρι αποτελούσε μια διφυλλή πόρτα, από όπου έμπαιναν και έβγαιναν τα ζώα.

Στην άλλη πλευρά του χώρου δημιουργούσαν στον τοίχο ένα κούφωμα (κοίλωμα), δηλαδή ένα πάτωμα, το οποίο ονόμαζαν καλύβα ή «αχειρώνω». Μια μικρή πορτούλα οδηγούσε στον αχειρώνω, από όπου μπορούσαν να περνούν κρατώντας ή ένα κόσκινο ή ένα κοφίνι και έριχναν τροφή στα ζώα. Τις μεγάλες ποσότητες τροφής, όπως το άχυρο, τις έριχναν από τη σισπη. Έκαναν στη σισπη ένα τετράγωνο άνοιγμα και από εκεί έριχναν μέσα το άχυρο, μέχρι που γέμιζε. Έπειτα έκλειναν το άνοιγμα καλά-καλά για να μην έμπαινε η βροχή το χειμώνα. Το ξανάνοιγαν όταν ήθελαν να αποθιμώσουν πάλι τροφή.

Στο μεσάρι είχαμε και το γκαράζι (=παχνισμα). Αυτό ήταν μια γούρνα, όπου έριχναν μέσα το άχυρο και έτρωγαν τα ζώα. Άλλοι το είχαν χτισμένο με πέτρες και άλλοι το κατασκεύαζαν μόνοι τους, με σανίδες.

Τι άλλο είχαν μέσα στο μεσάρι; Αυτό μας το περιγράφει η συχωρεμένη η μητέρα μου Λίνα

(Αικατερίνη Μιχαήλ Καλογήρου) :

«Και αφού πάνω από τα ζώα φτιάχνανε κρεβάτι (=κρεβανίνα) από ξύλα. Εκεί βάζανε σανά, γιατί δεν έφτανε η τροφή αυτή δεν ξέρανε πού να τη βάζανε. Βάζανε κορίνια, κόσκινα, τσαπιά, τη παρμέντα (=αλέτρη), όλα εκεί μέσα τα βολέιανε, κάδες με τυριά, το καζάνι. Ό,τι είχαν και δεν είχαν εκεί μέσα τα βάζανε. Βάζανε ξύλα προς τα πάνω, δυο-τρία στη σειρά, τα στερεώνανε κάτω, που ήτανε καλλίγωμα. Βάζανε κι ένα προς τα πέρα, κόλλαε στο τοίχο. Σαν σχάρα γινότανε αραιά-αραιά, όσο να μη πέσουν τα πράγματα που βάζανε. Δίπλα από αυτή την πόρτα την ανατολικιά,

σ' αυτό το χώρισμα, κούφωναν το τοίχο και βάζανε τις βαρέλιες επάνω. Δύο-τρεις βαρέλιες με νερό. Να, ήτανε πιο ψηλά από το κουρασάνι, πενήντα-εξήντα πόντους και το πάτος αυτό ήτανε στρωμένο με πέτρα. Να ήτανε πιο συγυρισμένα και να έριχνανε νερό πιο εύκολα.

Αφού πάνω χωρίζανε και το μεσάρι το είχανε να δεχόντουσαν έναν άνθρωπο, Σα καλό. Είχανε το μεσάρι και το χειμωνιάτικο, που ήτανε το τζάκι. Εκεί στο χειμωνιάτικο κάνανε και κανά κουφωτό ντουλαπάκι και βάζανε κανά καλό πιάτο, γυαλικά, ποτήρια.

Εκτός απ' τα χαμηλά σπίτια υπήρχανε και ψηλά: πύργος το λέγανε. Δηλαδή τρία κουφώματα τα σηκώνανε, μόνο ψηλά, πύργο. Χτισμένο με πέτρα κι αυτό, με αγινάκια και τέτοια. Το κάτω μέρος ήτανε υπόγειο έτσι το λέγανε. Ήτανε ασουβάντιστο, πέτρινο χτισμένο. Το κάτω άλλοι το είχανε κουρασάνι, άλλοι τόχανε καλλιγώσι με πέτρες κι άλλοι είχανε αφήσι χώμα, όπως ήτανε η γης. Είχανε μια πόρτα μόνο που μπαίνανε μέσα, μεγάλη, διπλή, για να χωράγανε τα βαγένια (=βαρέλια για κρασί). Εκεί είχε ένα μικρό παραθυράκι για να αερίζονταν, όπως ήτανε στο χαμηλό το σπίτι, με σίδερα, δίχως τζάμι, δίχως πόρτα. Είχε τις κίσσες (=βαρέλια) με λάδι, καρπό, τουλούμια (=δερμάτινο ασή) με τυρί, τουλούμια με ελιές, μαλλιά από τα πρόβατα, παλάντζες (=ζυγαριές), καντάκια (=ροπιάδα βάρους) και ό,τι άλλο είχανε. Τα άλλα κουφώματα τ' αφήνανε χαμηλά. Στο ένα κούφωμα βάζανε άχυρα, σ' άλλα δύο κουφώματα βάζανε τα ζώα, σ' άλλα δύο καθόντουσαν οι άνθρωποι καθόντουσαν εκεί πάντα. Είχανε ένα τζάκι κι ένα παραθυράκι, καθόντουσαν εκεί χειμώνα και καλοκαίρι για να μη λερώνουν το επάνω, γιατί το είχανε για επίσημο. Η σκάλα έπαινε από το τοίχο του χαμηλού σπιτιού, κόλλαε στο τοίχο του σπιτιού, εκεί στηριζότανε δηλαδή και τελείωνε στο μπαλκόνι του πύργου. Τα σκαλοπάτια ήτανε με πέτρες φτιαγμένα, όχι μετσιμέντα και τέτοια. Άλλα είχανε δέκα, δώδεκα, δεκαπέντε σκαλοπάτια, ανάλογα. Κατ' ευθείαν απ' τα σκαλιά έμπαινες στο μπαλκόνι. Υπάρχον όμως και ξύλινα σκαλιά και μπαλκονάκια ξύλινα. Τα μπαλκονάκια ήτανε πέρα και πέρα, όσο βάσταγε ο πύργος και φάρδος δύομισι μέτρα περίπου. Ήταν χτισμένοι με πέτρες, από τη γης μέχρι το πάτωμα του πύργου, τρεις τοίχοι. Από κάτω ήτανε καμάρα, δηλαδή σαν δωμάτιο. Εκεί μπαίνανε και πηγάδι στο υπόγειο. Αυτά που ήτανε ξύλινα είχανε και ξύλινα κάγκελα. Και αυτά που ήτανε πέτρινα, ήτανε σισιέτα. Δεν είχανε

κάγκελα καθόλου. Βάζανε και ντενιεέδες με λουλούδια: ήτανε η μολόχα και το μαστιγάκι τότε και η ματζουράνα και ο βασιλικός.

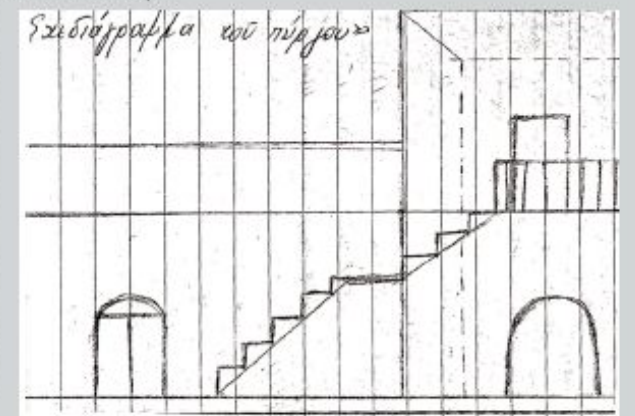
Μετά απ' το μπαλκόνι μπαίνανε μέσα στο πύργο.

Η πόρτα είναι όπως και στα χαμόσπιτα. Μπαίναμε στο πάτωμα: το πάτωμα ήτανε με ξύλα φτιαγμένο. Στο πάτωμα, σε μια γωνία είχανε φτιάξει και καταράχτη. Δηλαδή, είχανε κόψει ένα κομμάτι σανίδι μονοκόμματο, όσο χωρούσε έναν άνθρωπο να πήγαινε κάτω. Υπήρχε σκάλα ξύλινη και κατέβαιναν στο υπόγειο. Ήτανε δύο σανίδια στα πλάγια, ακουμπάγανε στο πάτωμα: αφού εκεί ξεκινάγανε και τελειώνανε στο υπόγειο και κολλούσαν και σανίδες για σκαλοπάτια. Αυτή τη σκάλα τη χρησιμοποιούσανε επί το πλείστον τη νύχτα, γιατί φοβόντουσαν να βγούνε έξω τη νύχτα από τους κλέφτες.

Αυτό το σανίδι, το μονοκόμματο, είχε ένα γαρδαβέλια (=χερούλι) το πιάνανε από κει και το σηκώνανε. Είχανε δύο παράθυρα δυτικά και δύο νοτινά: η φάτσα ήτανε πάντα ανατολική. Απ' το βοριά δε παραινότανε και τόσο.

Τα παραθύρα ήτανε μακρόστενα, με δύο φύλλα. Σίδερα άλλα είχανε, άλλα δεν είχανε: και είχανε και τζάμια έτσι και παραθυρόφυλλα.

Ήτανε στη μέση του τοίχου βαλμένα και ο μισός ο τοίχος ήταν μέσα και ο μισός ο τοίχος ήταν έξω. Είχε ένα τζάκι κι ένα μισοχώρι με σανίδες για να μη πάνει χώρος και με καλάμι και χωρίζε το τζάκι. Είχε και μια πόρτα ξύλινη μονή που πήγαιναν από το ένα δωμάτιο στο άλλο. Μέσα είχε ό,τι βάζανε και στο χαμηλό σπίτι που είπαμε.

ΔΗΜΟΓΡΑΦΙΚΑ ΤΟ ΜΑΥΡΟΜΑΤΙ ΜΕΤΡΑΕΙ... ΜΕΙΟΝ 7

Ήρθαν στη Ζωή. Οι Γεννήσεις Πανέμορφων Πλασμάτων. Τους ευχόμαστε να έχουν Υγεία, Πίστη και να είναι Καλότυχα

■ Ο Χρήστος Πελώνης και η Ντάρια απέκτησαν στις 9.1.2008 ένα πανέμορφο κοριτσάκι.
■ Ο Λουκάς Ι. Σολωμός και η Δήμητρα Πουλή απέκτησαν στις 29.1.2008 ένα άλλο πανέμορφο κοριτσάκι.
■ Ο Χρήστος Βυλλιώτης και η Βασιλική Πελώνη έφεραν στον κόσμο στις 12.2.2008 ένα πανέμορφο κοριτσάκι.
■ Ο Γεώργιος Κρεμμύδας και η Κωνσταντίνα Τσανοπούλου απέκτησαν ένα πανέμορφο αγοράκι στις 13.3.2008.
■ Ο Θεόδωρος Παγώνας και η Άννα Ζαχαροπούλου απέκτησαν ένα πανέμορφο κορίτσι στις 11.4.2008.
■ Ο Μπάμπης Ι. Δούνης και η Ελένη Ι. Καραμάνου απέκτησαν ένα πανέμορφο κορίτσι στις 1.4.2008.
■ Ο Γιάννης Ν. Λάμπρου και η Αλεξάνδρα Κ. Ρετέλα απέκτησαν στις 6.4.2008 πανέμορφα τριδύμα.

■ Ο Δημήτριος Γ. Πελώνης και η Ελένη Μπούκιου απέκτησαν ένα πανέμορφο κοριτσάκι στις 3.5.2008.
■ Ο Παναγιώτης Πελώνης και η Κάππα Πηνελόπη απέκτησαν ένα πανέμορφο κορίτσι στις 3.6.2008.
■ Ο Ιωάννης Σερ. Κώνστας και η Αθανασία Χρυσοχοΐδου απέκτησαν ένα πανέμορφο κοριτσάκι στις 26.6.2008.
■ Ο Νίκος Τζαβέλας και η Χριστίνα Χριστοδούλου απέκτησαν ένα πανέμορφο κοριτσάκι στις 23.7.2008.
■ Ο Χαράλαμπος Κατσιμίχας και η Μαριάνθη Γκογκάκη απέκτησαν ένα πανέμορφο κοριτσάκι στις 13.7.2008.
■ Ο Παναγιώτης Πελώνης και η Μαρία Ρούσιου απέκτησαν ένα πανέμορφο αγοράκι στις 2.8.2008.
■ Ο Παναγιώτης Ι. Κρεμμύδας και η Ντίνα Γ. Μανάρα απέκτησαν πρόσφατα ένα πανέμορφο αγοράκι.
■ Ο Νικόλαος Ι. Αθανασίου και η Αγγελική Ι. Μανάρα απέκτησαν πρόσφατα ένα πανέμορφο κοριτσάκι.

■ Ο Ιωάννης Βενιζέλος και η Φωτούλα Κ. Ρετέλα απέκτησαν πρόσφατα ένα όμορφο αγοράκι.

Νυμφεύθηκαν και να μας Ζήσουν

• Στις 6.9.2008 ο Αθανάσιος Σαμπάνης με την Παναγιώτα Χρ. Βλάχου.
• Στις 4.10.2008 ο Δημήτριος Βαγιώτης με την Παγώνα Β. Μεγάλου.
• Στις 18.10.2008 ο Χρήστος Σωτ. Πελώνης με την Γεωργία Στ. Τσακίρη.
• Στις 4.10.2008 ο Σωτήρης Σπ. Παπαμιχαήλ με την Χαρά Θ. Ντελλή.
• Στις 25.10.2008 ο Γεώργιος Μακρής με την Μαρία Δ. Ξυδώνα.

Πέρασαν βέρα

• Ο Παναγιώτης Β. Κώνστας στην Αγαθή Σωτ. Πέτρου.
• Ο Γεώργιος Αγγ. Σολωμός στη Γονίλντα.
• Ο Σωτήρης Κ. Μιχαήλας στην Παναγιώτα Γ. Μανάρα.
• Ο Παναγιώτης Κ. Κατσιμίχας στη Σταματία Σταματιάδη.
• Ο Δημήτρης Κεχαγιάς στη Δή-

μητρα Μάκη Λάμπρου

Μας είπαν το στερνό Αντίο

• Στις 15.2.2008 ο Ελευθέριος Χαρίτο Δρίτσουλας ή Νταλιάνης ετών 91
• Στις 17.3.2008 η Χαρίκλεια συζ. Λουκά Πελώνη ετών 101.
• Στις 26.3.2008 η Μαριγώ συζ. Θεοδώρου Κατσιμίχα ή Καλπούζου ετών 83.
• Στις 11.4.2008 ο Στέφανος Χαρμπου Τσακίρης ή Ζιούβας ετών 54.
• Στις 19.4.2008 η Βασιλική συζ. Κ. Κατσιμίχα ή Τσάλιος ετών 81.
• Στις 19.4.2008 η Χριστίνα συζ. Κ. Πελώνη ή Κοντίτσι ετών 84.
• Στις 21.4.2008 η Τριανταφυλλιά συζ. Λουκά • Κρεμμύδα ή Νίνου ετών 82.
• Στις 18.4.2008 ο Νικόλαος Βενιαμίν Πελώνης ετών 68.
• Στις 2.5.2008 η Ελένη συζ. Παν. Κατσιμίχα ή Γάτση ετών 93.
• Στις 20.5.2008 ο Δημήτριος (Τάκης) Χαρμπου Σολωμός ετών 64.
• Στις 12.6.2008 ο Αλέξανδρος Κώνστας ή Τεφέτσης ετών 101.
• Στις 29.6.2008 ο Παναγιώτης

Κ. Κουτρομάνης ετών 85.

• Στις 9.7.2008 η Ελένη συζ. Γεωργίου Κώνστα ή Κουντάτη ετών 82.
• Στις 10.7.2008 η Ευρυσία Αθ. Πελώνη ετών 74.
• Στις 22.7.2008 η Κωνσταντίνα συζ. Κ. Ραχούτη ετών 74.
• Στις 14.8.2008 ο Χρήστος Λουκά Κοσμάς ετών 70.
• Στις 26.8.2008 ο Κωνσταντίνος Γ. Πελώνης ή Σπανός ετών 88.
• Στις 6.9.2008 ο Σωτήριος Ι. Παυούσης ή Γιαννάτσος ετών 89.
• Στις 10.9.2008 η Αρετή (Τούλια) συζ. Γ. Σολωμού ετών 99.
• Στις 22.9.2008 ο Νικόλαος Λεωνίδα Μήτρου ή Μπρεγός ετών 75.
• Στις 5.10.2008 ο Γεώργιος Δρίτσουλας ετών 82.
• Στις 16.10.2008 η Αγγελική συζ. Μιχαήλ Δρίτσα ετών 81.
• Στις 28.10.2008 ο Γεώργιος Ν. Καλόγρηας ή Μαργώνης ετών 70.

Την επιμέλεια των παραπάνω είχε η Δηξίαρχος Σωτηρία Κόλλια. Την εγγραφή έκανε η Σωτηρία Γκούμα και ο Σωτήριος Σερ. Κώνστας.

Η κρυφή Συνταγή της Σπυριδής

Η Σπυριδούλα σύζυγος Γεωργίου Β. Μήτρου αποφάσισε να σπάσει τη σιωπή της ύστερα από πολλά χρόνια και να αποκαλύψει το ανείπωτο μυστικό της: ένα μυστικό για το οποίο πολλές νοικοκυρές του χωριού πάλεψαν δίχως επιτυχία να το αποκτήσουν. Ιδού λοιπόν η συνταγή της για ένα απολαυστικό **Ρυζόγαλο Αιδηψού**.

Υλικά : 1 κούπα ρύζι - 1 κιλό γάλα - 1,5 κούπα ζάχαρη - 850 γραμ. ή 2,5 ποτήρια νερό - 2 βανίλιες - 2 κουταλιές γλυκού κορν-φλάουρ - Κανέλα.

Ρίχνουμε ολόκληρες τις ποσότητες του ρυζιού και του νερού σε μια κατσαρόλα και όταν βράσουν προσθέτουμε τη μισή ποσότητα του γάλακτος και όλη τη ζάχαρη και αναδεύουμε. Μόλις αναμειχθεί το μείγμα και λιώσει η ζάχαρη προσθέτουμε το υπόλοιπο γάλα, τη βανίλια και το κορν - φλάουρ και τα ξαναανακατεύουμε καλά.

Όταν πήξει το μίγμα το μοιράζουμε σε πιάτα και το γαρνίρουμε με κανέλα. Ύστερα, το καταβροχθίζουμε.

Την παρούσα έκδοση ενίσχυσαν:

Πολιτιστ. Σύλλ. Μαυροματίου.....100€
Ιωάννης Σ. Ξυδώνας.....50€
Λουκάς Θεμ. Χριστοδούλου.....50€

Σε ανάμνηση του αποβιώσαντος αδερφού του Τάκη, ο Ιωάννης Χαρ. Σολωμός ενίσχυσε με 50€ την έκδοσή μας

Το Νερό στις μέρες μας δεν είναι άφθονο

Η λήψη της φωτογραφίας έγινε την 3η ημέρα διαρροής νερού στον κεντρικότερο δρόμο του Μαυροματίου.

Στη σχετική ερώτηση προς τους ενεργητικότερους συμπολίτες μας, λάβαμε την εξής απάντηση: «από Δευτέρα θα έρθουν οι του Δήμου, γιατί το ΠΣΚ δε δουλεύουν».

Το αξιοσημείωτο είναι πως σε αυτήν

την ιστορία χρειάστηκαν τρεις ημέρες για να τρέχει το νερό και δύο ώρες περίπου για να αποκατασταθεί η βλάβη.

Στο ρεπορτάζ της εφημερίδας μας, γύρω από την καθυστέρηση που σημειώθηκε στην αποκατάσταση της βλάβης, ο αρμόδιος σε θέματα ύδρευσης κ. Ιωάννης Αθ. Σολωμός (ή Γιάννης Τούσης όπως αποκαλείται και είναι ευρέως γνωστός ο συμπαθέστατος δημοτικός υπάλληλος του Μαυροματίου), απάντησε αποστομωτικά:

«εδώ και χρόνια ελάχιστα σαββατοκύριακα έχω αξιοποιήσει ή τα έχω αφιερώσει στην οικογένειά μου, εξαιτίας των συχνών κλήσεων που μου γίνονται τις αργίες για διάφορες βλάβες στο Δήμο και οι οποίες δεν αφορούν μονάχα θέματα ύδρευσης».

Αν η βλάβη είχε ως αποτέλεσμα να μην έχει το χωριό νερό να πει, τότε θα είχα δραστηριοποιηθεί αμέσως για να λύσω το πρόβλημα. Θα δούλευνα ακόμα και νύχτα με

μπαλαντζές αν χρειαζόταν, όπως άλλωστε το έχω κάνει και στο παρελθόν. Μια μικρή βρυσούλα που τρέχει όμως σε ένα δρόμο, δεν μπορεί και δεν πρέπει να γίνει θέμα συζήτησης, αφού δεν θα βλάψει κανέναν τη στιγμή που είναι γνωστές οι τεράστιες διαρροές σε ολόκληρη τη χώρα και δε γίνεται τίποτα για αυτές (π.χ. Κωπαΐδα).

Βασικό επίσης είναι το γεγονός ότι, το να εργαστώ σαββατοκύριακο δεν είναι μέσα στα καθήκοντά μου, αφού μάλιστα ποτέ δεν έχω πληρωθεί όταν το έκανα. Έχω εργαστεί εκατοντάδες ημέρες αργιών τόσα χρόνια, χωρίς ποτέ να έχω πληρωθεί και χωρίς ποτέ να έχω πάρει έστω ένα τουλάχιστον ρεπό παραπάνω από ό,τι δικαιούμαι. Επαναλαμβάνω, πως άμα υπήρχε πρόβλημα στην υδροδότηση του χωριού θα ερχόμουν, όπου και αν βρισκόμουν για να το επιλύσω».

Η ώρα της αλήθειας. Ένας πρόχειρος αλλά ουσιαστικός απολογισμός.

Έχουν περάσει 10 χρόνια από τότε που ο νέος θεσμός της Δημαρχιακής Διοίκησης, μας γέμισε ελπίδες πως θα έρθει και θα ταράξει τα λιμνάζοντα νερά στην περιοχή μας. Άδικα μάλλον ελπίσαμε όλοι εμείς οι δημότες των πέντε κοινοτήτων. Οι ελπίδες μας αποδείχτηκαν φρούδες. Έστερα από 10 χρόνια έντιμης ωστόσο διακυβέρνησης του Δήμου, πολλά και σημαντικότερα προβλήματα δεν έχουν ακόμα επιλυθεί. Υπάρχει κάποια πρόοδος σε κάποια ζητήματα. Στα σημαντικότερα όμως, καμία.

Ο Κώστας Διογ. Μανάρας με ιδιαίτερη λύπη, αλλά και οργή εκφράζει την αποψη πολλών συνδημοτών του, που απογοητευμένοι σήμερα κοιτάνε με αβεβαιότητα το μέλλον: «είμαστε ο μοναδικός Δήμος που στα τόσα χρόνια λειτουργίας δεν έχει καταφέρει να φέρει εδώ μια δημόσια υπηρεσία, που δεν έχει ένα ειρηνοδικείο, ένα πταισματοδικείο, ένα υποθηκοφυλακείο, που δεν έχει ένα ΚΕΠ [σ.σ. μας εξυπηρετούν ευτυχώς τα Βάγια, με εντολή του Δημάρχου κ. Π. Τσαπαμάρη προς τους υπαλλήλους του ΚΕΠ Βαγιών, να μεσολαβούν για την διευθέτηση των αιτημάτων όλων των πολιτών, από σπουδές και αν προέρχονται], που δεν έχει μία τράπεζα ή τουλάχιστον ένα ΑΤΜ, που δεν έχει κάνει κάποιο σπουδαίο βήμα προς την υλοποίηση του σημαντικότερου έργου στο Δήμο, που αφορά το βιολογικό καθαρισμό και την αποχέτευση και ... το κυριότερο που δεν έχει Αστυνομικό Τμήμα ή δεν έχει αποσπάσει κάποιον αστυφύλακα».

Το εξωφρενικό με την περίπτωση της αστυνομίας είναι πως είναι αναγκασμένος κάθε φορά ο Δήμαρχος να παίζει το ρόλο του "πυροσβέστη", του αγροφύλακα, του πολεοδόμου κ.τ.λ. (κάτι πρέπει να γίνει με τις καταπατήσεις των ΚΟΙΝΟΤΙΚΩΝ ΔΡΟΜΩΝ). Με άλλα λόγια, είναι προς το συμφέρον των ιδίων των πολιτικών αρχόντων να υπάρχει αστυνομία. Εκτός αν θέλουν να τα καταργήσουμε όλα και να έχει ο κάθε πολίτης χωριστά τον πρώτο λόγο στη δικαιοσύνη. Να γίνουμε κατήγοροι ο ένας στον άλλον συνεχίζοντας την κατηφόρα.

Τέλος, παρατηρώντας καθημερινά αλλοδαπούς διαφορετικών εθνικοτήτων να φέρονται και να περιφέρονται μέσα στο χωριό, νέα βασανιστικά ερωτήματα προσθέτονται στα ήδη υπάρχοντα: Ποιοι είναι, πως λέγονται, από πού είναι, είναι νόμιμοι ή παράνομοι, που δουλεύουν, πως δουλεύουν, από πού έρχονται και που πηγαίνουν; Κάποιος να μας δώσει μια απάντηση. Θα μας την έδινε ενδεχόμενα η αστυνομία. Τώρα όμως ποιος θα την δώσει στους πολίτες που περιμένουν;

ΤΟ ΤΕΛΟΣ ΤΟΥ ΠΟΛΙΤΙΚΟΥ ΠΟΛΙΤΙΣΜΟΥ

Ζητούνται «bodyguards» για τη διαφύλαξη της σωματικής ακεραιότητας πολιτικών προσώπων εμπλεκόμενων με το Δήμο Θεσπιών. Η εργασία είναι μνηνία και διαρκεί, όσο διαρκεί κάθε συνέλευση των Συμβούλων του Δήμου Θεσπιών. Αμοιβή ικανοποιητική. Προσφέρονται ευκαιρίες εφαρμογής τεχνικών ελευθέρως πάλης.

Η Οικονομική Κρίση. Είναι μια προσωρινή Καταιγίδα;

του Άγγελου Ι. Κατσιμίχα

Ο Άγγελος Κατσιμίχας, που είναι ένα διακεκριμένο και έμπειρο στέλεχος στην Τράπεζα Κύπρου, αναφερόμενος στη σημερινή γενικευμένη χρηματοοικονομική κρίση μας καθυστερεί λέγοντας τα εξής:

Οι υπόνοιες ότι κάτι δεν πήγαινε καλά στην παγκόσμια οικονομία ήταν διάχυτες στο τραπεζικό κόσμο το τελευταίο χρόνο. Οι υποψίες, φήμες που σιγοψιθυρίζονταν στα κεντρικά των τραπεζών και έφταναν σε εμάς, τα χαμηλότερα στελέχη του συστήματος μέσω e-mail ή τηλεφωνικών οδηγιών μας είχαν όλους προβληματίσει. Και οι τράπεζες του εξωτερικού και ιδιαίτερα οι κολοσσοί της Αμερικής είχαν επενδύσει υπέρογκα ποσά σε εξαιρετικά ριψοκίνδυνα προγράμματα, ενώ πάντα υπήρχε ο κίνδυνος να σκάσει η φούσκα των στεγαστικών δανείων. Τελικά έγιναν και τα δύο ταυτόχρονα. Και το ποτάμι μετατράπηκε σε χείμαρρο που παρασύρει όλη τη παγκόσμια οικονομία σε ύφεση.

Είναι οι Έλληνες καταθέτες ασφαλείς; Η απάντηση είναι ΝΑΙ. Οι ελληνικές τράπεζες βασισμένες στην εγχώρια κερδοφορία και τις επενδύσεις σε ξένες τράπεζες κυρίως σε χώρες της Ανατολικής Ευρώπης και Ρωσίας δεν ενεπλάκησαν στο χορό του τζόγου. Βασίστηκαν στο παραδοσιακό τραπεζικό σύστημα που βασίζεται στη διατήρηση της ρευστότητας. Με λίγα λόγια προτίμησαν να δανείσουν λιγότερα από αυτά που είχαν στα ταμεία τους. Και αυτό είναι το κλειδί της επιβίωσης.

Ο μοναδικός κίνδυνος είναι ο μαζικός πανικός. Όσοι εμπλέκονται στο τραπεζικό σύστημα γίνανε μάρτυρες τραγελαφικών γεγονότων όπου μικροκαταθέτες και συνταξιούχοι έρχονταν πανικόβλητοι για να μεταφέρουν τις καταθέσεις τους σε κρατικές τράπεζες ή απλά για να τα κρύψουν κάτω από το στρώμα. Αυτές οι κινήσεις μοναδικό αντίκτυπο έχουν την επιδείνωση της κρίσης. Και για να γίνω πιο σαφής: το Κράτος και οι τράπεζες εγγυώνται τις καταθέσεις μέχρι και €100.000. Που σημαίνει ότι εφόσον οι τράπεζες αδυνατούν, το Κράτος θα καλύψει το ποσό. Και μέσα από αυτήν τη στήλη, που μου δίνεται η τιμή να γράφω, κάνω έκκληση:

ΜΗΝ πανικοβάλλεστε μαζί μπορούμε να περάσουμε την καταιγίδα και να θωρακίσουμε την οικονομία.

Βιομηχανικά Απορρίμματα στο Δήμο Θεσπιών

Ο Δήμαρχος κ. Κουρούνης πρόλαβε τα χειρότερα

Στα πράσα πιάστηκε ο ρουμάνος φορτηγατζής της μεταφορικής εταιρίας, που άδειαζε τα απορρίμματα της Σωληνουργίας Κορίνθου στο χώρο ανεξέλεγκτης διαχείρισης απορριμμάτων (ΧΑΔΑ ή κοινώς χωματερή) που βρίσκεται στο Λεοντάρι Θεσπιών.

Μια ιδιωτική εταιρία έχει υπογράψει σύμβαση με τη Σωληνουργία Κορίνθου για τη μεταφορά των απορριμμάτων της τελευταίας στο χώρο υγειονομικής ταφής απορριμμάτων ή ΧΥΤΑ Λιοσίων. Ο οδηγός του απορριμματοφόρου της εταιρίας, που μετέφερε σάκους με διάφορα υλικά όπως έγχρωμη σκόνη βαφής κ' ρινίσματα σιδήρου, αντί να οδηγήσει τα βιομηχανικά απορρίμματα στα Λιόσια ως όφειλε να κάνει, τα ξεφόρτωσε δύο φορές στη χωματερή Κασκαβελίου, ώστε εκμεταλλευόμενος τη διαφορά της χιλιομετρικής απόστασης στα καύσιμα, να κερδίσει παράνομως χρήματα.

Ο Δήμαρχος κ. Κουρούνης είχε ενημερωθεί ότι κάτι ύποπτο συμβαίνει στη χωματερή και χωρίς να χάσει χρόνο, ήρθε σε

συνεννοήσεις με τη Σωληνουργία και παραμόνευε μαζί με τον αγροφύλακα Γιώργο Δημητρίου, το κ. Χαρίτο κ.α., και έπιασαν -την 3η φορά- επ' αυτοφώρω τον οδηγό του απορριμματοφόρου που εκτελούσε αυτήν την επαίσχυντη πράξη. Η αστυνομία που είχε ενημερωθεί στο μεταξύ συνέλαβε και οδήγησε τον ασυνείδητο οδηγό στο αστυνομικό τμήμα. Από παρεξήγηση σημειώθηκαν ορισμένα λεκτικά μικροεπεισόδια ανάμεσα στους δημοτικούς συμβούλους που παρευρίσκονταν εκεί και στους εκπροσώπους των συμφερόντων της βιομηχανίας (κ. Κώνστας και κ. Γιωτόπουλος) που είχαν αποσταλεί από τον διευθυντή της Σωληνουργίας ώστε να συμμετάσχουν στο καρτέρι και να επιληφθούν της λύσης του ζητήματος.

Αξίζει να σημειωθεί πως στην παραπάνω διαδικασία, καθοριστική ήταν η παρέμβαση του Διευθυντή της Σωληνουργίας κ. Ανδρέα Κοντόπουλου, που συνέβαλλε

και συνεργάστηκε με τον Δήμο Θεσπιών για την επιβεβαίωση της σχετικής καταγγελίας. Η βιομηχανία ουσιαστικά έπεσε θύμα της μεταφορικής εταιρίας και γι' αυτό μάλιστα προσανατολίζεται να καταθέσει σχετική αγωγή εναντίον της, διότι η τελευταία παρέβη τους όρους της μεταξύ τους συμφωνίας και δυσφήμισε τη Σωληνουργία γενικότερα. Ο Δήμαρχος κ. Χρήστος Κουρούνης κατέθεσε σχετική μήνυση και ζήτησε την περαιτέρω διερεύνηση του συμβάντος.

Ο υπεύθυνος της Νομαρχίας σε θέματα περιβάλλοντος κ. Μίμης Αγγέλου, απέστειλε κλιμάκιο της Διεύθυνσης Υγιεινής (κ. Γερονικόλο) για να πάρει δείγμα από τα απορρίμματα και να εξετάσει τη χημική τους σύσταση. Δείγμα επίσης πήρε και ο κ. Παντέλογλου. Τα απορρίμματα ήδη περισυλλέγησαν από τη Σωληνουργία και μεταφέρθηκαν στο χώρο της.

Ας ελπίσουμε ότι μια τέτοια ανάλογη απαράδεκτη ενέργεια, που θέτει σε κίνδυνο την υγεία των κατοίκων του Δήμου δεν θα επαναληφθεί στο μέλλον.

Η λεγόμενη "πούδρα" βαφής, το περίσσμα δηλαδή από τη βαφή των σωλήνων, καθώς και ρινίσματα σιδήρου και άλλα προϊόντα του σιδήρου που δημιουργούνται κατά την συγκόλληση των μετάλλων, πετάχτηκαν σε σάκους στη χωματερή.

Η Περιβαλλοντο-Οικονομική Εξόθνη και η Κοινωνική Αναληξία.

Όταν το Περιβάλλον γίνεται ΘΡΗΣΚΕΙΑ, η άλλη πλευρά της όχθης γίνεται ΑΙΡΕΣΗ

Έχουμε πολλές φορές αναρωτηθεί τι θα συνέβαινε, αν όλοι εκείνοι οι ανώνυμοι πολίτες, που δουλεύουν τίμια και ευσυνειδητά για να βγάλουν το ψωμί τους στα εργοστάσια της περιοχής και που για διάφορους λόγους δεν έχουν τη δυνατότητα να εκφραστούν δημόσια σε κάποια εφημερίδα, ή να εκπροσωπηθούν από κάποιο φορέα, έπαιρναν την πέννα τους ξαφνικά και έγραφαν. Ποιο θα ήταν το μήνυμα που θα διοχέτευαν στην ευρύτερη κοινωνία; Τι θα απαντούσαν άραγε σε όλους εκείνους τους «υπερευαίσθητους περιβαλλοντολόγους», οι οποίοι μονοπωλούν τα γραφτά, τις συζητήσεις, τις ημερίδες και τις ομιλίες και που στις κουβέντες τους δεν υπάρχει η παραμικρή, ή, υπάρχει μια τυπική αναφορά για τους «άλλους», τους υποτιθέμενους «μη ευαίσθητοποιημένους περιβαλλοντολόγους»; Τι θα απαντούσαν σε εκείνους που χρησιμοποιούν άριστα το λόγο και καταθέτουν ατράνταχτα επιχειρήματα πείθοντας και τον πιο καχύποπτο πολίτη και που μόνο ένας ισάξιος ομιλητής θα αποκάλυπτε απροκάλυπτα την αδυναμία ή ακόμα και την δογματικότητα των επιχειρημάτων τους; Ενδεχόμενα, την ιδιότητα των ενεργειών τους!

Το Σεπτέμβριο του 2008 επισκεφτήκαμε διάφορα χωριά (Καπαρέλι, Μπάλτσα, Λεύκτρα, Ελλοτία, Θεσπίες, Λεοντάρι, Μαυρομάτι, Βάγια, Άσκη, Θίσβη, Χώσπη, Δομβραίνα) και συνομιλήσαμε με ανθρώπους που εργάζονται στην τοπική βιομηχανία. Με έκπληξη διαπιστώσαμε, εκτός των άθλιων εγχώριων οικονομικών -πρωταρχικά γεωργικών- συνθηκών, την έλλειψη κοινωνικής κινητικότητας, εργασίας, κ.α., και την ύπαρξη ενός άλλου προσώπου της κοινώς αποκαλούμενης κοινωνικής ευτυχίας. Νομίσαμε για μια στιγμή, με βάση τα γραφόμενα στον τοπικό τύπο και αλλού, πως η κοινωνική ευτυχία έχει προσαρπάσιμο την εργοστασιακή ανυπαρξία ή τον αποτελεσματικό περιορισμό των εντόπιων εργοστασιακών εγκαταστάσεων ή καλύτερα τον αποκλεισμό της εργοστασιακής ανάπτυξης εδώ και την μετακύλησή της αλλού.

Διάφορα πολιτικά πρόσωπα διατύπωσαν πρόσφατα, εν ολίγοις, πως οι παραλίες ηγυούνται το μέλλον των κατοίκων της περιοχής Θίσβης και πως οι βιομηχανίες το υποθηκεύουν. Λησμόνησαν όμως να αναφέρουν στη συνέντευξή τους, τις ως τώρα ενέργειες των ίδιων και των προηγούμενων τοπικών αρχόντων για κείνες τις παραλίες. Δεν είπαν για το νερό που ακόμα (έτος γιαννιόριο 2008) αποτελεί όνειρο θερινής νυκτός για τους μόνιμους κατοίκους της Αλυκής και του Αγίου Νικολάου· δεν είπαν λέξη για τις αποχετεύσεις ή τη στεγανότητά τους και τα σημεία που εντέλει χύνονται ή εκχύνονται τα απόβλητα των νοικοκυριών και των καταστημάτων υγειονομικού ενδιαφέροντος στις τοπικές παραλίες· δεν ανέφεραν τίποτα για την επικινδυνότητα των δρόμων που οδηγούν στους παραθαλάσσιους οικισμούς, για τις ανύπαρκτες ντουζιέρες, για τις γιγάντιες πέτρες που βρίσκονται μπροστά στις παραλίες και τραυματίζουν συχνά τους λουόμενους, για τους πολεοδομικά αχαράκτηριστους παραλιακούς δρόμους που διώχνουν τους υποψηφίους τουρίστες, για την ανυπαρξία ρεύματος και τόσα άλλα. Δεν μας εξήγησαν επίσης, γιατί οι κάτοικοι της περιοχής, που τώρα θυμήθηκαν την ρύπανση, δεν εξεγέρθηκαν στις αρχές του '80, όταν πούλησαν τα κτήματά τους από 3.000 δρχ. το στρέμμα που ήταν η εμπορική τους αξία σε 250.000 το στρέμμα στην ρωσική εταιρεία. Ίσως χρειάζεται να αναλάβουμε όλοι μας τις ευθύνες. Περισσότερο όμως να τις πάρουν οι ίδιοι οι τοπικοί κυβερνήτες.

Είναι πράγματι αλήθεια, ότι, ο κύριος συνταξιούχος των 2.500 ευρώ και των εφάπαξ των 120.000 ευρώ, ο κύριος δημόσιος υπάλληλος των 1800 ευρώ και άλλων 1.800 η γυναίκα του μηνιαίως, ο κύριος ιδιοκτήτης των δύο εξοχικών κατοικιών στην περιοχή Θίσβης, εκτός φυσικά της 1ης του κατοικίας, ο κύριος ιδιοκτήτης τριών εξοχικών κατοικιών σε τρεις διαφορετικές παραλίες και κάτοχος μίας πολυκατοικίας εις το Χαλάνδρι, ο κύριος συνδικαλιστής που έχει το «απάτητο» εις την εργασίαν του και το καθημερινό «πατημένο» εις γνωστό κεντρικό καφέ στο Κολωνάκι το χειμώνα και το θέρος

αναπαυόμενος σε γνωστό καφέ στην Αλυκή, ο κύριος ιδιώτης απολαβών από την εργασία που του «ανταποδίδει» η κομματική του ιδιότητα 3.000 ως 15.000 ευρώ -ανάλογα- το μήνα, ο κύριος μετανάστης κατέχοντας εκλεκτό ρεστοράν εις το Νηπρόιτ με αποδοχές άνω των 150.000 δολαρίων ανά έτος και τόσο άλλοι υποκριτές και φαρισάιοι, δεν είχαν μιλήσει και δεν είχαν γράψει ποτέ τους ως τώρα για τους αυτόχθονες, που δεινοπαθούν καθημερινά να βρουν ένα πιάτο φαγητό για να θρέψουν αυτούς και τις οικογένειές τους. Για κείνους που επεικώς αποκαλούνται στις οικονομικές αναλύσεις ως «πτωχοί»; Οι περισσότεροι αν όχι όλοι, έχουν και κάνουν τις διακοπές τους το καλοκαίρι και μετά φεύγουν. Τρέχοντας. Φεύγουν και δε γυρίζουν να δούν τι αφήνουν πίσω τους. Το πως θα ζήσουν αυτοί που αφήνουν.

Πότε αλήθεια ακούσαμε περιγραφές για τους ντόπιους από τους σημερινούς φυτευτούς ευαίσθητους ή ευαίσθητοποιημένους περιβαλλοντολόγους; Τι έχουν να προτείνουν λοιπόν εκείνοι για την αντιμετώπιση της ανεργίας, η οποία θα προέκυπτε από ένα αναπάντεχο εκτόπισμα της βιομηχανικής ζωής; Πότε έσκυψαν όλοι εκείνοι, που ξαφνικά παρουσιάστηκαν ως οι θιασώτες, οι υπερασπιστές ή οι αντιπρόσωποι της προσήκουσας κοινωνικής ευαισθησίας, πάνω από το οικονομικό πρόβλημα των εκατοντάδων νοικοκυριών της περιοχής, που δεν έχουν πού να στρέψουν την κεφαλή τους; Ποιος φορέας «συνεργασίας ή συμπράταξης» αντιμετώπισε έστω και επιφανειακά το πρόβλημα της αστικοποίησης της περιοχής μας μετά το οριστικό κλείσιμο των εργοστασίων τη δεκαετία του '90, ή, καλύτερα, ποιος ασχολήθηκε με τις δυνατότητες απασχόλησης των ηγμένων μετά την ερμητική σφράγιση των βιομηχανιών (Isola, Μιχαηλίδης, κ.ά.) οι οποίες απασχολούσαν χιλιάδες εργαζόμενους, τόνωναν την οικονομική ζωή των χωριών και ελαχιστοποιούσαν την εσωτερική μετανάστευση; Ποιος προχώρησε στη συσχέτιση της «ιδιωτικής» ανεργίας με την ανεξέλεγκτη εισροή εργαζόμενων στον κρατικό μηχανισμό και την κατ' επέκταση δημιουργία του υδροκέφαλου κράτους, γνώρισμα και χαρακτηριστικό των αρχών του περασμένου αιώνα; Τι θα αντι-προσθεθεί ως εργασία στους 600 περίπου εργαζόμενους της «Σωληνουργίας Κορίνθου», άμα αύριο το πρωί «κλείσει» το εργοστάσιο; Ποιος θα αντισταθμίσει την έλλειψη εργασίας κύριοι του καλοκαιριού, του

ζήσεις, αν θα σου κατασχέσουν το σπίτι που αγόρασες γιατί δεν έχεις δουλειά.

Διότι κύριε χωρικό εμείς έχουμε μια αυξημένη περιβαλλοντολογική ευαισθησία, που εσύ δεν έχεις ή δεν πρόκειται ποτέ σου να ποτέ σου να αποκτήσεις.

Εμείς αναπνέουμε αέρα που τα πνευμόνια μας διακρίνουν μηχανικά την ποιότητά του, ότι είναι δηλαδή βρώμικος. Τα δικά σου πνευμόνια δεν το καταλαβαίνουν διότι στερούνται του μηχανισμού περιβαλλοντολογικής ευαισθησίας. Ακόμα και του διδάκτορα μηχανολόγου που εργάζεται στο εργοστάσιο, τα πνευμόνια του αδυνατούν να ξεχωρίσουν την ποιότητα του εισπνεόμενου αέρα.

Και τα λέμε κυρίες και κύριοι όλα αυτά -και δεν τα λέμε και όλα- διότι βαρεθήκαμε να βλέπουμε ανθρώπους, που ενώ διατείνονται ότι είναι κοινωνικά ευαίσθητοι, να πράττουν συχνότατα κοινωνικές αδικίες, να είναι απομιαστές, να είναι εκμεταλλευτές αυτής της "φυσικής" προστασίας, να είναι πολιτικά υποκινούμενοι, να έχουν πρόσβαση στις εργοστασιακές προσλήψεις, να έχουν οικόπεδα και εξοχικά, να είναι μεσέτες.

Δε θέλουμε να υπεισέλθουμε σε ειδικές λεπτομέρειες γιατί απλούστατα οι ρήξεις στην παρούσα φάση δε συμφέρουν κανέναν και τα περιθώρια βελτίωσης παραμένουν πλατιά, όσο υπάρχουν άνθρωποι που ακόμα διαχειρίζονται τις διάφορες καταστάσεις. Και φυσικά όλα αυτά που λέμε δεν αφορούν το σύνολο των ανθρώπων που διαμαρτύρονται ή των πραγματικών ανιδιοτελών οικολόγων.

Αλίμονο αν πιστεύαμε κάτι τέτοιο και κλείναμε τα μάτια σε περιπτώσεις όπως το μακελειό του Ασωπού.

Αλλά αλίμονο όμως αν κλείναμε και τα μάτια μας στην οικονομική εξαθλίωση που συμβαίνει σε περιοχές όπως η Νάουσα, τα Γρεβενά, η Λαμία, ο Βόλος, κ.α.

Για κάντε μια βόλτα και από εκεί.

Με λίγα λόγια, κανείς λογικός άνθρωπος δε θέλει να εισπνέει μολυσμένο αέρα, ή να ρυπαίνεται συνεχώς το περιβάλλον όπου εκείνος και -το κυριότερο- τα ίδια του τα παιδιά ζουν.

Κανείς δε θέλει έναν ανθυγιεινό χώρο εργασίας.

Κανείς δε θέλει να αναπνέει καρκινογόνους ουσίες.

Κανείς δε θέλει λάσπη στη θάλασσα όπου κάνει μπάνιο. Οπότε, κανείς δε μπορεί να διατείνεται ότι είναι

«Βασιλικότερος του Βασιλέως».

Τα εργοστάσια είναι δεδομένο ότι ρυπαίνουν. Πιστεύουμε ότι ρυπαίνουν, στην προκειμένη περίπτωση πολύ λιγότερο σε σύγκριση με τα πλοία μεταφορών και απορούμε γιατί οι διαμαρτυρίες των συμπολιτών μας δεν στρέφονται κατά των ναυτιλιακών εταιριών ώστε να χτυπηθεί η ρίζα του κακού.

Το θέμα είναι, ότι τα εργοστάσια πρέπει να τηρούν τους Κανόνες, αρκεί να τους έχουν αυστηρά τεθεί από τις ίδιες τις Κυβερνήσεις, πριν ακόμα ξεκινήσει οποιαδήποτε εργασία ανέγερσής τους. Είναι ασφαλώς γνωστό ότι η συγκεκριμένη βιομηχανία στη Θίσβη δέχεται τις πιέσεις από κληρονομημένα προβλήματα. Άσχετα όμως από αυτό και πάλι οφείλει να δίνει δυο φορές το παράδειγμα.

Σε γενικές γραμμές, η διαμορφωμένη πραγματικότητα, απαιτεί το 2010! να ΣΥΝΕΡΓΑΣΤΕΙ η βιομηχανική αναπτυξιακή προσπάθεια με την προστασία του περιβάλλοντος.

Οι Κοινωνικοί Αγωνιστές, που τους τιμούμε μέσα από την εφημερίδα και είμαστε κοντά τους (αντίθετα είμαστε ενάντια σε όλους κείνους που σιωπούσαν στα αυθαίρετα, στην αισχροκέρδεια των πωλήσεων γης κ.α., και ξαφνικά τώρα θυμήθηκαν να μιλήσουν) οφείλουν, να τηρούν τους κανόνες της λογικής του 21ου αιώνα, που ασφαλώς υπαγορεύονται από την επιδίωξη διασφάλισης της Δημόσιας Υγείας και διαφύλαξης του Περιβάλλοντος, αλλά συνάμα δεν αγνοούν τις παραμέτρους εκείνες που εξασφαλίζουν την ανθρώπινη διαβίωση σε εποχές τρομακτικά δύσκολες.

Γιάννης Λ. Λάμπρου

ΣΩΛΗΝΟΥΡΓΕΙΑ ΚΟΡΙΝΘΟΥ. Στο επόμενο τεύχος θα καταθέσουμε τις απόψεις όλων των εμπλεκόμενων μερών ώστε να μάθουν οι πολίτες κάτι περισσότερο και να κρίνουν κατ' ιδίαν.

σαββατοκύριακου, που ενώ στις συγκεντρώσεις διαμνύετε τη δήθεν Αριστερή ιδεολογική σας ευαισθησία, την εξαντλείτε και την εκχύνετε διακριτικά στις καθημερινές, προσωπικές, επαγγελματικές και άκρως καπιταλιστικές σας ενέργειες;». Πού ήσασταν τότε που παίζοταν η «ανοιχτή θάλασσα» και που η παρέμβασή σας θα ήταν καθοριστική;». Ποιος από εσάς θα βρει δουλειά σε όλους εκείνους που μέσα από τις δικές σας ενέργειες θα πεταχθούν στο δρόμο;

Γιατί κύριοι Δήμαρχοι όλα αυτά τα χρόνια απουσιάζατε και ξαφνικά παρουσιάστηκατε; Που ήσασταν κρυμμένοι;

Εμείς κύριε ντόπιο θέλουμε να κάνουμε τα μπάνια μας το καλοκαίρι, θέλουμε καθαρές θάλασσες και γενικά καθαρό περιβάλλον. Δε μας ενδιαφέρει πώς θα ζήσεις εσύ με τα ελάχιστα που έχεις. Μας απασχολεί το πώς θα ζήσουμε εμείς με τα καλύτερα που διαθέτουμε. Διότι εμείς έχουμε και οικόπεδα, τα οποία έχουν αξία. Δε μας ενδιαφέρει αν θα δανειστείς για να

Ο ΑΓΙΟΣ ΑΘΑΝΑΣΙΟΣ ΣΤΙΣ ΘΕΣΠΙΕΣ

Λαμπροί ναοί, που κατά τους χρόνους του παρελθόντος ικανοποιούσαν τις βαθιές θρησκευτικές και εικαστικές ανάγκες των πιστών, από τη φθορά του χρόνου και από τις εσωτερικές λεηλασίες των σύγχρονων επιδρομέων, έχουν μετατραπεί σε ένα συνονθύλευμα από διάφορα δομικά υλικά, προκαλώντας ένα θλιβερό και αποκαρδιωτικό θέαμα.

Ένα παρεκκλήσι του 14ου αιώνα που κάποτε έστεκε αγέρωχο στα ΝΑ των Θεσπιών και άνηκε στον ενοριακό ναό του Αγίου Δημητρίου, λυγίζει καθημερινά από τη μανία των καιρικών συνθηκών, την αδιαφορία του χρόνου και των ιθυνόντων.

Οι τοιχογραφίες που κάποτε κοσμούσαν και υπερέκλυαν το εσωτερικό διάκοσμο του ναού, σήμερα είναι ολοκληρωτικά κατεστραμμένες. Η επιβίωση στο στηθαίο ορισμένων αναπαραστάσεων του 19ου αιώνα, δεν προσφέρουν κάποιο εχέγγυο και δεν συνδηλώνουν κάποιες βάσιμες ελπίδες αισιοδοξίας για το μέλλον της εκκλησίας. Εξάλλου, τις ελπίδες γκρεμίζουν και τη θλίψη επιτείνουν, οι πεσμένες καταγής αγιογραφίες. Αν και οι κάτοικοι των Θεσπιών, που ανέκαθεν χαρακτηρίζονταν από αρχαιολογική ευαισθησία, φροντίζουν τον περίβολο του ναού, οι καταστροφές είναι τεράστιες στα στατικά σημεία της όλης οικοδομής.

Ο ναός, που ανήκει σήμερα στην 23η Εφορεία Βυζαντινών Αρχαιοτήτων είναι ετοιμόρροπος. Από στιγμή σε στιγμή κινδυνεύει να καταρρεύσει.

Σ Ω Σ Τ Ε Τ Ο Ν .

ΟΙ ΕΝΕΡΓΟΙ ΠΟΛΙΤΕΣ ΤΩΝ ΘΕΣΠΙΩΝ ΚΑΝΟΥΝ ΕΚΚΛΗΣΗ ΓΙΑ ΤΗ ΣΩΤΗΡΙΑ ΤΟΥ ΑΓΙΟΥ ΑΘΑΝΑΣΙΟΥ.

Πολύ εύστοχα στο δίκτυο η φωνή των Θεσπιέων πολιτών καταλήγει «Σήμερα, λίγοι δυστυχώς είναι οι εναπομείναντες χώροι, για να μας θυμίζουν πράγματα και να μας ενώνουν. Ένας από αυτούς τους ελάχιστους είναι και το εκκλησάκι του Αγίου Αθανασίου».

φωτό: thespiaka.blogspot.com

Η ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ ΣΤΟ ΜΑΥΡΟΜΑΤΙ

Γράφει ο Τόλης Σερ. Λάμπρου

Όταν μου προτάθηκε να γράψω ένα άρθρο για την κοινοτική βιβλιοθήκη στο χωριό μου πίστευα ότι δε θα μπορούσα να ανταποκριθώ σε αυτή την υποχρέωση που ανέλαβα γιατί από τότε μέχρι σήμερα έχουν περάσει 28 ολόκληρα χρόνια. Είναι πολλά αν αναλογιστεί κανείς ότι από παιδιά-έφηβοι τότε, έχουμε γίνει πλέον σχεδόν μεσήλικες. Όμως παρόλα αυτά αποδείχτηκε ότι είναι πιο εύκολο από ό,τι νόμιζα να θυμηθώ πράγματα και λεπτομέρειες που μέχρι αυτή τη στιγμή ούτε καν γνώριζα ότι μπορούσα. Βέβαια εδώ πρέπει να ευχαριστήσω και το φίλο και παλιό συμμαθητή μου, τον Μπάμπη το Σολωμό για την τόσο σημαντική βοήθεια, που μου προσέφερε ώστε να ταξινομήσω τις σκέψεις και τα στοιχεία.

Η ιδέα για τη δημιουργία της βιβλιοθήκης ξεκίνησε, όταν το 1978 ήρθε στο Γυμνάσιο στις Θεσπίες ο Λευτέρης ο Καρνάτογλου -φύλολογος- και ανέλαβε το ημίμα μας. 3η Γυμνασίου ήμασταν τότε εμείς και από την πρώτη κιόλας ημέρα αναπτύχθηκε μια ιδιαίτερη σχέση μεταξύ δασκάλου και μαθητή. Εξέπεμπε γύρω του μια αύρα πραότητας, ηρεμίας αλλά και μεγάλης διάθεσης για αυτό που έκανε. Αυτός ήταν και ο λόγος που έκανε όλους μας να σταθούμε δίπλα του και να ακούμε προσεχτικά αυτά που ήθελε να μας μεταδώσει. Μας έβαλε λοιπόν την ιδέα δημιουργίας μιας βιβλιοθήκης στο χώρο του γυμνασίου με χρήματα που θα μαζεύονταν, όταν τα Χριστούγεννα της ίδιας χρονιάς, θα διοργανώναμε με την εμπειρία του και τη βοήθειά του μια έκθεση βιβλίου στο χώρο του σχολείου. Έτσι και έγινε. Σε συνεργασία με κάποιο βιβλιοπωλείο -το Χνάρι- στην Αθήνα φέραμε πολλά βιβλία για την έκθεση η οποία και πραγματοποιήθηκε με πολλή μεγάλη επιτυχία. Η βιβλιοθήκη δημιουργήθηκε και λειτουργήσε δανειστικά κάνοντας μας εκείνη τη χρονιά να διαβάσουμε όλοι πάρα πολλά λογοτεχνικά βιβλία. Εγώ μόνο θυμάμαι ότι είχα διαβάσει περίπου τα τριάντα αφού κάθε τρεις με τέσσερις ημέρες δανειζόμουν και ένα καινούριο.

Από εκεί και πέρα τα πράγματα κύλησαν μόνα τους. Όλοι οι συμμαθητές μου από το χωριό αγόρια και κορίτσια συμφωνήσαμε στην ιδέα, που δεν θυμάμαι ποιος την σκέφτηκε πρώτος και ας με συγχωρήσει, να δημιουργήσουμε κάτι παρόμοιο και στο Μαυρομάτι. Υπήρχε το κοινοτικό κτίριο που είχε αρκετές αίθουσες αχρησιμοποίητες και σκεφτήκαμε να ζητήσουμε από τον τότε πρόεδρο Γεώργιο Κρεμμύδα να μας παραχωρήσει μία. Η αλήθεια είναι ότι δε μας αρνήθηκε και καθοριστικό ρόλο στην απόφαση αυτή έπαιξε το κοινοτικό συμβούλιο: Αριστείδης Μανάρης, Διογένης Λάμπρου, Ιωάννης Σολωμός, Κωνσταντίνος Πέτρου, Ιωάννης Πελώνης, Λεωνίδας Πελώνης καθώς και ο τότε γραμματέας της κοινότητας Δημήτριος Κόλλιας. Βέβαια βοήθησε και η συγγενική σχέση που υπήρχε μεταξύ των μελών του Κοινοτικού Συμβουλίου και όλων μας. Δεν έχει όμως καμία σημασία παρά μόνο το ότι μας παραχωρήθηκε ο χώρος. Από εκεί και πέρα τα πράγματα έγιναν πιο εύκολα. Με κάποια βιβλία, τα οποία μας χορήγησε η κοινότητα που οφείλω να πω ότι δεν ήταν τίποτα σπουδαίο, παρά κάποιοι τόμοι που είχε εκδώσει το Γενικό Επιτελείο του Στρατού την εποχή της δικτατορίας, ξεκινήσαμε. Με κάποιες παρεμβά-

σεις επίσης που έγιναν από τον πατέρα μου Σεραφείμ προς το Δημοσθένη τον Κόλλια συμβολαιογράφο στην Αθήνα αλλά με καταγωγή από το χωριό μας έστειλε και αυτός μια σειρά περίπου από εκατό βιβλία. Με τη διαφορά ότι δεν ήταν ακριβώς αυτά που εμείς ζητούσαμε, αφού ήταν μόνο Χριστιανικού περιεχομένου. Μάλιστα σε μία ηλικία σαν τη δικιά μας τότε με τάση μηδενισμού και αμφισβήτησεων των πάντων η αλήθεια είναι ότι δεν μας άρεσαν καθόλου. Αλλά επειδή μία βιβλιοθήκη πρέπει να έχει όλων των ειδών τα βιβλία αφού ο σκοπός της ήταν να λειτουργήσει δανειστικά, τα τοποθετήσαμε και αυτά. Στείλαμε και ευχαριστήρια επιστολή θυμάμαι τότε και έτσι η βιβλιοθήκη μας είχε τώρα κάποια βιβλία. Εκείνο που της έλειπε ήταν κάποιο έπιπλο για να τα τοποθετήσουμε.

Στα πατήματα και στις γνωριμιές του καθηγητή μας ξεκινήσαμε να κάνουμε και εμείς μία έκθεση βιβλίου. Προσφέρθηκε να μας πάει στην Αθήνα ο Γιάννης ο Μπόκος που μας έκανε μαθηματικά στο φροντιστήριο που διατηρούσε τότε στο χωριό. Πράγματι κατεβήκαμε εγώ, ο Μπάμπης ο Σολωμός, ο Τάκης ο Πελώνης και ο Αλέκος ο Κρεμμύδας. Κανονίσαμε με το βιβλιοπωλείο όλα τα βιβλία που θα μας έστειλε και η έκθεση βιβλίου είχε πλέον μπει στο δρόμο για να πραγματοποιηθεί. Χρονολογικά την τοποθετήσαμε τα Χριστούγεννα.

Πριν όμως από την έκθεση βιβλίου ξεκινήσαμε όλη η ομάδα κορίτσια και αγόρια από το χωριό και ξαναοιχτήκαμε στα καφενεία λέγοντας τα κάλαντα και εξηγώντας σε όλους το σκοπό για τον οποίο κάναμε αυτή την κίνηση.

Η αλήθεια είναι ότι, αν και μας αντιμετώπισαν με κάποια δυσπιστία, μας βοήθησαν όλοι. Με τα χρήματα που μαζέψαμε παραγγείλαμε το έπιπλο της βιβλιοθήκης. Δουλεύοντας όλες και όλοι φιλότιμα το συναρμολογήσαμε και το στήσαμε τοποθετώντας τα βιβλία που ήδη είχαμε.

Εδώ νομίζω ότι πρέπει να αναφέρω όλη αυτή την ομάδα αρχίζοντας από τα κορίτσια:

Βασιλική Βλάχου, Ματούλα Παγώνα, Ευαγγελία Ξυδώνη, Ευτυχία Πανούση, Σοφία Νικολάου Αναστασία Σολωμού Βασιλική Κατοιμέχα Παγώνα Πέτρου, Γεωργία Κόλλια, Μαρία Τσακίρη, Παρασκευή Μήτρου, Χαράλαμπος Σολωμός, Κώστας Μήτρου, Αλέκος Κρεμμύδας, Δημήτρης Κρεμμύδας, Δημήτρης Πελώνης, Κώστας Κρεμμύδας, Γιώργος Πανάγου, Τόλης Λάμπρου.

Αν ξέχασα και κανένα όνομα ζητώ συγγνώμη.

Η βιβλιοθήκη στο Μαυρομάτι είναι πλέον γεγονός. Είμαστε στο έτος 1980.

Η πρώτη έκθεση βιβλίου πραγματοποιήθηκε με μεγάλη επιτυχία σε μία αίθουσα, η οποία βρίσκεται απέναντι από το καφενείο τότε του Γιώργου του Παγώνα. Πουλήσαμε αρκετά βιβλία -πέρα από κάθε προσδοκία μας- και έτσι τώρα μπορούσαμε να λειτουργήσουμε καλύτερα και να εξοπλίσουμε το χώρο. Από εκεί και πέρα τα πράγματα πήγαιναν από μόνα τους. Την επόμενη χρονιά έγινε πάλι η ίδια κίνηση. Συνολικά έγιναν τρεις εκθέσεις βιβλίου. Η πρώτη όταν είμαστε Α΄ Λυκείου, η επόμενη όταν είμαστε Β΄ Λυκείου και η τελευταία στην Γ΄ τάξη του Λυκείου οπότε και την παραδώσαμε σε άλλους μικρότερους. Μαζί με τις εκθέ-

σεις βιβλίου έγινε τη δεύτερη χρονιά και μια χοροεσπερίδα στην κοσμική ταβέρνα «Το Διάστημα» εκεί που σήμερα είναι η καφετέρια του Γιώργου του Κρεμμύδα μαζί με μία λαχειοφόρο αγορά κάτι που ενίσχυσε τα έσοδά μας και προμηθευτήκαμε περισσότερα βιβλία.

Στο μεταξύ δραστηριοποιήθηκε και ο Πολιτιστικός Σύλλογος του χωριού. Και άτομα νέα λίγο μεγαλύτερα από εμάς άρχισαν να ενδιαφέρονται και γίναμε όλοι μια παρέα. Πήραμε και ένα στερεοφωνικό και ο χώρος αυτός ήταν το στέκι μας είτε για διάβασμα είτε απλά για συνάντηση και κουβέντα είτε μόνο για μουσική χαλάρωση. Τότε είναι που πέρασε και σε μας το καλό ποιητικό τραγούδι, αφού τα μέχρι τότε ακούσματά μας ήταν εκείνα τα παραδοσιακά, που ακούγαμε στα πανηγύρια και τα λαϊκά από το ραδιόφωνο. Δε θέλω να κατηγορήσω κανένα είδος μουσικής.

Το μόνο που θέλω να πω είναι ότι μας δόθηκε η ευκαιρία και για κάτι καινούριο. Το καλό με την κίνηση αυτή

είναι ότι έδωσε και την ευκαιρία στις συμμαθήτριάς μας να βγαίνουν έξω κάτι που μέχρι τότε ήταν αδύνατο λόγω των αντιλήψεων της εποχής περί των γυναικών και ιδιαίτερα των κοριτσιών, αφού η όλη η ιεράρχηση του κοινωνικού συστήματος τις ήθελε κλεισμένες μέσα χωρίς κάποια διεξόδο, χωρίς κανένα χώρο αναψυχής. Όχι πως για εμάς τα αγόρια ήταν καλύτερα τα πράγματα, αν σκεφτεί κανείς ότι το χωριό είχε μόνο τρία τέσσερα καφενεία και τίποτα άλλο. Δε

σημαίνει βέβαια ότι όλα αυτά γίνονταν χωρίς καυγάδες και χωρίς αντιδράσεις από τους γονείς μας, οι οποίοι μας έβλεπαν να χανόμαστε για αρκετές ώρες της ημέρας. Ιδιαίτερα όταν πηγαίναμε στην τελευταία τάξη και προετοιμαζόμασταν για το πανεπιστήμιο.

Δεν μπορούσαν όμως να καταλάβουν ότι ο χώρος της βιβλιοθήκης ήταν για μας μία ανάσα από όλα αυτά που στην ηλικία που ήμασταν μας έπνιγαν. Ακόμη και σήμερα ο πατέρας μου δεν μπορεί να καταλάβει αυτό που εμείς τότε αισθανόμασταν σε αυτό το χώρο.

Η δημιουργία της βιβλιοθήκης μας έδωσε την ευκαιρία να κάνουμε κάτι διαφορετικό για την εποχή εκείνη κάτι που ταυτόχρονα ήταν δημιουργικό και ωφέλιμο τόσο από ατομική όσο και από κοινωνική πλευρά. Σήμερα, είκοσι εννέα χρόνια μετά 1979-2008 και βλέποντας πιο αντικειμενικά τα πράγματα πιστεύω ότι έδωσε πολλές ευκαιρίες και μας άνοιξε άλλους ορίζοντες πρωτόγνωρους για τα μέχρι τότε κοινωνικά δεδομένα. Βέβαια είχε και κάποια αρνητικά, τα οποία όμως θα περιοριστώ να μη τα αναφέρω τουλάχιστον τώρα, αφού το θέμα του είναι η δημιουργία της βιβλιοθήκης στο χωριό μου και μόνο.

Η Βοιωτία στην Αρχαιότητα, η απαρχή της

γράφει η Βενετία Κατσιφή

(Συνέχεια από το προηγούμενο τεύχος)

Η απώλεια της γενιάς του Αθάμαντα έχει περάσει στο μύθο με πολλές παραλλαγές και έγινε ιδιαίτερα αγαπητό θέμα στις τραγωδίες και σε κωμωδίες μυθολογικές του 4ου αιώνα.

Ο Αθάμαντας, ο επώνυμος των Αθαμάνων που κατοικούσαν πάνω στην Πίνδο, ανάμεσα στη Θεσσαλία και στην Ήπειρο έδωσε το όνομα του σ' ένα κομμάτι της Θεσσαλικής Φθιώτιδας που ειπώθηκε απ' αυτόν Αθαμάντιο πεδίο (Απολλωνίας Ρόδιος 2,514) και σ' ένα δεύτερο, νοτιότερα, στην Κωπαΐδα, με επίκεντρο τον Ορχομενό (Παυσανίας 9,24, : οικησάι δε Αθάμαντα εν αυτώ φασιν).

Όταν η Ινώ κατάφερε τελικά να διώξει τα παιδιά του Αθάμαντα από την πρώτη γυναίκα του τη Νεφέλη, ο Αθάμας απογοητευμένος που έχασε όλους τους γιους, παραχώρησε το Αθαμάντιο Πεδίο, δηλαδή την Κωπαΐδα, στον Αλκίονα και στον Κόρωνο, γιους του Θερασάνδρου και εγγονούς του Σίσυφου.

Ο Σίσυφος ήταν αδερφός του Αθά-

μαντα και γι' αυτό παραχώρησε την Κωπαΐδα σε χέρια «συγγενικών».

Εκεί χτίστηκαν δυο σημαντικές πόλεις, η Αλκίονα και η Κορώνεια. Ανάμεσά τους βρισκόταν το βουνό Λαφύστιο (σήμερα Γρανίτσα), όπου λατρεύονταν ο Λαφύστιος Δίας.

Οι εγγχώριοι πίστευαν ότι σε αυτό το ιερό είχαν οδηγήσει το Φρέζιο για τη θυσία και ήταν ο ίδιος ο Δίας που έστειλε το κριάρι για να τον γλιτώσει (Παυσανίας 9,34,5).

Ένα άλλο ελληνικό φύλο που αναφέρεται στη μυθική γενεαλογία του Ορχομενού είναι οι Φλεγέες.

Το εθνικό όνομα Φλεγέας είναι μια λέξη που σήμαινε ένα είδος αετού με μαυροκόκκινο χρώμα, από τη ρίζα του ρήματος φλέγω με ελληνικό φ στη θέση ενός ινδοευρωπαϊκού bh. Οι Φλεγέες ήταν λοιπόν ένα ελληνικό φύλο, παρ' όλο που στην Ιλιάδα δεν μνημονεύονται με τους Έλληνες που πολέμησαν στην Τροία, αν και ήταν γνωστή η ύπαρξή τους.

Από αρχαία κείμενα μαθαίνουμε ότι αυτοί όπως και οι Αθαμάνες προέρχονται από τη Θεσσαλία και ήταν εγκατεστημένοι στη Φωκική Δαυλίδα και κοντά στην Κωπαΐδα. Οι

περισσότερες αναμνήσεις για αυτούς αναφέρονται στην αγριότητα και στην επιθετικότητα τους, από τις οποίες υπέφεραν οι γείτονες.

Η απουσία τους από την πολιτική και εθνική γεωγραφία της Βοιωτίας και της Φωκίδας, όπως αυτή απεικονίζεται στην Ιλιάδα, δηλώνει ότι δεν επέζησαν ως το τέλος της Μυκηναϊκής Εποχής. Κατά μία παράδοση οι Φλεγέες νικήθηκαν από τους Μήνους, υποδουλώθηκαν σ' αυτούς και σταδιακά εξαφανίστηκαν.

Οι Μίνους συνέδεσαν το όνομα τους με τη δόξα του Ορχομενού, τον πλούτο της Κωπαΐδας και την αντιπαλότητα με τους Θηβαίους. Ενώ οι αρχαίες πηγές αναφέρουν τους Μίνους ως ένα πανάρχαιο ελληνικό φύλο, νεότεροι επιστήμονες αρνήθηκαν είτε την ύπαρξή τους είτε την ελληνικότητά τους. Οι αναμνήσεις όμως για τους Μίνους σε διάφορα μέρη της Ελλάδας είναι πολύ ζωντανές και πολύ συγκεκριμένες για να αφορούν ένα φανταστικό λαό.

Οι θεωρίες της ύπαρξής τους είναι τρεις. Σύμφωνα με την πρώτη θεωρούνται αυτόχθονες και η άποψη αυτή υποστηρίζεται από τον Ηρόδοτο και το Στράβωνα.

Ο Γερμανός αρχαιολόγος Μίλλερ αλλά και άλλοι υποστηρίζουν ότι οι Μίνους ήρθαν από την Αίγυπτο στο τέλος της 3ης π.χ. χιλιετηρίδας.

Την άποψη αυτή ασπάζονται και νεότεροι ερευνητές όπως ο Θ. Σπυρόπουλος και την τεκμηριώνουν επιστημονικά με τα εξής κριτήρια: τοιχογραφίες του ανακτόρου του Ορχομενού και άλλα ευρήματα που μαρτυρούν κοινά στοιχεία μεταξύ των δύο πολιτισμών, ομοιομορφία κατασκευής των τάφων και των δύο μερών, ταυτονομία της Αιγυπτιακής με τη Βοιωτική Θήβα, ομοιότητα του πανάρχαιου αρδευτικού συστήματος της περιοχής του Νείλου και της τότε Κωπαΐδας, καθώς και άλλα συναφή (Εφ. Ελεύθερος Κόσμος. 13/12/1972).

Τέλος, κατά μία άλλη άποψη, οι Μίνους ήταν συγγενείς με τους κατοίκους της Μικτικής Κρήτης αφού τα ονόματά Μίνους και Μίνως έχουν το ίδιο θέμα. Αλλά το ι στο δεύτερο είναι βραχύ (Αναγωγή του ονόματος Μίνους σε ένα ινδοευρωπαϊκό θέμα μινύ- με το ι βραχύ και σημαίνει «μικρός», το οποίο έχει επιζήσει και σε άλλες ινδοευρωπαϊκές και στην ελληνική.

Η Άσκρα και η Κοιλιάδα των Μουσών

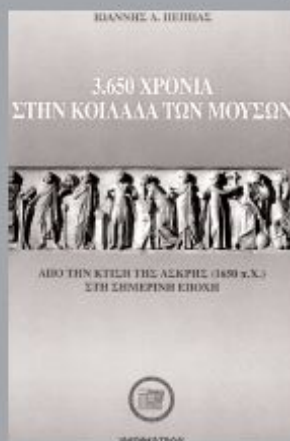
του Ιωάννη Α. Πέππα

Με το βιβλίο που φέρει τον βαρύγδουπο τίτλο «3.650 χρόνια στην Κοιλιάδα των Μουσών, από την κτίση της Άσκρας στη σημερινή εποχή», ο Ιωάννης Α. Πέππας εμπλούτισε την ισχυρή τοπική ιστοριογραφία στοιχίζοντας σε ένα άξονα μετρικής ανάλυσης, τις πρόσφατες θεμελιωμένες ανακαλύψεις της σύγχρονης αρχαιολογίας. Η έκδοση του βιβλίου το 2007 συνοδεύτηκε από μια γλαφυρή και συνάμα λαμπρή τελετή παρουσίασης που διεξήχθη στο Πολεμικό Μουσείο, στην οποία παρευρέθηκαν πολλοί επίσημοι καθώς και πλήθος κόσμου από την Παλαιοπαναγιά, που όλοι τους τίμησαν τον εξάίρετο συγγραφέα.

Η εργασία του κ. Πέππα, χωρίς να αγκυλώνεται σε έναν άκρικο ιστορισμό,

καταφέρει επιτυχώς να αποκαλύψει τις ισχυρές δομικές αλληλεξαρτήσεις των μεταβάσεων, να προσυπογράψει την ακεραιότητα του χώρου και τη διαφάνεια των έμφυτων μονάδων, να αναγάγει σε πρώτο πλάνο την διαπολιτισμική οντότητα του αεικίνητου οικισμού.

Σε δεύτερο πλάνο, ο χαμηλών τόνων κ. Ιωάννης Πέππας, ευθαρσώς διατυπώνει πως «η πανέμορφη Κοιλιάδα των Μουσών που γέννησε τον Ησίοδο, η περικοχή με τους πολλούς αρχαίους ναούς και τις πολλές βυζαντινές εκκλησίες, ο χώρος όπου όλα τα μνημεία έχουν τοποθετηθεί με θαυμαστή αρμονία, δεν επιτρέπεται να μένει στη γωνιά του ιστορικού και πολιτισμικού ενδιαφέροντος των Ελλήνων. Αποτελεί ιερό καθήκον και φόρο

τιμής και ευγνωμοσύνης προς τα έργα των προγόνων μας η διατήρηση της ιστορικής μνήμης».

Ευχόμαστε στον Ιωάννη Α. Πέππα κάθε περαιτέρω

συγγραφική επιτυχία αφού ενημερωθήκαμε από την κ. Ελένη Σταμάτη, πως η Λαογραφική Καταγραφή των στοιχείων που αφορούν την Άσκρα είναι η νέα πρόκλησή του.

Ο ΧΡΟΝΟΣ ΣΤΗΝ ΕΚΠΑΙΔΕΥΣΗ

γράφει ο
Κων/ος Α. Νίκας

Πώς τρέχει ο χρόνος, οι εποχές, οι μέρες, οι νύχτες, οι ώρες, οι στιγμές για τους μαθητές;

Στην επαρχία μας κάποτε τα σχολεία βογκούσαν από μαθητές. Παιδομάνι στη σειρά, μελισσολόι σωστό. Οι γειτονιές ζούσαν στο ρυθμό της αναστάτωσης. Η ύπαιθρος βίωνε στο πετσί αυτές τις όμορφες, συγκλονιστικές στιγμές.

Η κάθε γενιά δημιουργεί τη δικιά της σχολή, τα δικά της πρότυπα· φτασμένα, προικισμένα ινδάλματα. Σήμερα η πατρίδα μας γερνάει. Πάνω στις βαθιές ρυτίδες της, που ξεκινούν από τις ακριτικές μας περιοχές, η μήτρα της χώρας μας, ο κεντρικός πυρήνας, λες και στέρεψε κι έπαψαν να γεννιούνται ελληνόπουλα.

Ίσως, γιατί δύο έννοιες πολύ σημαντικές ξεχνιούνται ή δεν αναγνωρίζονται από επισημόνους, πολιτικούς, από όλους μας: Οικογένεια και Γυναίκα.

Υπεύθυνοι για τη δημογραφική κατάρρευση ήμαστε όλοι! Πολιτικοί, επιστήμονες, δάσκαλοι, πνευματικοί άνθρωποι, ο καθένας φέρει την ευθύνη. Και πάνω από όλους το κράτος. Ωρα μηδέν για το δημογραφικό. Καταρρέουμε δημογραφικά. Σε λίγο μόνο γέροι θα υπάρχουν και οι μετακινούμενοι αλλοδαποί.

Ο χρόνος τρέχει! Τα γεγονότα μας συνοδεύουν. Ένα μάτσο αχτίνες μας διώχνουν από το δρόμο του ονείρου στο δρόμο του χρέους, στο δρόμο του σήμερα.

Εμείς οι δάσκαλοι, οι θεματοφύλακες της Εκπαίδευσης νιώθουμε βαριά την ευθύνη, που γεννάει ο αδυσώπητος χρόνος.

Ειδικότερα, παρά τις αξιόλογες προσπάθειες των συντοπιτών μας εκπαιδευτικών, συμβαίνει ό,τι με το χρόνο μέσα σε ένα αυτοκίνητο: καθώς τρέχει νομίζουμε πως τρέχουν σε αντίθετη κατεύθυνση τα σπίτια, τα δέντρα, τα χωριά, ενώ στην πραγματικότητα εκείνα μένουν ακίνητα.

Κάπως έτσι είναι η εκπαίδευση στην επαρχία μας, αλλά και γενικότερα. Μια πορεία μοναχική απέναντι στις προκλήσεις των καιρών μας, στο κατώφλι του 21ου αιώνα.

Είναι αναγκαία λοιπόν και επιτακτική η δημιουργία Σχολικών Μονάδων, δηλαδή, σύγχρονων σχολείων, οργανωμένων με εργαστήρια φυσικών επιστημών, πληροφορικής, ξένων γλωσσών, με το θεσμό του Ολοήμερου Σχολείου και τις σύγχρονες Ειδικότητες και το σπουδαιότερο κάθε εκπαιδευτικός να έχει μία τάξη.

Τεράστια ποσά ξοδεύονται από το κράτος για κάθε

σχολείο χωρίς να υπάρχει μέλλον.

Με τη διαθεματικότητα των νέων βιβλίων, τη δραστηριότητα της Ευέλικτης Ζώνης και ειδικά σ' έναν κόσμο που συνεχώς μεταβάλλεται, η ποιότητα της παρεχόμενης εκπαίδευσης θα πρέπει να ανταποκρίνεται στη δημιουργία ενός τύπου ανθρώπου που θα είναι ευέλικτος, που συνεχώς θα πορεύεται προς τη γνώση και θα είναι σε θέση να βρει απαντήσεις στα προβλήματά του, δηλαδή τον τύπο του ανθρώπου, που έμαθε πώς να μαθαίνει.

Πρέπει με άλλα λόγια να θεσπιστούν οι Σχολικές Μονάδες.

Στο σχολείο

Οι δασκάλες Βασιλική Νιαβή και Αρχοντούλα Πλατανιά μας περιγράφουν τη γέννηση της γης με το χαρακτηριστικό τίτλο:

«Αν η Γη γεννιόταν σε ένα εικοσιτετράωρο»

Οι επιστήμονες όλων των ειδών -αστρονόμοι, γεωλόγοι, χημικοί, βιολόγοι- προσπαθούν να συνθέσουν το παζλ ή καλύτερα να ταξιδέψουν πίσω στο χρόνο για να δημιουργήσουν την εικόνα του, πώς ήταν η νεαρή Γη και πώς μεταμορφώθηκε με έναν τέτοιο θαυμαστό τρόπο.

Για να απλοποιήσουν τα πράγματα δημιούργησαν μια κλίμακα 24ώρου. Σύμφωνα με αυτό το χρονοδιάγραμμα, η Γη γεννήθηκε τα μεσάνυχτα χτες βράδυ και τώρα βρισκόμαστε 24 ώρες αργότερα και πάλι μεσάνυχτα. **Τι μεσολάβησε λοιπόν αυτές τις 24 ώρες;** Η Γη άρχισε γρήγορα να μορφοποιείται από τα πετρώματα και τη σκόνη.

Σε λιγότερο από 10 λεπτά μετά τα μεσάνυχτα ο σίδηρος λόγω της υψηλής θερμοκρασίας διαχωρίστηκε από τη λιωμένη πέτρα και καθώς ήταν βαρύτερος από τα άλλα υλικά διαχύθηκε στην καρδιά του πλανήτη και έκανε τον πυρήνα της Γης. Όλο αυτό το διάστημα η Γη βομβαρδιζόταν από διαστημικούς βράχους, μικρούς και μεγάλους.

Σε 18 λεπτά μετά τα μεσάνυχτα ένας τεράστιος διαστημικός βράχος (στο μέγεθος του πλανήτη Άρη), έπεσε πάνω στη Γη, με αποτέλεσμα ο πλανήτης να χωριστεί στα δυο. Λιωμένη πέτρα εκτοξεύτηκε στο διάστημα αποτελώντας την πρώτη ύλη από την οποία αργότερα δημιουργήθηκε η Σελήνη. Η σφοδρή σύγκρουση διέλυσε την αρχική ατμόσφαιρα που είχε δημιουργηθεί στη Γη και το μόνο που έμεινε στην επιφάνεια της Γης ήταν μια βαθιά θάλασσα λιωμένης πέτρας.

Στο 24ωρο ρολόι μας, η Γη είχε φθάσει ακριβώς στις 00.40 πμ και ο πλανήτης είχε ψυχθεί τώρα αρκετά ώστε να έχει ένα στερεό φλοιό. Η ζωή όπως την ξέρουμε εμφανίστηκε αρκετά αργά στη σκηνή. Τα πρώτα ψάρια εμφανίστηκαν κατά τις 9.22 μμ οι δεινόσαυροι κατά τις 10.50 μμ και οι άνθρωποι 30 δευτερόλεπτα πριν τελειώσει το 24ωρο...

ΥΓΕΙΑ ΚΑΙ ΚΙΝΗΤΟ

της Ελένης Αραπάκη

**ΔΕΝ ΥΠΑΡΧΕΙ ΚΑΜΙΑ ΠΕΡΙΠΤΩΣΗ
ΣΥΝΔΥΑΣΜΟΥ ΤΗΣ ΥΓΕΙΑΣ ΜΑΣ ΜΕ
ΤΟ ΚΙΝΗΤΟ ΤΗΛΕΦΩΝΟ**

Πρέπει να σταματήσουμε ή να περιορίσουμε τουλάχιστον τη χρήση του κινητού μας.

- **Αν θέλουμε να έχουμε την υγεία μας.**
- **Αν θέλουμε να μην έχουμε 500% περισσότερες πιθανότητες να εμφανίσουμε καρκίνο του εγκεφάλου.**
- **Αν θέλουμε να μην έχουμε μικρά ποσοστά τεκνοποίησης.**
- **Αν θέλουμε να μην προκαλέσουμε ακουστικά νευρώματα στα παιδιά μας, που ο φλοιός του εγκεφάλου τους είναι λεπτότερος και ασθενέστερος από εκείνο των ενηλίκων.**
- **Αν θέλουμε τα παιδιά μας να μην παρουσιάσουν μειωμένη ικανότητα απομνημόνευσης, κριτικής, ελέγχου συμπεριφοράς, απόκτησης γνώσεων.**
- **Αν θέλουμε τα παιδιά μας να μην έχουνε απώλειες μνήμης και μαθησιακής ικανότητας.**

Η ευθύνη των ενηλίκων απέναντι στην υγεία των παιδιών είναι από τις βαρύτερες που φέρουν.

Φωτογραφικό Οδοιπορικό στα Βάγια

Από το Γιάννη Πρωτόπαππα μέχρι το Μίτρο Μπινάρη και ίσως το Θανάση Τζουνάρα ... από τον Αναγνώστη Χατζή μέχρι τον Λουκά Στενό και από τον Παναγή Στενό μέχρι το Χρήστο Βουδούρη ... διαμορφώθηκαν οι πολιτικές βάσεις. Σήμερα κάπνισται πάνω σε αυτές το μέλλον των Βαγίων.

Πηγή www.Vagia.gr

Η εκτέλεση έργων υποδομής στα Βάγια, συμπεριλαμβανομένης της διάνοιξης οδικών αρτηριών, αποτέλεσε ένα προσωπικό επίτευγμα του εκάστοτε τοπικού άρχοντα. Και αυτό διότι οι αντιδράσεις τους δύσκολους αυτούς καιρούς ήταν οξυτάτες.

Η επιδίωξη των τοπικών αρχόντων να επιτύχουν την οικιστική ένωση, φανερώνεται από την ένταση και την επιμονή των τελικών τους προσπαθειών. Υποδηλώνει επίσης ότι οι προύχοντες γνώριζαν άριστα πως οι διαπροσωπικοί και πολιτισμικοί δεσμοί συν το χρόνο είχαν ισχυροποιηθεί μεταξύ των δύο χωριών.

Οι ανεβασμένοι δείκτες της φυσικής αύξησης του πληθυσμού στον πρώιμο 20ο αιώνα, φανερώνουν την βαθιά πεποίθηση των κατοίκων για μια αναμενόμενη εργασιακή σταθερότητα, την οποία εγγυούνταν η επερχόμενη από τα Δυτικά αγροτική ανάπτυξη. Στο σχολείο, η άνθιση απεικονιζόταν σε κάθε στιγμή και με την πρώτη ευκαιρία. Την αποκάλυπτε ο μεγάλος αριθμός των παιδιών.

Αρχείο Οδυσσέα Χατζήνα

Επίσημοι παρακολουθούν τις εορταστικές εκδηλώσεις κατά την τέλεση του Βλάχικου Γάμου (Φλάμπουρο της Τιμής) το 2008. Διακρίνεται ο Δήμαρχος Βαγίων κ. Παραγιώτης Τσαρμπάρης και ο Αντιοικονομάρχης κ. Μίμης Αγγέλου. Η αξία της κεντρικής πλατείας των Βαγίων ροματωδότησε και ενεργοποίησε τις καταβληθείσες πολιτικές προσπάθειες για την μεταφορά του παραδοσιακού διχοτομημένου κέντρου σε αυτήν τη νέα μονοσήματη τοποθεσία.

Η πλατεία πάντως στερείται της απαραίτητης χωροταξικής προβολής σε σχέση με τον ευρύτερο χώρο που γειτνιάζει. Χρειάζεται επαναξιολόγηση και σχέδιο. Φυσικά, θα πρέπει να υποδεχτεί στο χώρο της ένα μνημείο, που θα σχετίζεται με την ιστορικότητα του χώρου και το οποίο φυσικά θα της προσδώσει το κύρος, που της είναι αναγκαίο.

Αρχείο Οδυσσέα Χατζήνα

Μια παραδοσιακή φωτογραφία που έπεσε στα χέρια μας. Οι δύο χήρες αντικαθιστούν επάξια τους γέροντες και επιδίδονται στην περιποίηση των παιδιών τους που μόλις έφτασαν από την Αθήνα. Το Πάσχα στο χωριό, πάντα έλκυε και έλκυει, ακόμα και τους πιο φανατισμένους λάτρεις της πόλης.

Η μετανάστευση στα Βάγια, που ξεκίνησε στα τέλη του προπερασμένου αιώνα, στήριξε την τοπική οικονομία συμπληρώνοντάς την με τα γνωστά εμβάσματα. Η επικοινωνία των μεταναστών με τη γενέτειρά τους ήταν ιδιαίτερα δύσκολη και αποτέλεσε μια καθημερινή περιπέτεια γι' αυτούς, όπως μαρτυρούν οι ίδιοι, ο τύπος, η αλληλογραφία και οι φωτογραφίες της εποχής. Στο πρόσωπο της μετανάστριας αποτυπώνεται η χαρά της επανασύνδεσης, ενώ στα γερασμένα πρόσωπα των γονέων της η θλίψη. Ίσως, γιατί η συγκεκριμένη Βαγαία ήταν το 1952 ακόμα ανύπαντρη!

Αρχείο Οδυσσέα Χατζήνα

Ο κάμπος των Βαγίων με την κάποτε πλούσια παραγωγική έξαρση, έχει περάσει σήμερα στο στάδιο της αγροτικής παραγωγικής ύφεσης. Τον 19ο αιώνα υπεύθυνη για την παραγωγική υποβάθμιση-ανυπαρξία θεωρήθηκε η λίμνη και το κόστος μεταφοράς των αγροτικών προϊόντων, ενώ στις μέρες μας θεωρείται η υπερεκμετάλλευση του εδάφους και ο καιροσκοπικός κρατικός παρεμβατισμός. Αυτό το τελευταίο πάντως, προσφέρει μια καλή δικαιολογία για μια εφόρμηση των κατοίκων της περιοχής σε μία ιδιωτική επιθετική πολιτική, εκμεταλλευόμενη όλες τις ευκαιρίες που προσφέρει ο σημερινός δρόμος.

Αρχείο Οδυσσέα Χατζήνα

ΤΟ ΜΟΥΣΕΙΟ ΘΕΣΠΙΩΝ ΚΑΙ Η ΑΠΟΘΗΚΗ

Η σαρωτική μεταπολεμική αστικοποίηση της χώρας μας δε δημιούργησε μονάχα τις άμορφες ελληνικές πόλεις, αλλά επεκτάθηκε και στην επαρχία με την κατεδάφιση των παλαιών πέτρινων κατοικιών και την κατασκευή των σημερινών τοιμεντένιων τετράγωνων - επί το πλείστον - κτιρίων τα οποία και αποξένωσαν τον κοινωνικό ιστό από την παλιά αρχιτεκτονική των αστών ανθρώπων. Παρακολουθώντας φωτογραφίες από το χωριό του Έρημοκάστρου, μια διάχυτη ρομαντική νοσταλγία διαπερνά όλους μας και μας ωθεί στην αναζήτηση της οικειότητας των μορφών κατοικιών της κλίμακας του παρελθόντος. Η κατοικία του τότε εμπόρου Νικολάου Τκορίτσα, κτισμένη στις αρχές του 20ου αιώνα, είναι από τις ελάχιστες που διασώθηκαν και σήμερα στεγάζει την αρχαιολογική συλλογή από τις αρχαίες Θεσπιές. Το πέτρινο αυτό κτίριο αντιδιαστέλει τη μορφική του λιτότητα με τον πρωτεύοντα ρόλο της φιλοξενίας μέσα στις αίθουσές του, των αριστουργημάτων που διασώθηκαν από την ένδοξη πόλη των Θεσπιών.

Το κτίριο του Μουσείου είναι το σημαντικότερο μέσα στο μικρό κλίμακας αστικό ιστό και δίνει μια άλλη αισθητική άποψη στον ευρύτερο περιβάλλοντα χώρο. Όμως η μόνη παραμόρφωση είναι η ύπαρξη ακριβώς μπροστά του, του ογκώδους κτιρίου (παλαιού βιομηχανικού χώρου που σήμερα είναι αποθήκη), το οποίο και κρύβει τη θέα του Μουσείου, ανατολικά από την είσοδο στις Θεσπιές και το ταπεινώνει.

Η σημερινή Δημοτική Αρχή, μέλος της οποίας είναι και ο δραστήριος κατά τα άλλα ιδιοκτήτης της αποθήκης, θα πρέπει να σκεφθεί σοβαρά πλέον την πραγματικότητα αυτή και να βρει τις κατάλληλες λύσεις για την ανάδειξη του Μουσείου, που ουσιαστικά είναι «σφηνωμένο» πίσω από την τεράστια αποθήκη της δεκαετίας του '70.

Αντώνιος Χρ. Δημητρίου (Θεσπιές)

Η αποθήκη πραγματικά κρύβει εντελώς το Μουσείο.

ΠΟΛΙΤΙΣΤΙΚΟΣ ΣΥΛΛΟΓΟΣ ΜΑΥΡΟΜΑΤΙΟΥ

www.mavromati.gr/psmnea.htm

Ο Πολιτιστικός Σύλλογος Μαυροματίου, είναι πλέον ένας ζωντανός φορέας δράσης για το τόπο μας, έχοντας στο ενεργητικό του, από την ημέρα που επανασυστάθηκε (30 Μαρτίου), σημαντικές πρωτοβουλίες και δραστηριότητες για την ευρύτερη περιοχή. Σήμερα έχει δημιουργήσει μια σημαντική υποδομή και διαθέτει μια σύγχρονη οργάνωση, για την υλοποίηση των βασικών του στόχων. Με τον καιρό είδαμε το Σύλλογο να διευρύνει συνεχώς το πεδίο δράσης του και να επεκτείνει τους τομείς των δραστηριοτήτων του.

Γίναμε μάρτυρες πολλών και επιτυχημένων εκδηλώσεων όπως η χορευτική εκδήλωση το Πάσχα, το θέατρο Σκιών, η θεατρική παράσταση, ο ποδηλατικός γύρος και ο επίλογος, όσον αφορά τις εκδηλώσεις του καλοκαιριού, ήταν το Μουσικό Φεστιβάλ που πραγματοποιήθηκε στο Δημοτικό Σχολείο Μαυροματίου, στις 2 Αυγούστου.

Μέσα σε αυτούς τους λίγους μήνες, η καταξίωσή του στο τοπικό αλλά και στο ευρύτερο επίπεδο, είναι πλέον δεδομένη. Σε αυτό συνέβαλαν βέβαια τα μέλη του Πολιτιστικού Συλλόγου που με τη θέληση και το μεράκι που τα διακρίνει, έκαναν το κόσμο να τους αγκαλιάσει σε όλες τους τις δραστηριότητες. Αυτή η επιτυχημένη συνταγή απαρτίζεται από τον **Δημοσθένη Πελώνη**, τον **Κωσταντίνο Μήτρου**, τον **Θεόδωρο Κασιμίχα**, τον **Ματθαίο Πόκα**, τον **Νικόλαο Μανάρα**, την **Κατερίνα Μαλέση**, τον **Δημήτρη Αθανασίου**, τον **Γιώργο Ρετέλα**, τον **Χρήστο Χριστοδούλου** και τον **Σπύρο Νικολάου**. Φυσικά δεν μπορούμε να παραλείψουμε και τα υπόλοιπα μέλη του συλλόγου (πάνω από 70 μέλη) οι οποίοι και αυτοί στήριξαν την προσπάθεια αυτή με όλα τους τα μέσα.

Στο σημείο αυτό αξίζει να αναφέρουμε ότι ο Πολιτιστικός Σύλλογος, στεγάζεται εδώ και 2 μήνες σε μία από τις αίθουσες του Κοινοτικού Καταστήματος Μαυροματίου. Ο Δήμος Θεσπιέων παραχώρησε για χρήση την αίθουσα αυτή στο Σύλλογο κατανώντας τις ανάγκες του. Η αναμόρφωση της αίθουσας ήταν εντυπωσιακή. Στο προσεχές μέλλον, ο σύλλογος θα προσφέρει τη δυνατότητα ελεύθερης διαδουκτικής πρόσβασης σε κάθε πολίτη στο συγκεκριμένο χώρο της κοινότητας.

Μέσα από αυτό το άρθρο δεν πρέπει να παραλείψουμε να αναφέρουμε και τη στήριξη που είχε ο Σύλλογος μας από διάφορους ιστιακούς χώρους, της Βοιωτίας και όχι μόνο, διαφημίζοντας τις δραστηριότητές του σε όλο τον κόσμο. Όπως:

www.exeisminima.gr - thespiaka.blogspot.com - vagia-gr.blogspot.com
viotia.blogspot.com - leontari-thivon.blogspot.com - www.lamia24.com
filoimousikistisviotias.blogspot.com - thiva-press.blogspot.com
agiosthomas.blogspot.com - livadeiablog.blogspot.com
www.oraelladas.gr - www.agrotravel.gr

Μουσικό Φεστιβάλ

Στις 2 Αυγούστου 2008 ο Πολιτιστικός Σύλλογος Μαυροματίου διοργάνωσε ένα καλοκαιρινό φεστιβάλ τραγουδιού. Πλήθος κόσμου παρακολούθησε την εξάωρη σε διάρκεια μουσική συναυλία, η οποία πραγματοποιήθηκε στο προαύλιο χώρο του Δημοτικού Σχολείου.

Στην συναυλία συμμετείχαν ροκ και έντεχνα συγκροτήματα όπως οι D Code, οι Yellow Digit, οι Rock 4Four, ενώ η έκπληξη της βραδιάς ήταν οι "Αδωνις".

Μια κορυφαία στιγμή που υπήρξε ιδιαίτερα συγκινητική για το μουσικό κοινό του Μαυροματίου αποτέλεσε η εμφάνιση των Αδωνις, ύστερα από 18 χρόνια απουσίας.

Ο Γιώργος Καρβούνης ή Γάκος στη μουσική και την ηλεκτρική κιθάρα, ο Τάκης Πελώνης ή Σπανός στα ντραμς, ο Λουκάς Σολωμός στην ηλεκτρική και ο Κώστας Ξυδώνας ή Κοβάνης στη φωνή, συνέθεσαν με την ορχηστρική και προσωπική τους παρουσία μια ατμόσφαιρα τέτοια, που μας ταξίδεψε σε παλαιότερες εποχές, εποχές μαγείας.

Τέλος, ο Πολιτιστικός Σύλλογος ευχαριστεί τον Παναγιώτη Β. Κώνστα για την ευγενική χορηγία του.

Για τα βίντεο και τις φωτογραφίες της εκδήλωσης του καλοκαιριού επισκεφθείτε την ιστοσελίδα του Μαυροματίου που είναι **www.mavromati.gr & info@mavromati.gr**

ΛΟΓΟΤΕΧΝΙΚΗ ΑΠΟΠΕΙΡΑ ΚΑΤΑΓΡΑΦΗΣ ΤΟΥ ΟΛΟΚΑΥΤΩΜΑΤΟΣ ΜΑΥΡΟΜΑΤΙΟΥ ΚΑΙ ΤΗΣ ΠΟΡΕΙΑΣ ΤΟΥ ΛΟΛΑΛΕΙΟΥ ΕΚΟΥΡΤΑΝΙΩΤΗ ΣΤΗΝ ΑΓΙΑ ΣΩΤΗΡΑ

από το Γιώργο Πύργαρη

Ήταν εδώ και χρόνια στις προθέσεις μου, να πλησιάσω λογοτεχνικά την ηρωική μορφή του Αθανασίου Σκουρτανιώτη και του ολοκαυτώματος του Μαυροματίου, γνωρίζοντας εκ των προτέρων τους κινδύνους αυτού του εγχειρήματος. Και οι κίνδυνοι σε αυτές τις περιπτώσεις, δεν είναι άλλοι από την τυχόν αυθαιρεσία της λογοτεχνίας όταν έχει να κάνει με ιστορικά πρόσωπα και γεγονότα. Από την άλλη όμως, θεωρώ άκρως γοητευτική μία τέτοια προσέγγιση γι' αυτό και την αποτολμώ, έχοντας πάντα στο μυαλό μου, πως η ραχοκοκαλιά του λογοτεχνικού αυτού εγχειρήματος, θα είναι μόνο η ιστορία και τα πραγματικά γεγονότα, όσο αυτό είναι εφικτό τουλάχιστον.

Η ιστορία θα γράφεται αργά -όταν μπορώ και έχω ελεύθερο χρόνο- και θα δημοσιεύεται στην εφημερίδα «Ογχηστός, το Κοινό των Βοιωτών», ελπίζοντας κάποτε να τελειώσει και να έχουμε τελικά, ένα λογοτεχνικό κείμενο για το ολοκαύτωμα του Μαυροματίου και τον Αθανάσιο Σκουρτανιώτη.

Ως τίτλο του λογοτεχνικού εγχειρήματος, επιλέγω τις τρεις πρώτες λέξεις «Μυρίζουν ακόμη λιβανιά» του ποιήματος του Οδυσσέα

Ελύτη «Ο ύπνος των γενναίων», χωρίς αυτό να σημαίνει πως στη πορεία, ο τίτλος αυτός δε μπορεί ν' αλλάξει.

Εκφράζω τις ευχαριστίες μου προς τον ιστορικό και ανθρωπολόγο Ιωάννη Ντ. Μήτρου, για τις πολύτιμες συμβουλές του και την αμέριστη υποστήριξη που μου παρείχε και παρέχει και από το βήμα της εφημερίδας αυτής.

Μυρίζουν ακόμη λιβανιά

Ο Θανάσης Γάτσης κρατώντας στο χέρι ακόμη το γραμμά της κυβέρνησης, κατευθύνθηκε στο παράθυρο. Κοίταξε έξω τη μεγάλη σκυιά, που τα φύλλα της, είχαν αρχίσει για τα καλά να κιτρινίζουν και να πέφτουν. Ένας κόμπος είχε δεθεί στο λαιμό του. Όχι, δεν ήταν όπως την περίμενε αυτή τη στιγμή. Η διαταγή της κυβέρνησης ήταν ρητή. Από τη μια τον όριζε αντιστράτηγο, απ' την άλλη τον διέταζε να κατευθυνθεί δυτικά για να θέσει τέρμα στις επελάσεις του Ομέρ πασά του Ευρίπου. Ήταν πια αρχηγός ανατολικής Σπέρδας. Μα αυτό πια δεν τον γέμιζε μονάχα περηφάνια και χαρά μα με ευθύνη. Και μεγάλα ερωτηματικά.

Η Ειρήνη ήρθε προς το μέρος του. «Τι λέει» τον ρώτησε. «Βάλε στο σουρτζή* να φάει» απάντησε χωρίς να τη κοιτάξει. Η Ειρήνη πήγε έξω. Ο ταχυδρόμος που είχε φέρει το γραμμά, περίμενε χαιδεύοντας το αλόγό του. Του έκανε νόημα να περάσει. Εκείνος πέρασε βιάζοντας το καπέλο και χωρίς να μιλήσει κάθισε στο τραπέζι.

Ο καπετάνιος τριανταδύο χρονών πια, γύρισε και κάθισε σκεπτικός απέναντί του. Έσκυψε κι άρχισε να ξαναδιαβάξει την επιστολή, αλλά τα γραμμάτα χοροπηδούσαν μπροστά του. Τη παρατήρησε στη μέση. Δεν ήταν πια ένας απλός πολέμαρχος, προστάτης των Δερβενοχωριών. Η ευκαιρία που περίμενε

εδώ και τέσσερα χρόνια, του δινόταν πλέον με τον καλύτερο τρόπο. Όχι μόνο τον είχαν προσέξει, αλλά τον είχαν διαλέξει μέσα από ένα πλήθος πολέμαρχων και οπλαρχηγών, για να συντονίσει τον αγώνα στη Βοιωτία. Τον είχαν διαλέξει όμως τη χειρότερη στιγμή. Η Βοιωτία τελευταία φυτοζωούσε. Ο πληθυσμός έφευγε, οι περισσότεροι οπλαρχηγοί έλειπαν στη Πελοπόννησο για τον εμφύλιο που μαινόταν ακόμη. Τον είχαν καλέσει κι αυτόν στον εμφύλιο. Με τον έναν ή τον άλλον τρόπο, όλες οι μεριές ήθελαν να τον πάρουν με το μέρος τους. Αλλά είχε φερθεί έξυπνα. Αν ήταν να παρατήσει τα Δερβενοχώρια, δε θα το έκανε για να κενόταν εμφύλιο. Θα το έκανε μονάχα για να πολεμήσει τους Τούρκους. Είχε κατορθώσει, με τις συμβουλές βέβαια του θείου Παπαδισίλου, να κρατήσει μια στάση ουδετερότητας στις έχθρες μεταξύ των Ελλήνων. Όσο μπορούσε τουλάχιστον. Όλοι τον θεωρούσαν φίλο και όχι εχθρό. «Είμαι πολεμιστής» είχε πει στο Κωλέττη όταν τον είχε δει στη Χαλκίδα και κείνος κοίταξε με μαλαγανιές να τον πάρει με το μέρος του. Δε του άρεσε ο Κωλέττης παρ' όλο που δε του φέρονταν ποτέ άσχημα. Του είχε κάνει εντύπωση σ' αυτόν το πολιτικάντη πως από τη πρώτη στιγμή που τον είδε, αντί να τα βάζει με τους Τούρκους, κατηγορούσε τους Έλληνες. Μία ώρα που έμειναν περίπου μαζί, συνέχισε ενάντια Ελλήνων μιλούσε. «Είμαι πο-

λεμιστής και πολεμώ τους Τούρκους. Τίποτα άλλο δε ξέρω» του είχε ξαφνικά κατάμουτρα αλλά χωρίς να χάσει το χαμόγελό του.

Πιο πολύ τον είχε πειράξει όμως, ο τρόπος που τον κοίταξε, μετά από αυτή τη φράση, ο Κωλέττης. Όχι δεν ήταν θυμός. Δεν ήταν οργή για την φράση που ξεστόμισε. Ήταν πάλι ένα χαμόγελο. Πολιτικάντικο. Ένα χαμόγελο οίκτου. Και περιφρόνησης. Σα να τούλεγε: «Κορόιδο! Όταν εγώ θα διαφεντεύω, εσείς οι πολεμιστάδες θα με παρακαλάτε για οφίτσια ή να μη σας κλείσω φυλακή. Ή μπορεί και να σας έχει φάει το χώμα»

Ποτέ δε τον είχε ξεχάσει όμως ο Κωλέττης. Από τότε που γνωρίστηκαν, συνέχισε του έστελνε χαιρετίσματα. Και τώρα, σίγουρα είχε βάλει το χέρι του σ' αυτή την επιστολή. Αν και είχε καταλάβει πως δε θα πήγαινε ποτέ ανοιχτά με το μέρος του, μάλλον είχε διακρίνει σε κείνον, πως δε θα πήγαινε ποτέ ούτε εναντίά του. Όπως δε θα πήγαινε ενάντια σε κανέναν Έλληνα. Για τον καπετάν Θανάση Γάτση ή Σκουρτανιώτη, όπως τελευταία τον έλεγαν οι μη Δερβενοχωριίτες, ο εχθρός ήταν ένας. Οι Τούρκοι. Για τον Κωλέττη, η Ελλάδα ήταν μια πίττα που σε λίγο θα ήταν μονάχα Ελληνική. Και έπρεπε να πάρει τη μεγαλύτερη μερίδα. Αλλά κι αν ο αγώνας δεν είχε αίσιο τέλος και κέρδιζαν οι Τούρκοι, τον ήξερε το δρόμο.

Θα επέστρεφε στο εξωτερικό απ' όπου ήρθε να συνεχίσει τη ζωή του στα σαλόνια. Δεν είχε να χάσει τίποτα ο Κωλέττης. Η ελληνική επανάσταση για κείνον, ήταν απλά ένα παιχνίδι. «Είχες καλό δρόμο» ρώτησε το ταχυδρόμο που περίμενε σιωπηλός να τον σερβίρουν. «Ναι καπετάνιο, κανένα εμπόδιο. Σφαίρα ήρθα». «Φάε με την ησυχία σου, ξεκουράσου και πες στη κυβέρνηση πως πήρα το μήνυμα. Θα κάνω όπως ορίζουν». «Εντάξει καπετάνιο».

Ο Θανάσης Γάτσης σηκώθηκε, έσκυψε το γραμμά στον κόρφο του και βγήκε στην αυλή. Ανάσανε βαθιά τον ψυχρό Οκτώβρη σα νάθελε να πάρει δύναμη απ' τον αέρα.

Και την ήθελε αυτή τη δύναμη. Τώρα, όσο ποτέ...

συνεχίζεται...